

FAŞİZMİN HÜCRELERİNDE DİRENME SAVAŞI

557.GÜN
90 ŞEHİT
CÜRET
FEDA
İNANÇ

Ekmek **Adalet**

Haftalık Dergi
Sayı: 6
29 Nisan 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com

1 MAYIS'TA
ALANLARDA

HALKIN
GÜCÜNÜ
GÖSTERELİM!

Ekmek **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Meydanlar ve Bayraklar

Dilleri olsa da konuşsalar... Dilleri olsa da, ev sahipliği yaptıkları yüzbinleri, üzerlerinden gelip geçen tankları, gelip geçen kızılı, yeşilli bayrakları bir bir anlatsalar...

Bir bir anlatsalar bağırırlarında vurulup düşenleri. Anlatsalar bağırırlarında yaşanan savaşları...

Meydanlar, ülkelerin tarihlerinin canlı tanıklarıdır. İktidar savaşlarının yolu mutlaka bir gün bir biçimde geçer o meydanlardan. Hak ve özgürlük isteyenler, iktidarı isteyenler, meydanlara çıkarlar... Meydanlar bu yüzden özgürlüğü çağırıştır hep. Ama iktidar sahipleri, zulümün sahipleri de, halkı, özgürlük için savaşanları sindirmek ve ezmek için, önce meydanları işgal ederler. Hemen her büyük katliamın, bir meydanın adıyla anılması da tarihin bir başka özelliğidir. Ezilenlerin binlerce yıllık kavgasında, meydanlar yine de terk edilmemiştir. Zaman olmuş, meydanlara çıkmının kendisi bir talep, bir mücadele nedeni haline dönüşmüştür.

116 yıllık kavganın nabızı bu kez İstanbul'da Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'nda atacak. Kadıköy Meydanı'ndaki 1995-96 1 Mayıs'larının ardından 1997'den bu yana Abide-i Hürriyet Meydanı ev sahipliği yapıyor bu kavgaya.

Meydana defalarca çıkan onbinler haberdar olsun veya olmasın, bu meydanın da bir tarihi var. Meydanın adı da bu tarihin bir parçası zaten.

1908'de burjuva demokratik muhtevalı devrimin ardından Meclisi Mebusan kurulur. Ama bu yeni sisteme ve İttihat Terakki iktidarına karşı 31 Mart'ta gerici bir ayaklanma başlar. İşte bu ayaklanmanın bastırılması sırasında ölen Hareket Ordusu subay ve askerleri için Şişli'deki Hürriyeti Ebediye tepesine bir anıt yapılır. Anıt, 1908 devriminin 3. yıldönü-

münde Enver Paşa tarafından açıldı. **"Abide-i Hürriyet"** işte bu anıtın adıdır ve anıtın dikilmesinden sonra da meydan bu isimle anılmaya başlanmıştır.

İttihat ve Terakki'nin üç önderi Enver, Talat ve Cemal Paşa'ların mezarları da aynı meydandadır.

Aynı meydan, 80 öncesi faşistlerle devrimciler arasında bir çok çatışmaya, korsan gösterilere sahne olmuştur. Aynı meydan, 12 Eylül sonrası ilk işçi yürüyüşlerinde, işçilerin adamlarının ağırlığını taşımıştır üstünde.

✻

Yalnız Şişli değil, her meydan bir kavga meydanıdır. Bu 1. Mayıs'ta da, belki 40, belki 50 meydana yankılanacak emekçilerin sesi. O kadar meydana panzerler dolaşacak... Her geçen kendi bayrağını taşıyor o meydanın üstünde. Ortaçağın meydan savaşlarından beri havaya kaldırılan her bayrak, bir savaş ilanıdır.

Oligarşi yasaklarında, sikiyönetimlerinde, cuntalarında sancıkların diker o alanlara... Halka karşı savaş ilan etmişlerdir artık. Her cuntada, her sokağa çıkma yaşağında, askeri birliklerin sancıklarını da görür meydanlar. Meydanı işgal eden askerliğin sınıfına göre, sıyahı, hakiki, mavilidir renkleri. Yasakları, işgaleri kınayan bayraklar ise, illa ki **kırmızı'dır**. Kırmızı kavganın rengidir. Kavganın meydanlarıyla kavganın rengi bu yüzden hep birlikte anılır, görüntülene birlikte girer. Kırmızı hakim renk oldukça, sarının, hakinin hükmü azalır.

Meydanların kızılı kestiği her görüntü, o ülkedeki özgürlük mücadelesinin resmidir. Kırmızı devrimin resmidir. Meydanlar kırmızıyla güzeldir. 1 Mayıs'ta ülkemizin meydanları en güzel görünümüne bürünecek şimdi.

**DİRENME
SAVAŞINDA
557 GÜN**

**Zulmün F tipi hücrelerinde
devrimci tutsakların
direnme savaşı
90 şehit, yüzlerce gaziyle
sürüyor.**

FİLİSTİN DİRENİYOR

**Filistin, siyonist işgale,
emperyalist zulme,
açlığa, işbirlikçilere
yenilmeyecek.**

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
1 Mayıs 1997

Yer:
İstanbul
Taksim Meydanı

500 bin emekçi vardı o gün...

O günden sonra Taksim'in adı

"1 Mayıs Alanı" oldu...

Duyuyor musunuz, meydan zangir zangir sarsılıyor

500 bin adımın altında...

500 bin yürekten kopan çığlık,

korkudan zangır zangır titretiyor sömüren ve zulmedenleri...

Bu fotoğraf bile, her gördüklerinde onları titretmeye yetiyor...

O gün neden bugün olmasın?

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Hanı
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks:0212 491 16 37
Ofset Hızlılık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: HAPAS Pazarlama

<u>Fiyat: 750.000</u>	<u>Fransa:3 Euro</u>	<u>İngiltere: £ 2</u>
<u>Avrupa: 3 Euro</u>	<u>İsviçre:3 Euro</u>	<u>Belçika: 3 Euro</u>
<u>Almanya:3 Euro</u>	<u>Hollanda:3 Euro</u>	<u>Avusturya: 3 Euro</u>

Bürolarımız

Adana: İsmail Tef. 3. Sokak Zinkaplı Hı Ham arkan Özkan Art. No: 10/2 Tel: 0222 331 97 25	No: 31/001 Konak Tel: 0222 446 79 26
Adana: Gökhan Bektaş 0222 331 97 25	Kocaeli: Demirelli cad. 1. Geçit Karaca Hı Ham arkan Hı Ham Kat: 6
Adana: Gökhan Bektaş Onur İbrahim Kat: 6 Daire: 154 Sokak Tel: 0222 331 97 25	No: 40/40 Kat: 0 262 332 47 40
Adana: Armutlu Mahallesi Eski K. Saline Kanatlı Art. No: 4/1 Kat: 0 222 331 97 25	Kocaeli: Demirelli cad. 1. Geçit Karaca Hı Ham arkan Hı Ham Kat: 3 No: 15 Tel: 0222 446 79 26
Adana: 6/1 Kat: 0 222 331 97 25	Mardin: İsmail Tef. Kat. İstiklal Hı Ham arkan
Bursa: Başak Cad. Güç Hı Ham arkan	No: 70/1 Tel: 0222 324 132 154
Bursa: 20/4 Hı Ham arkan Tel: 0222 224 93 97	Mardin: Demirelli cad. Bozuluşlu Hı Ham arkan Hı Ham Kat: 3/42
Gaziantep: Karatepe Mahallesi Gaziler Caddesi Yenimerci Sokak No: 2/7 Daire: 10 Şahinbey	No: 3/42 445 25 80
Gaziantep: Kaletelli Mah. İsmail Tef. Karaman Art. K:1 No: 1 Kat: 0 222 331 97 25	Trabzon: Kemner Kaya Mah. Kuvvettirar Cad. Dedelişoğlu Sokak Postuluş Hı Ham arkan Hı Ham Kat: 1 No: 33 Tel: 0222 321 93 95
Gaziantep: Kaletelli Mah. 3496/4 Kat: 0 222 331 97 25	Trabzon: Çarşı cad. Örfülü Hı Ham arkan Hı Ham Kat: 5 Daire: 1 Tel: 0222 325 51 79
İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yarpaslar Hı Ham arkan	

- 3... Faşizmi kim üretiyor?
- 5... Taleplerimiz için 1 Mayıs alanlarında olalım
- 6... 1 Mayıs alanlarına çıkmak için nedenimiz çok
- 9... Kardeşimi ölmeden delirtmek istiyorlar
- 10... Zulüm kendi hücrelerinde güçsüz!
- 12... Zulmün ve halkların iradesi çatışıyor
- 16... Le Pen istisna mı?
- 17... Ermeni katliamı gerçektir
- 18... Dünyadan: Nepal'de grev...
- 19... MHP'den hükümete Genelkurmay uyarısı
- 20... Şantajcı oligarşi
- 21... Soyun, çalın ama örgütlenmeyin
- 22... Lanetli bir meslek: Muhabirlik
- 23... Halkın hukuku... Susurluk böyle hapis yatıyor
- 24... Utanmadılar... kutladılar
- 25... Ölüyoruz... borsa tavan yapıyor...
- 26... Global köyün kavalcıları şimdi hangi türküyü çalacak
- 30... Birleşen halk yenilmez
- 32... Amerika'ya hizmet etmeyen gider
- 33... İşgal ve yoksulluk
- 34... Gecekondu halkı Filistin için yürüyor
- 35... Bağımsız türkiye... Armutlu yerinde duruyor
- 36... Le Pen mi, Ecevit mi, AİHM mi, Şaron mu, TC' Adalet Bakanlığı mı, CTP mi?
- 38... ABD taşeronluğu kurumlaşıyor!
- 40... Can güvenliği, Öğrenim hakkı!
- 42... Canan ve Zehra ne diyorlar? Gerçek hayatta seyirciler var mı?
- 43... Solun Beyni... Dayanışma yerine yasakçılık... neden?
- 44... Uyumla işkencesi
- 45... Aydın Ankara'da oturur
- 46... Yurtdışından...
- 48... Kahramanlar Ölmez...
- 50... Doğan medya ve Amerikan çıkarları

Faşizmi Kim Üretiyor?

Fransa'da ırkçı faşist Le Pen iktidara gelirse ne olur Fransa'nın ve Avrupa'nın hali? "Demokrasi kalelerinden biri" yıkılacak mı? Demokrasi gidecek faşizm mi gelecek?.. Söyleyelim; mevcut koşullar içinde fazla bir şey değişmez. Konuya ilişkin haber yazımızda da değinildiği gibi, tekeller şimdi "ölümü gösterip sıtmaya razı etme" manevrası yapıyorlar. Şu anda Le Pen de olsa çok değişen bir şey olmaz. O da ABD'nin ve tekellerin politikasını uygulayacaktır. Burjuva demokrasisi yerine faşist diktatörlüklerin hakim kılınması, şu veya bu partinin, kişinin değil, tekellerin ihtiyaçlarının sonucu gerçekleşir. Ki emperyalist tekeller şu anda doğrudan açık faşist iktidarlara ihtiyaç duymuyor, ama faşist bir iktidarın potansiyel adaylarını da kendi politikalarıyla besleyip el altında tutuyor. Le Pen'in gelişmesi, herkes için sürpriz olabilir ama tekeller için bir sürpriz olmadığı kesindir.

ABD'nin Afganistan'a saldırısı ve emperyalizmin önünde secdeye varmayan tüm ülkeleri ve örgütleri tehdit etmesi, Şaron'un Filistin'e saldırısı ve Fransa'da ırkçı faşist Le Pen'in seçim başarısı... Bunlar birbirini doğuran ve birbirini tamamlayan gelişmelerdir. Bu yanılla bakıldığında da "sürpriz" olacak bir yanı yoktur. ABD'nin tüm dünyaya "ya bizden yana-sınız, ya bize karşısınız" diye savaş ilan ettiği, "teröre karşı mücadele" adına, her türlü katliamı, işkenceyi meşru gördüğünü ortaya koyduğu bir dünyada, tüm Amerikan işbirlikçilerinin, tüm faşistlerin daha pervasız olacağı açık değil miydi? ABD'nin bu açıklamaları yaptığıının ertesinde, ülkemizde Ecevit'ten MHP'ye kadar **bilcümle Amerikancıların ve faşistlerin** bayram yapması bile, gelişmelerin bu yönde olacağını göstermeye yeterdi. Saldırı ilk önce Filistin'de değil de, başka bir yerde ortaya çıkabilir, ırkçı faşist bir parti Fransa'da değil de başka bir ülkede seçim zaferi kazanabilirdi, ama bu gelişimin yönünü değiştirmez. ABD öncülüğünde uygulanan politikalar, her yerde faşizmi ve faşist güçleri geliştirmeye devam edecektir.

Fransa, Afganistan'a saldırıya katılmadı mı? Daha önce Irak'ı yakıp yıkan güçlerin içinde o da yok muydu? Irak'a on yıldır uygulanan ambargo-da Fransa'nın da onayı yok mu? Tavırsızlıklarıyla Şaron'un önünü açan Avrupa Birliği'nde Fransa yok mu? Hapishanelerinde yüzlerce devrimciyi, yıllarca yargılamaksızın yatıran bu Fransa değil mi? **Le Pen**

Faşizme geçit vermemek, bugün, ABD öncülüğünde tüm emperyalistlerin uyguladıkları "teröre karşı savaş" bayrağı altındaki emperyalist politikalara, ekonomik, siyasi ve askeri saldırılara tümüyle karşı çıkmaktan geçiyor.

mi yaptı bunları? Hayır, mevcut “sol”, “sosyalist” iktidar yaptı. Ve yapmaya devam ediyor. Başbakan Jospin sosyalistmiş, nesi sosyalist? Sosyalizme uygun tek bir politikası, kararı, tavrı var mı? Yok! Chirac Hristiyan Demokratmış, neresi demokrat peki? Biri cumhurbaşkanı, öteki başbakan olarak, ABD’nin dediklerinin dışında ne yaptılar? Le Pen de olsa, bunların yaptıklarını yapacaktı.

Bizim gibi ülkelerdeki işbirlikçi, faşist iktidarların desteklenmesi hepsinin ortak yanıdır. “**Terörü yoketmek**” adı altında, ulusal, devrimci mücadeleleri bastırmak hepsinin ortak politikasıdır. Avrupa’yı ABD yönetiyor; ekonomisiyle, politikasıyla, ideolojisiyle, ordusuyla ABD belirliyor. ABD saldırı kararı alıyor, ötekiler onaylıyor. ABD liste yayınlıyor, ardından biraz zamana yayarak Avrupa da aynı listeyi kabul ediyor, ABD paralelinde yürümeye devam ediyor. Amerika, kendisine karşı olan herkesi düşman etmiş, savaşıyor. Peki Avrupa ve Fransa, muhalefete, demokratlara, devrimcilere, anti-emperyalist ülke ve örgütlere özgürlük diyor mu? Hayır! Emperyalizm, tekellerin sınırsız yağma ve sömürüsü için, halkların hak ve özgürlükleri olmayacak diyor. Sorunun özü bu. Yeni-sömürgelerdeki faşist iktidarlar, hem yeni-sömürgelerde hem emperyalist ülke merkezlerinde faşist parti ve politikacılar, faşist yasalar, buradan çıkıyor, güç kazanıyor. **Sorunun özü** budur.

Bu yapıyla faşizm ve faşist saldırılar, partiler hep olacaktır. Le Pen’in programı ve iddiası, bu emperyalist politikaları, “daha iyi” uygulamaktan ibarettir. Bu iddiayla ortaya çıkıyor. “Kitle desteği”, bu gerçeği değiştirmez. Unutulmasın ki, Hitler de seçimler sonucu iktidara gelmişti. Siyaset boşluk tanımaz. Devrimcileri, komünistleri yokederek, gerçeği, bilgiyi ellerindeki medyalarla çarpıtarak, kitlelerin bilincini bulandırarak, yoz-bencil kültürü yaygınlaştırarak, gerçek anlamda hakların ve özgürlüklerin mücadelesini yürütecek güçleri yokederek, meydanı faşist partilere boşaltan da, yine o “sosyal demokrat, hristiyan demokrat, sosyalist, yeşiller” sıfatlarını taşıyan tekelci düzen partilerinden başkaları değildir. Onlar, tüm dünyada devrimciliği, anti-emperyalistliği ve bunların örgütlenmelerini ezmeye çalışırken, doğacak boşlukta kimlerin gelişebileceğini de elbette çok iyi biliyorlardı. “*Yabancı düşmanlığı*” faşist partilerin gelişiminde ayrıntı bir

unsurdur. Aslolan, faşist politikacıları ve yöntemleri üreten bu emperyalist politiklardır. Emperyalistler yabancı uluslardan işçilerin emeğini, işlerine yaradığı müddetçe kullanmışlardır. Kullanmaya da devam edeceklerdir. Çünkü yabancı işçilerin varlığı, belli bir işsizlik oranıyla birlikte, tekelci patronları güçlendirmekte, işçileri daha az ücrete razı etmeyi kolaylaştırmakta, hem de düzene yönelebilecek tepkiler, bu vesileyle “yabancı düşmanlığı” gibi, düzen için sakıncası olmayan hedeflere yönelmektedir. Emperyalistler “yabancı uluslardan işçiler”le bakan bir taşla kaç kuş vurmuş oluyorlar. Ne yabancı işçilerden, ne de ırkçı örgütleri el altından besleyip örgütlemekten vazgeçmeyeceklerdir.

Emperyalistler için aslolan tekellerin çıkarlarıdır. Eğer tekellerin çıkarları gerektirirse, bugün güya lanetledikleri, gelişmesinden “şok” oldukları Haider’leri, Le Pen’lere yarın iktidarı teslim edebileceklerinden kimsenin kuşkusu olmasın. Avusturya’da Le Pen gibi bir seçim zaferi elde eden Jörg Haider konusunda benzer demagojiler yapılırken de belirtmiştir; Avusturya’da Haider’e iktidarı teslim etmeyenler, Türkiye’de **MHP**’yi görmezden gelebiliyor, **Türkes**’lerin veya **Bahçeli**’lerin iktidarına gönül rahatlığıyla destek veriyorlardı. Çünkü Türkiye’deki çıkarları öyle gerektiriyordu. Le Pen işkenceciymiş, Le Pen ırkçıymış. Başta **MHP** örneği olmak üzere, tüm yeni sömürgeler bunlarla dolu. Peki bunları ekonomik, askeri, siyasi olarak destekleyen kim? Yine bu Avrupa değil mi? Niye Le Pen karışısında “tüyleri diken diken” oluyor da, ötekileri destekliyorlar? Demek ki şu anki Le Pen karşılıkları da sahtedir, kitlelere, dünyaya tekelci burjuvazinin öteki partilerini kabul ettirmek için bir araçtır. Bu çelişkiden düzeni güçlendirmek için yararlanıyorlar. Yarın doğrudan Le Penler’i de kullanmaları sürpriz sayılmamalıdır.

Halklar için, faşistin daha az faşistini, işkencecilerin daha az işkencecisini, ırkçıların daha az ırkçısını, katliamcılarının daha az katliamcısını kısacası “kötünün iyisini seçmek” tercih edilemez. Kaldı ki işbaşındakilerin “kötünün iyisi” olduğu bile tartışmalıdır. Halklar, tüm burjuva partilerine, düzen partilerine karşı, kendi alternatiflerini yaratmadıkça, çaresiz, alternatifsiz kalacaklardır. Faşizme geçit vermemek, bugün ABD öncülüğünde tüm emperyalistlerin uyguladıkları “teröre karşı savaş” bayrağı altındaki emperyalist politikalara tümüyle karşı çıkmaktan geçiyor.

Taleplerimiz için 1 Mayıs meydanlarında olalım

1 Mayıs'ta Taleplerimizi haykıralım;
Birliğimizin gücüyle isteyelim;

- ◆ ABD'ye, IMF'ye, AB'ye, Nato'ya hayır!
- ◆ IMF talimatıyla işten çıkarmalara son!
- ◆ Ortadoğu'da, Balkanlarda, Kafkaslar'da
ABD'nin Taşeronluğuna hayır!
- ◆ Zamlar geri alınsın!
- ◆ F tiplerine hayır!
- ◆ Hak ve özgürlüklerimiz üzerindeki
baskılara son verilsin!
- ◆ Filistin'de işgale son!

**Emperyalizme ve zulme karşı
Alanlarda birleşelim!**

1 Mayıs Alanlarına Çıkmak İçin NEDENİMİZ ÇOK !

1 Mayıs alanlarına her yıl olduğu gibi, halkın her kesimi kendi taleplerini, sorunlarını dile getirmek için çıkacaktır.

Her biri sloganlara dönüşüp haykırılacak talepler; aynı zamanda ülkemizin içinde bulunduğu durumu, halkımızın içinde yaşadığı koşulları, çektiği acıları, özlemlerini anlatacak.

İşçisinden memuruna, esnafından öğrencisine, ev kadınından gençlerine, köylüsünden serbest meslek sahibine, gecekondulardan akıp gelenlerden, fabrikalarda şalterleri indirenlere kadar alanlara çıkmak için çok nedenlerimiz var.

Böyle Bir DÜNYADA Neden Alanlara Çıkmalıyız?

Dünyada yaşanan gelişmeler, Amerikan emperyalizminin imparatorluk sınırlarını genişletmesi ya da halkların vurduğu darbeler tüm Türkiye halkını çok yakından ilgilendirir. “Amerika’dan bize ne? Filistin’de ne olmuş bana ne?” diye düşünmenin kopkoyu bir bencillik olması bir yana; direk evimize giren-girmeyen ekmekle, işimizle, hak ve özgürlüklerimizle ilgilidir.

Amerikan emperyalizminin bir adım dahi sınırlarını

genişletmesi, soframızdan çalınan bir ekmeğin emperyalist tekellerin kasasına akması demektir.

Filistin, Venezuela, Kolombiya, Nepal, Afganistan halklarının emperyalizme karşı her direnişi ülkemizin tüm yeraltı yerüstü zenginliklerini yağmalayan emperyalist tekellerin zayıflaması demektir. Türkiye ve dünya halklarının başdüşmanına vurulan bir darbe demektir.

Bugünün dünyasında özelde Amerikan emperyalizmini, genelde tüm emperyalistlere tavır almadan hiçbir halkın kurtuluşu mümkün değildir. Bizim gibi sömürge ülkeler için bu çok daha geçerlidir.

Bu nedenle; alanlarda en gür sloganlarımız Amerikan emperyalizmine karşı patlamalı. İmparatorluğa teslim olmayacağımızı göstermek için çıkmalıyız alanlara.

**Milyonların işsiz bırakıldığı,
çalışanların her an işten atılma ile karşı karşıya kaldığı bir ülkede
1 mayıs alanlarına çıkmamak
ekmeğimizden vazgeçmektir:**

**Ekmek için 1
Mayıs alanlarına çıkalım!**

**Amerikan bombaları ve zulümle halkların teslim alınmak istendiği bir dünyada
1 Mayıs alanlarına çıkmamak özgürlük ve adaletten vazgeçmektir:**

**Adalet ve Özgürlük için
1 Mayıs alanlarına çıkalım!**

Böyle Bir TÜRKİYE'DE Neden Alanlara Çıkmalıyız?

Ülkemizi yönetenlerin bu ülke ile, halkla hiçbir ilgileri yoktur. Sadece IMF'den, Amerika'dan ve Avrupa'dan emir alır, uygulurlar. Aldıkları emirler hep bize karşıdır. O emirler, daha fazla açlık demektir, daha fazla katliam, hak gaspı, polis copu, F tipi demektir, adaletsizlik ve zulüm demektir.

Böyle bir iktidarın karşısında itiraz etmeyen, kölece yaşamı ve aşağılanmayı, ulusal onurunun ayaklar altına alınmasını kabulleniyor demektir.

İŞÇİLER'in, **EMEKLİLER**'in milyonlarcasını IMF'nin iktidarı işinden, ekmeğinden etti. İşsizler ordusu cumhuriyet tarihinde hiç olmadığı kadar büyüdü. Yetmedi, 120 bin kişi daha çıkarılacak diye talimatlar veriyor. İflas eden atölyelerden işsiz kahvelerine gönderilenler ise hiç hesap dahi edilemez durumda. Halen işini kaybetmemiş olanların geleceğe ilişkin hiçbir güvenceleri yoktur. Memurların sahte sendika yasası ile hak isteme yolları tıkanı.

İşçiler, emekliler; emeğin kavgasına daha güçlü sarılmak dünden çok daha hayatidir. Birliğimizle iktidara gücümüzü gösterelim, şalterleri ekmeğimiz, işimiz, geleceğimiz için indirelim. İşyerlerimizden hak ve özgürlüklerimiz için alanlara yürüyelim.

GENÇLER... YÖK'ün gerici faşist, paralı eğitimine mahkum edilmek isteniyor. Yoksul halk çocuklarına okulların kapıları yeni Yök yasasıyla tümenden kapatılacak. Okullarımız polis işgali altında, hak istemenin karşılığı ise soruşturmalar, okuldan atılmalar.

Beyinleri yokedilmiş, geleceği karartılmış bir gençlik yaratamayacaklarını haykırmak için 1 Mayıs alanlarına en çok gençliğin akmasının nedenleri var.

GECEKONU HALKI kuşatılan yoksul mahallelerinden, panzerlerin gölgesinden insanca yaşam kavgası için, gökdelenlerin düzenine isyan etmek için gelecek alanla-

ra. Ezilmişliğe, horlanmışlığa, aşağılanmaya başkaldırarak dolduracak meydanları.

TÜRKİYE HALKI F tiplerinin tüm halk için olduğu bugün çok daha net görüyor. Bu zulüm, bu ölümler tüm halk için. İktidar IMF düzeni için katliamlar, işkenceler yapıyor; devrimciler bu zulüm ve açlık düzenini değiştirmek için direniyor, teslim olmuyor. F tiplerinde direnenler, tüm halkın hak ve özgürlüklerini için direniyor

Halk olarak, 557 gündür 90 kez ölenlerin, direnmekten geri durmayanların sesini taşıyalım alanlara.

Alanlara Çıkmak Ne İşe Yarayacak?

Amerika'dan başlayarak tüm dünya halklarının beynine yerleştirilmek istenen bir düşünce vardır; kim ne derse desin, iktidarı, silahı, orduyu-polisi yani gücü elinde bulunduran istediğini yapar. Yani başka bir anlamda halkları kaale almama. Ve bunun üzerinden de umutsuzluğu geliştirmek.

Umutun yokedildiği yerde örgütlenme, birlik olma ruhu kaybolur, hak ve özgürlükler mücadelesi ister istemez geriler.

Oligarşi de bir süredir aynı politikayı uyguluyor. Gün oluyor işçiler onbinlerle alanlara çıkıyor; IMF'ye hayır diyor, IMF ile anlaşmalar sürüyor. Gün oluyor memurlar onbinlerle dört bir yanda gösteriler yapıyor; sahte sendika yasası mecliste itirazsız geçiyor. Esnaf, öğrenci gençlik, gecekondu halkı... bir çok olayda benzer durumu yaşıyor.

İsteyin, bağırın, çağırın ben bildiğimi okurum diyor iktidar.

Umutumuz yokedilmek isteniyor böylece. Hak ve özgürlüklerimizi kazanamayacağımız beyinlere işlenmek

**SEN
fabrikadaki İŞÇİ;
köle yerine konan MEMUR;
yoksul GECEKONDULU;
geleceksiz GENÇLİK;
kepenk kapatan ESNAF;
kahve köşesindeki İŞSİZ;
aşını kaynatamayan KADIN;**

**1 Mayıs alanları;
Taleplerimizi haykıracağımız alanlardır
"HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ"**

isteniyor.

Bu ruh halini 1 Mayıslar için de kullanacaktır faşizm.

Oysa gerçek tam tersidir.

116 yıldır süren 1 Mayıs kavgası, halkların kararlılık, hak ve özgürlüklerinde ısrar, vazgeçmeme, boyun eğmeme kavgasıdır. Faşizmin, gerici dalganın sadece ülkemizde değil tüm dünyada estiği dönemler için de geçerlidir bu gerçek.

Biz alanları ne kadar güçlü doldurursak, haklarımızdan vazgeçmeyeceğimiz mesajını o kadar güçlü vermiş oluruz. Bir eylemde, bir gösteride hak alma, iktidarların politikalarını değiştirme değil tek başına sorun.

Sessizliğimizin altında biriken öfkemizin yaratacağı fırtınayı göstermeden hiçbir hak almamız mümkün değildir. Haklarından vazgeçmişlik, böyle bir düzenin sadece seyircisi olmak; ekmeğinden, adaletinden, özgürlüğünden vazgeçmekle eş anlamlıdır. Bugün varolanları da yarın kaybetmek demektir. Tekellerin doymak bilmeyen açlığında dışlarının kovuğuna yem olmak demektir.

Türkiye halkı emperyalist tekellerin, onların işbirlikçilerinin yemi olmayacak.

Alanlarda bağırıp çağırınca ne olacak demeyin!

Dünya ve Türkiye halklarının Amerikan imparatorluğu önünde diz çökmeyeceğini, zulmün karşısında elleri kolları bağlı, dilleri lal olmadığını göstermek için alanlara!

ÇİZGİYLE

Gençlikten Gençler'e 1 Mayıs Bizimdir

GELENEĞİMİZ BU YIL DA SÜRECEK... Bu yıl da coşkumuzu 1 Mayıs korteji içinde yerimizi alarak göstereceğiz.

1 MAYIS BU YIL DAHA ANLAMLI...

ÇÜNKÜ; Ülkemiz mücadele tarihinde bu kadar uzun ve görkemli bir direnişe bu yıl tanık oluyoruz. Ödediğimiz bedeller için, yüzlerce günlük açlık için, yakılan bedenlerimiz için bu yıl 1 Mayıs daha anlamlı...

Bu yıl 1 Mayıs daha anlamlı çünkü küreselleşmenin duvara tosladığı, ezenler-ezilenler arası çelişkilerin derinleştiği bir süreçteyiz.

Bu 1 Mayıs daha anlamlı çünkü Emperyalizmin pervasız saldırısına karşı ezilen halkların özgürlük, ekmek ve adalet için direnişlerine tanık olduğumuz bir dönemdeyiz.

İşte bu yüzden kanımızla-canımızla kazandığımız, kararlılığımızla koparıp aldığımız 1 Mayıs bizimdir.

Geleceğin gençlik olduğunu ve geleceği ancak ellerimizle koparabileceğimizi alanlarda göstereceğiz.

Kardeşimi Ölmeden Delirtmek İstiyorlar

Ali Şimşek, Armutlu'da şehit düşen Hülya Şimşek'in ve halen Edirne Tıp Fakültesi Hastanesi'nde ölüm orucunu sürdüren Zeynel Abidin Şimşek'in abisi. Ali Şimşek kardeşinin durumuna, tanık olduklarına ilişkin 23 Nisan'da bir açıklama yaptı; F tiplerini ve hastaneleri nasıl bir faşist kafanın yönettiğinin belgesi bu açıklamayı Ali Şimşek'in kendi ifadeleri ile yayınlıyoruz.

"Canlı Tanıyıyım"

Zeynel Abidin, Edirne F tipi hapishanesinde ölüm orucunu sürdürürken 11-03-2002 tarihinde zorla Edirne Tıp Fakültesi Hastanesi'ne kaldırıldı. Hapishaneden hastaneye götürülmesi olaylı olmuştur. Zorla hastaneye götürmek için hücrene baskın yapan askerlerin komutanı, Abidin'in ölüm orucunda yaşamını yitiren ablası **Hülya Şimşek** ve diğer arkadaşlarının resimlerini yırtmıştır. Bunun üzerine kardeşim haklı olarak tavr almış ve zorla hastaneye götürülmesine karşı direnmiştir. Hastaneye götürüldükten sonra kendisine on gün hiç müdahale edilmemiş, fakat hiç kimseyle görüştürülmeyip, sürekli askerler ve hastane personeli tarafından psikolojik baskı altında tutulması sonucu kendi kendine konuşmaya, hastanedeki insanların öldürüldüğüne dair kafasında kurgular oluşmaya başlamıştır. Kardeşimin bu rahatsızlığı, doktorlar ve rütbeli askerlerin tavırları üzerine olmuştur.

Abidin, hastaneye geldiği bir buçuk ay oldu. Hastaneye geldiği günden beri hem fiziki hem de psikolojik olarak hızla kötüleşmeye başladı. Hastaneden biran önce çıkıp hapishaneye gitmek istiyor. Asker ve hastane personelinin, **en insani ihtiyaçlar olan sığa-**

ra, sıcak su, tuvalete çıkma vb. gibi ihtiyaçlarını bile keyfi olarak **engellemeleri** kardeşime karşı nasıl kin, nefret ve intikam duygularıyla hareket ettiklerini gösteriyor.

Kardeşim şu anda Edirne Tıp Fakültesi'nin hastanesinde kalıyor. Ama burası sözde hastane. Şu anda kaldığı oda F tipi hücrelerini aratacak durumda.

Burada şöyle şeylere tanık oldum, örneğin kardeşim, askerlere bir ihtiyacı duyurabilmek için kaldığı odanın kapısına vurması gerekiyor. Bu durumda dışardaki rütbeli subay, kapının arkasından gülererek, **"ne isterse istesin yasak, kapıya elinle vurma, kafanı vur"** diyerek tahrik edebiliyor. Ya da **"sen mazgalın arkasında, ben önünde olduğum sürece burada SS kuralları geçerli, yani ya seve seve ya da s..e s..e"** diyebiliyor. Bunlar benim tanık olduğum olaylar. Bunların canlı tanıyıyım. Yaşadıklarımız için verdiğimiz dilekçeler de hiçbir işe yaramadı. Aynı uygulamalar devam ediyor. Şimdi düşünüyorum, benim yanımda kardeşime bunları yapanlar ben yokken neler yaparlar acaba?

İnsan olan herkese sesleniyorum. **Kardeşimi ölmeden önce delirtmek istiyorlar.** Yasal ve hukuki olarak ne yapılması gerekiyorsa yaptık şimdiye kadar. Ama hiçbir sonuç alamadık. Kardeşimin bir an önce hastaneden çıkarılıp hapishaneye götürülmesini istiyorum. Kardeşimin çektiği bu işkence bitsin istiyorum. Sizleri duyarlı olmaya ve bu konuda bir şeyler yapmaya çağırıyorum.

24 Yıl Yetmez; Asın

Devlet F tiplerine karşı çıkanlara dava açmaya devam ediyor. Bunlardan sonuncusu da, **Flash TV'de** 19 Aralık sonrası yayınlanan bir tartışma programına katılanlar hakkında açılan dava oldu. Programa katılan Fikri Sağlar, Oral Çalışlar, Akif Han, Hülya İmak, Hasan Sonkaya, Melek Altuntaş ve Ataoğlu Behramoğlu'na **6 yıl**, Flash TV'den Şenay Şenol ile Yalçın Çakır'a ise **4'er kez olmak üzere 24'er yıl** ceza istenen davanın ilk duruşması Bursa 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapıldı.

6 yıl... 24 yıl... hapis istenecek ne suç işlemiş olabilirler ki diye düşünenler olacaktır. Söyleyelim; iddianameye göre, **"Hükümeti, adliye, devletin askeri ve emniyet güçlerini aşağılayıcı be-**

yanda" bulunmuşlar. Nasıl yapmışlar? 19 Aralık katliamını eleştirmişler, katliam, vahşet demişler örneğin.

Büyük suç; 24 yıl yetmez, Sami Türk, tümünün tiz kellelerinin vurulmasını istemeliydi. Peki buna rağmen gerçek değişir mi; değişmez. 19 Aralık katliamında diri diri yakanları, kurşunlayanları belgeler, tanıklar ortaya çıkardı ve tarihe geçti; emir verenleriyle, yakanlar ve kurşunlayanlarıyla tarihe katliamcı olarak adları yazıldı.

Düzenin adaletinin, binlerce cinayet, infaz, katliam gerçekleştiren, her türlü pis işin içinde olan **Susurlukçulara** verdiği "ceza" düşünün, bir de gerçekleri dile getiren, **eleştiri hakkını kullananlara** istenen cezayı düşünün; kimin adaletidir bu, Sami Türkler kimin Adalet Bakanı'dır; açık değil mi?

İZMİR'DE TECRİTE KARŞI EYLEMLER

İzmir Hücre karşıtı platformun her hafta düzenlediği eylemler sürüyor. "Üç Kapı Üç Kilit" önerisinin kabul edilmesi için **20 Nisan'da** Konak Sümerbank önünde açıklama yapan platform, tecritin kaldırılmasını isterken, Filistin halkının katledilmesini de protesto etti.

Tecrite karşı bir başka eylem de **17 Nisan** günü aynı yerde mumlar yakılarak gerçekleştirildi. Burada yapılan açıklamada, **"hepimiz, bir buçuk yıldır cezaevlerindeki en koyu karanlığın içindeyiz"** denildi ve tecrite son verilmesi istendi.

Zulüm kendi hücrelerinde güçsüz!

“Ancak ölümle tehdit ederek durdurabileceğinizi düşündüğünüz insanlar zaten ölüme hazır iseler onları nasıl durduracaksınız? Nasıl, neyle cezalandıracaksınız?”

Ankara’da binler yürüdü evvelki hafta. Tutsak yakınları, işçiler, memurlar, öğrenciler, işsizler yürüdü... İmzalar toplanıyor tutsakların direnişini desteklemek için. Onbinlerce insan attı imzasını.

Sami Türk’ün istediği olmuyor bir türlü; “kimse yazmasa... hiç kimse direnişten sözsetmese... hiç kimse hiç bir talepte bulunmasa... kimse sahiplenmese, desteklemese...”

Ve Sami Türk, hücrelerde ve hastanelerde zulmü sürdürmekten, yazmayın, desteklemeyin demekten başka hiç bir şey yapamaz durumda.

Şu anda F tipi hapisanelerde, Adalet Bakanlığı uygulayacak “ceza” bulamıyor. Sadece bu olgu bile hapisanelerdeki zulüm politikasının son sınırına gelip dayandığının göstergesidir. Bir adım ötesi, fiziki imhadır.

Ama ÖLÜME YATAN’lara KATLIAM kar eder mi? TECRİT edilmiş tutsaklara hücre cezasının etkisi olur mu?

Feda’nın Hücrelerdeki Gücü

Zulmü kendi hücrelerinde güçsüz bırakan, devrimci tutsakların feda cüretidir.

F tipi hapisane politikasını IFLAS ettiren de budur. Oligarşi beklediği, istediği hiç bir amacına ulaşamamıştır F tipleriyle. Ulaşamayacaktır da.

Oligarşinin ekonomi politikası gibi, Kürt politikası gibi, Avrupa politikası gibi, hapisaneler politikası da iflas etmiştir.

**direnme
savaşı sürüyor
557. gün**

Neden böyle olduğunu biz defalarca anlattık. Feda gerçeği, bugün çok daha farklı çevrelerde de gündeme girmiş, kendini tartıştırıyor. Bu tartışmayı yaratan daha çok Filistin belki, ama tartışanlar görmezlikten gelse de, ülkemiz gerçeği, TÜRKİYE HAPİSHANELERİ GERÇEĞİ de bu tartışmadan bağımsız değil.

Oligarşi kendi hücrelerinde neden güçsüz? Bu sorunun cevabına burjuva basındaki bir yazıdan bakabiliriz.

“...insanların kendilerini bomba haline getirip ölmeyi kabul edebilmeleri Batı rasyonalizmi için 'havsaları zorlayan' bir durum.

Bu meydan okuyuş kriminolojinin birçok kuralını da anlamsızlaştırıyor.

Ancak ölümle tehdit ederek durdurabileceğinizi düşündüğünüz insanlar zaten ölüme hazır iseler onları nasıl durduracaksınız? Nasıl, neyle cezalandıracaksınız?” (Haluk Şahin, Radikal, 21/04/2002)

İçeride veya dışarıda, ezilenlerin, mazlumların feda cüretinin zulmü güçsüz ve çaresiz bırakması işte tam bu noktada somutlanıyor. Sayıca az olanın, askeri veya fiziki olarak zayıf durumda olanın güçlü, donanımlı güçler karşısında direnmesinin sırrı buradadır.

Haluk Şahin, yukarıdaki cümlelerini şöyle bağlıyor: “Güvenlik birimlerinin beyin fırtınalarında çılgınca uçuşup duran ama hiçbir yere konmayan soru işte bu!”

Sami Türk’ün, Ali Suat Ertoşun’ların da kafasını aylardır meşgul eden bu işte. Katletmişler, kıramamışlar direnişi. Hücreye atmış, kopkopyu bir tecrit uyguluyor, daha ne yapacaklar? F tiplerinde yapılacak bir şeyleri kalmayınca, yine dışarıya yönelip “yazmayın, sahip çıkmayın” tehditlerine devam ediyorlar.

Ölümü yenmek, burjuvaziyi yenmektir

Direniş 557. güne ulaştı. Direniş 19. ayında... İki yıl olacak neredeyse. Zulümle direnenler arasındaki çatışma, başından bu yana şiddetini hiç kaybetmedi. "**Kaniksamanın, alışmanın, yorulmanın...**" yerinin olmadığı, hücre hücre, saniye saniye savaşılan bir direniş bu;

"**Kaniksamanın, alışmanın, yorulmanın...**" yeri yok; çünkü ölüm yürüyüşü hiç durmaksızın sürüyor.

Unutmayın; Ölüm orucu direnişi şehitlerinin sayısı 90...

90 yiğit, öncü, bilgili, bilinçli, cüretli insan. Bilinçlerini ve cüretlerini **yoldaşlarına ve bize bırakarak** ölümsüzleştiler. Bu bilinci ve cüreti taşımak, emperyalizme, faşizme karşı olan herkesin boynunun borcudur.

19-22 Aralık katliamı, direniş kararlılığı karşısında oligarşinin başvurduğu ilk silahtı. Ama yukarıda da belirttiğimiz gibi, ölümü göze alanları ölümle yıldırmaları mümkün değildi. Mümkün de olmadı.

Direniş yaygınlaşarak, kitleselleşerek sürdü. 28 devrimci tutsağı öldürdüler, ölüme yatanların sayısı çoğaldı.

Burjuvazi için "aslolan yaşam"dır. O "**yaşam**"ları için yapmayacakları hiç bir şey yoktur. Ulusallıklarını da, düşüncelerini de, din ve inançlarını da anında satar, teslim ederler.

Burjuvazi "**yaşam kutsaldır**" ideolojisi ve kültürüyle, aynı anlayışı geniş kitlelere de yaymak ister; böylelikle kitleleri elindeki devasa askeri güçleri kullanıp "ölüm tehdidiyle" teslim alabilecektir.

Ölüm oruçlarında, ölümün yenildiği, dolayısıyla bur-

juvazinin yenildiği nokta da işte tam burasıdır. 1984'te, 1996'da zaferi böyle kazandı direniş. Bugün de kazanacak. Ölüm orucu direnişçileri, cüretleri ve fedakarlıklarıyla, burjuvazinin elindeki silahı alıyordur. Filistin halkının da yaptığı özünde bu.

Bu nedenle, Sami Türkler de, Şaronlar da, katlederken, zulmün en büyüğünü uygularken, aynı zamanda büyük bir çaresizliği yaşıyorlar.

Ölüme yatan her ölüm orucu direnişçisi, ölüm orucularını sahiplenen her adım, her ses, zulmü daha da çaresizleştirecek, güçsüzleştirecek, halkın gücüne güç katacaktır.

Kör kuyular yapsalar da
Zincir vurup atsalar da
hücreye
Sürüyorsa eğer
binlerce yılın
ahı...
Bu yürek nasıl durur
yerinde
Çarpmaz mı vatan diye.
Şahlanmaz mı zulmün
üstüne...
geleceğim
vatanım
yurdum diye...

İrfan Ortakçı

(Ölümsüzlüğe uçan ilk boranlardan)

İMZA KAMPANYASINA KATILALIMI

Onbinlerce imza oldu... Daha onbinlerce olmalı, yüzbinlerce olmalı. Bir imza da, F tipi hapisanelerde zulme dur demenin araçlarından, yollarından biridir.

TAYAD'lı aileler, imza kampanyasını sürdürüyorlar. Güçleri, imkanları elverdiğince çeşitli kesimlere, kurumlara doğrudan ulaşıp, anlatıyorlar, imza metnini önlerine koyuyorlar.

Her demokratik kitle örgütü, kendi bünyesinde bu çalışmayı yürütebilir. Onbinlerce, yüzbinlerce üyeli sendikalarımız, bu talebi sahiplenmelidir. Bu biçimdeki bir sahiplenmeye engel olabilecek hiç bir gündem, hiç bir pratik gerekçe olamaz. Hiç kimse "kitle katılmıyor" da

diyemez. Çünkü, bu metnin, kampanyanın önüne götürüldüğü halkın hemen her kesimi tereddütsüz katılıyor.

Kitle örgütleri, yükü yine tutsak ailelerine bırakmaksızın, sorumluluk üstlenerek kampanyanın bizzat yürütücüsü olup, telefonla, maille, bir biçimde tutsak yakınlarına ulaşabilir.

Onbinlerce, yüzbinlerce imza, katliamcılarının önüne götürüldüğünde, onların yüzüne indirilmiş bir şamar olacaktır. "**Susun, sahip çıkmayın, hepsini öldürelim**" katliamcılığına karşı "**Hayır, susmuyoruz, sahipleniyoruz**" demenin bir biçimidir.

İmza kampanyasına katılmak isteyenler için;

TEL:5343811 FAKS:5343151

MAİL: hucreiskencedir@hotmail.com

İNTERNET: www.tayad.org

Filistin'de işgal ve direniş gerçeği

Zulmün ve Halkların İradesi Çatışıyor

Ramallah'ta 15 yaşlarındaki bir genç vurularak öldürüldü... Nablus ve Cenin'den çekilen tanklar şehri kuşatmayı sürdürüyor, öte yandan operasyonlar Gazze şeridindeki Refah mülteci kampına yayıldı... Cenin'i araştırma heyeti İsrail tarafından reddedildi... AB temsilcisi, İsmail Cem ve Papandreu Arafat ile görüştü... Bush, "Arafat'a terörü durdur" dedi, Şaron'a geri çekil mesajı verdi...

Ramallah'da sokağa çıkma yasağının kaldırıldığı gün 3 işbirlikçi öldürüldü... Nativitas kilisesindeki direniş sürüyor... Beytüllahim'de İsrailli bir subaya bıçakla saldıran bir Filistinli öldürüldü... 17 yaşındaki Samya Yusuf Takatka, intihar bombacısı olduğu şüphesiyle tutuklandı...

Filistin işgalinde son gelişmeleri özetliyor bu başlıklar; bir yanda işgal, aldatma oyunu öte yanda direnmekte kararlı Filistin halkı.

Esir Halk Statüsü

Ariel Şaron, "operasyonun ilk aşamasında çok etkili başarılı sonuçlar aldık" dedi ve ekledi, "bu aşamadan sonra farklı bir yöntemle teröre karşı savaşımız sürecektir".

Peki nasıl olacak bu yöntem? İşte iki gazete haberi bu

"Geri çekilme" oyunu ve katliam yeni yerlerin işgaliyle, ABD desteği ve "uluslararası kamuoyu" oyalamalarıyla sürüyor.

Filistin halkının direnme kararlılığı da yıkımların, yerlebir edilmiş kentlerin ortasında, harcı öfke, acı, ölüm ve özgürlük tutkusuyla karılmış bir anıt gibi yükseliyor.

Zulüm ve direniş Filistin topraklarında yan yana iki gerçek. Direnişin iradesi, zulmün çaresizliğini altetme gücünü Cenin'de kanıtladı, tüm Filistin topraklarında da kanıtlayacaktır.

konuda "ipicu" veriyor;

"İsrail'in çekildiğini açıkladığı günlerde Kalandiya ve Dir Amr mülteci kamplarına girdi. 15 Filistin'li tutuklandı."

"İsrail operasyonları Gazze Şeridi'ne de yayıldı. Güneydeki Refah mülteci kampına giren İsrail askerleri üç Filistinliyi öldürdü. İsrail ordusu Refah saldırısıyla ilgili 'rutin operasyon' ifadesini kullandı."

Hem çekiliyor, hem işgal ediyor. Çekildim diyor, kampların ve şehirlerin etrafının kuşatılması şeklinde işgal sürüyor.

Ortada bir "geri çekilme" yoktur; işgal sürüyor. Baskılar karşısında oynanan bir oyundur bu; kuşatmalarla ve duvarlarla,

"tampon bölgeler" ile Filistin'i hapsedme statüsüne alıştırmaya çalışıyor Şaron. İstedığı zaman tanklarla girecek, yakacak yıkacak ve adına "teröre karşı rutin operasyon" diyecek. (ABD ve İngiltere de halen Irak'ı böyle 'rutin' bombalamalarla vurmaya devam ediyor ve 'yanlış anlaşılmasın, henüz bu başlayacak olan saldırı değil' diyor.) Suikastler, tutuklamalar ise hızından hiçbir şey kaybetmeyecek. İsrail bu statüyü yerleştirmeye çalışıyor.

İsrail, Cenin, Nablus ve Ramallah'tan çekildiğini açıkladığında tanklarını şehrin girişinde kurdukları karargahlara yerleştirmiş, namlularını kentlerin üze-

FHKC'lileri Teslim Et Baskısı

İsrail, Arafat'ın karargahındaki kuşatmayı kaldırmaya son olarak tek şart koydu; "Turizm Bakanı Rehavam Zeevi'yi öldürenleri teslim et." Arafat bu isteği yerine getirmiş olsa bile yeni bir dayatma gelecektir. İsrail Savunma Bakanı Benyamin Ben Eliezer'in sözleri tartışmaya yer bırakmıyor; "Filistinliler teslim olunca Arafat'ın karargâhı ve Beytüllahim'den çekilme yok."

Kaldı ki, teslim etmeyi kabul etmek Filis-

tin'in iradesini İsrail'e teslim etmek demektir.

Binlerce Filistinlinin katili Zeevi'yi cezalandırılan FHKC'nin, genel sekreteri dahil bazı militanları Arafat tarafından işgal öncesinde ABD ve Avrupa'nın baskısıyla tutuklanmıştı. FHKC'lilerin İsrail'e teslimi Arafat'ın kendi halkıyla karşı karşıya gelmesinde önemli bir adım olacaktır; İsrail bunu biliyor ve buna oynuyor. Arafat da aynı şeyi biliyor ve bu oyuna gelmek için "ben yargılarım" açıklaması yaptı.

rine çevirmiş bekletiyordu; çekilme dediği işte bu. Bahane yok değil; “yerleşimcileri koruyacaklar”mış; Filistin topraklarının ortasında birer ur gibi yerleştirilen adı sivil kendi milis olan katiller, yerleşimciler dedikleri.

Geri çekilme oyununa ABD’nin verdiği onayı Bush, “Şaron geri çekilmek için verdiği takvime er-telemeye gitmeksizin uyuyor” diyerek dile getirdi. İsrail’in attığı her adım Beyaz Saray’da planlanan işgalin takvimine uygundur; aksini düşünerek, ya da öyle olmasını isteyerek Amerika’ya Şaron’u durdurması çağırısı yapanlar yanılıyorlar. Arafat da **“İşgalin ne zaman biteceğini Şaron’a ve Amerika’ya sorun”** sözleriyle bu gerçeği ifade ediyor. (İsmail Cem ile görüşmesinde)

“Uluslararası Oyalama” ve ABD Desteği

Halkların Filistin’e desteği her gün yapılan eylemlerle sürüyor. “Diplomasi” adına “uluslararası” kurumların oyalamaları da sürüyor. ABD, BM’nin alacağı tüm kararları belirlemeye devam ettikçe bu oyalama da sürecektir. BM Genel Sekreteri Annan’ın, Kudüs’e **“uluslararası güç”** yollama önerisinin İsrail ve Amerika tarafından reddedilmesi bunun bir örneği. (20 Nisan Radikal) Söz konusu olan Amerika’ya boyun eğdirilecek bir ülke olsaydı, anında “uluslararası güçler” oluşturulmuştu bile. İsrail’in BM Güvenlik Konseyi karar mekanizmasında hiçbir gücünün olmadığı biliniyor, onun adına karar alan ya da aldırmanın Amerika’dır. İsrail tankları Filistin topraklarında katlediyor, Amerika tanklar adına siyaset yapıyor.

Bu yeni bir durum da değildir; İsrail’in 1976 yılından beri ABD’den en fazla yıllık yardım alan ülke olduğu belgeli bir gerçek. “1983 yılında İsrail ve ABD yılda iki kez toplanan Ortak Politika Askeri Grubu’nu kurdu ve iki ülke savaş tatbikatları ile silah üretimi konularında ortak çalışmalar yaptı. ABD, İsrail’e 625 milyon dolar Arrow tipi füze üretim ve konuşlandırma,

1,3 milyar dolar Lavi tipi uçak üretimi, 200 milyon dolar Merkava tipi tank üretimi ve 130 milyon dolar yüksek enerjili laser anti-füze sistemi desteği verdiği açıklandı. ABD hükümeti istatistiklerine göre, 2000 yılında yapılan ortak ticaret miktarının 20,8 milyar dolar olduğu belirtildi.” (Yeni Şafak, 22 Nisan)

Sadece bu yıl içinde Bush yönetimi tarafından İsrail’e “2 milyar dolar askeri, 720 milyon dolar ekonomik ve 60 milyon dolar da göç yardımında bulundu”. (Türkiye de ihalelerle yardımını sürdürüyor)

ABD Kongresi’ne, “Arafat ve FKÖ’nün üst düzey yöneticilerine vize verilmemesi, BM’deki FKÖ temsilcisine se-

Kuşatma altındaki karargahta yapılan “yargılamada” FHKC’lilere çeşitli hapis cezaları verdi. Emperyalistlerin baskısıyla, Filistin halkının kanına giren bir katili cezalandıran devrimcileri yargılamak Filistin halkına hiçbir şey kazandırmayacağı gibi, kaybettirir. Direniş ve devrimci savaş meşrudur. “Taktik” ya da başka gerekçelerle de olsa, “siviller” yalanını çürüten, zulmü karargahında ve beyninden vuran bu eylemi yargılamak Filistin yönetiminin

işi olamaz.

İsrail, beyninden vurulduğu bu eylemi hiç unutamıyor ve unutamayacak da. Filistin direnişinin tarihsel ve siyasal olarak önemli bir gücü olan FHKC’yi bunun için cezalandırmak istiyor. Genel Sekreteri Ebu Ali Mustafa’yı da bunun için katletmişti. Filistin yönetimi üzerindeki baskıyı bu “manevralarla” atlatamaz. Halkın gücü, bu baskı karşısındaki en güçlü silahtır.

yahat kısıtlaması getirilmesi ve Arafat ve FKÖ'nün malvarlığına el konulmasını" isteğiyle verilen yasa tasarısı da bu desteğin bir parçası. Aynı zamanda "teröre karşı savaş" yalanının geldiği aşamanın da bir ifadesi. Filistin'in resmi yönetimi durumunda olan FKÖ de şimdi "terör örgütü listesine" girmeye aday demektir.

Zalimler Gerçeklerden Korkar

Dünyanın tüm zalimleri gerçeklerden büyük bir korku duyarlar. Gerçeklerin ortaya çıkması, demagojilerini yerlebir edecektir çünkü. Bu gerçek **Cenin katliamında** da kendini gösterdi.

Cenin'de "depremden arta kalmış" görüntüsündeki binaların yeterince anlattığı katliam gerçeğini, araştırmak için BM tarafından kurulan heyetin çalışması son anda İsrail tarafından engellendi. Karar zaten ABD'nin baskısıyla en hafifletilmiş haliyle alınmıştı, buna rağmen İsrail başta kabul ettiği incelemeleri, daha sonra reddetti. **Reddetme nedeni** olarak açıklanan iki gerekçe şöyle;

Birincisi, "terörist eylemleri de araştırmak için komisyonda askeri yetkili bulunması".

İkincisi, "BM heyetinin bulgularının İsraili askerlere yönelik herhangi bir adli işlemde kullanılmayacağı yönünde garanti verilmesi."

Yani gel araştır, rapor yaz, ve çekip git diyor İsrail. Suçlular cezalandırılmıyacaksa neyi, neden araştıracak bu heyet? Hem katliam yapmış, hem de katliamı araştıracak komisyonda da kendi istediklerinin yer almasını istiyor; kısaca benim istediğim gibi bir rapor hazırlayacaksınız gelin, yoksa gelmeyin diyor.

Bu arada Cenin'deki yıkımı "akıllara durgunluk verici" diye niteleyip enkaz altında yüzlerce insan olabileceğini söyleyen BM Ortadoğu Özel Temsilcisi Terje Roed-Larsen ise, İsrail'in "istenmeyen adam ilan etme" tehdidi üzerine geri adım attı ve katliamdan söz etmediğini açıkladı.

Yıkıyor, katlediyor, tehdit ve şantajla susturmak ve gerçekleri gizlemek istiyor. Neredeyse her yaşanan, Türkiye'yi, 19 Aralık'ı ve iktidarın, Sami Türk'ün açıklamalarını ve kullandıkları yöntemleri hatırlatıyor. Dünyanın her yerinde katliamlar birbirine benzer, çünkü tümünün akıl hocası emperyalistlerdir, Pentagon ve CIA'dır.

Buna rağmen gerçekler gizli mi kalacak? Elbette hayır! 19 Aralık'da hapishaneleri yerlebir eden oligarşinin katilleri gerçekleri gizleyebildi mi? Diri diri yaktıklarının ortaya çıkmasıyla tüm yalanlar bir çığ gibi köktü. Filistin'de de farklı olmayacaktır. Gerçek, emperyalist medyanın, Amerikan imparatorluğunun ve siyonizmin yalanlarını ve silahlarını altedecek güçtedir.

Şimdiden tüm dünya halkları Cenin'de yaşanan katliamı, yıkıntılardan, yollarda yatan çocuk cesetlerinden, yı-

kılmış binaların altından gelen yanmış et kokularında görüyor. **10 gün sonra yıkıntılardan altından bir insanın sağ çıkarılması** her şeyi anlatıyor; halkın evlerini diri diri mezar haline getiren bir zulmü Amerika da aklayamaz. Savaşmıyor, sadece yıkıyor İsrail. Böyle bir terörizmin yalanlarına kimseyi inandırmaları mümkün değildir.

İsrail'in tüm dünya halklarının gözünde lanetlenmesinin en önemli belgelerinden biri olacaktır Cenin. Tüm dünya ABD destekli katliamcılığı, teröristliği unutmayaacaktır.

Katliamcılığını, "**tek üzüntüm, Cenin'de daha fazla teröristin öldürülmemiş olmasıdır**" diye itiraf eden zulüm unutulmayacaktır. (İsrail Adalet Bakanı Meir Şeetrit)

Elbette, "25 ceset teslim edildi, 100'e yakın evin yıkıldığını tespit ettik ve ne yazık ki enkaz altında düzinelerce masum sivil olabilir" (İsrail Ordu sözcüsü Şaron Feingold) diyen pervasızlığı halklar sorgulayacak.

Teröristliğini, "1990'lardan beri düzenlenen 100 intihar saldırısının 23'ünün faileri buradan çıktı" (İsrail Ordu sözcüsü Şaron Feingold) gerekçesiyle gizlemeye çalışan "terör" demagogisi tüm dünyada hükümünü kaybedecektir.

Hangi Başarı?

Hesaba göre, tanklar girecek, Arafat kuşatılacak, boyun eğdirilecek, Filistin halkı ezilecek ve teslim alınacaktı. Beyaz Saray'da Şaron ile birlikte yaptıkları plan buydu. Bush'un ilk günden itibaren "sessizliği" de, "intihar saldırılarını durdur" diye Arafat'a baskı yapıp Şaron'a devam demesi, ABD Dışişleri Bakanı Powell'in göstermelik gezileri, BM'de alınan ve aldırılmayan kararlar... her şey bu planın parçaları olarak işledi. Ama işlemeyen, hesabı bozan Filistin halkının direnişi ve bu direnişin ortaya çıkardığı dünya halklarının desteği oldu. Direniş ve dünya halklarının baskısı karşısında Avrupa, Arap ülkeleri, Çin, Rusya vb. Amerika'ya "Şaron'u durdur" demek zorunda kaldı.

Direniş işte böyle bozdu hesapları. Şimdi Amerika biraz da şaşkınlık içinde dengesiz açıklamalar yapmaya başladı. Amerika, kendisiyle birlikte İsrail'i bu bataklıktan nasıl çıkaracağını düşünüyor şimdi.

Katletmiş, yıkılmış "başardık" diyor Şaron.

Tüm katliamcılar böyle avuturlar kendilerini; güçlü silahlarla katlettiklerinde "**başardık, beyinlerini dağıttık, kökünü kazıdık**" çığlıkları atarlar. Ülkemizde az dinlemedik bu çığlıkları. Oysa çok daha büyük direnişlerin tohumlarını kendi elleriyle ekmişlerdir toprağa. Şaron o tohumların filizlerini de görecektir. Tek başına Cenin direnişi bile Şaron'un başaramadığının en görkemli kanıtıdır. Cenin katliamcılığın belgesi olduğu kadar Filistin halkının "ulus" bilincinin gelişmesinde önemli bir etken olacaktır. Şimdiden "Direnen Filistin'i en iyi anlatan günler" olarak geçti

bile tarihe.

Şaron ve Amerika **istediği siyasi sonucu şu ana kadar alamamıştır**, karşısında teslim olan bir halk bulamamıştır. Tam tersine büyük bir teşhir, ideolojik olarak büyük bir yenilgi yaşadılar. En önemlisi “terörizm” yalanının tahtının sallantısı gittikçe depreme dönüşüyor. Filistin halkı ise direnmeyi sürdürüyor, Cenin başta olmak üzere işgalin en pervasız anlarındaki direnişlerin güveni ve gururuyla İsrail işbirlikçilerini daha sokağa çıkma yaşağının kalktığı anda cezalandırıyor. Bunun en yalın anlamı; direnmeye devam edeceğini, teslimiyeti reddettiğini tüm dünyaya en açık biçimiyle haykırmasıdır.

El Halil’de 23 Nisan günü 3 işbirlikçi cezalandırıldı. Bir gün önce de Ramallah meydanında halk 3 işbirlikçiyi linç

etmişti. İşbirlikçilere ayaklarından direklerle asacak, linç edecek derecede duyulan öfke boşuna değildir. Her savaşta elbette kahramanlar gibi hainler de olacaktır. Ama tarihin hiçbir döneminde, halkların hiçbir direnişi ve savaşında **sonucu belirleyen hainler olmamıştır**. Direniş ve savaş gerçeği içinde ihanet hiç affedilmeyen en büyük suç olarak halkların tarihine, belleklerine kazınmıştır.

Liderlerinin, en değerli evlatlarının katledilmesine, tutuklanmasına, direnişlerinin zayıflamasına hizmet eden hainlerin cezalandırılması karşısında kim ki, “*vahşet, terör, insan hakları*” demagojileri yapıyorsa, katıksız bir emperyalist uşağı değilse, beyninde halka dair zerre kadar değeri kalmamış demektir.

“Kanımız Canımız Filistin”

Dünya halklarının direnen Filistin’e destek, İsrail’in işgal ve katliamlarını protesto eylemleri sürüyor ve en çok bu slogan haykırılıyor meydanlarda. ABD, İspanya, Tel Aviv, Irak, Gazze, Avusturalya, Almanya, Danimarka, Kıbrıs Rum Kesimi, Fransa ve Türkiye’de onbinlerce kişi İsrail ve ABD karşıtı gösteriler düzenledi.

Amerika’da IMF ve Dünya Bankası toplantılarını protesto edenlerle Filistin’i destekleyen gösteriler birlikte yapıldı. 75 bin kişi ABD’yi ve İsrail’i protesto etti.

İspanya-Madrid’de sol grupların gösterisine katılan 50 bin kişi Filistin bayrakları taşıdı.

İsrail-Tel Aviv’de ve Filistin’in **Gazze ve Beytüllahim** şehirlerindeki gösterilerde işgale son verilmesi istendi.

Kıbrıs Rum Kesiminde İsrail’in 54’üncü kuruluş yıldönümü resepsiyonunu protesto eden Rumlar polisle çatıştı. Rum lideri Klerides de Arafat’a destek için resepsiyona katılmadı.

Danimarka ve Avustralya’da 21 Nisan’da İsrail’i protesto eden gösteriler yapıldı.

Almanya Bremen’de İsrail’i protesto yürüyüşüne 20 Nisan’da yaklaşık 7 bin kişi katıldı.

İngiliz müzik grubu Pink Floyd’un eski şarkıcısı Roger Waters’ın **Beyrut’ta** verdiği konser, Şaron’u protesto gösterisine dönüştü.

Batı Afrika ülkelerinden **Nijer**, İsrail ile diplomatik ilişkilerini kestiğini açıkladı.

Türkiye’de;

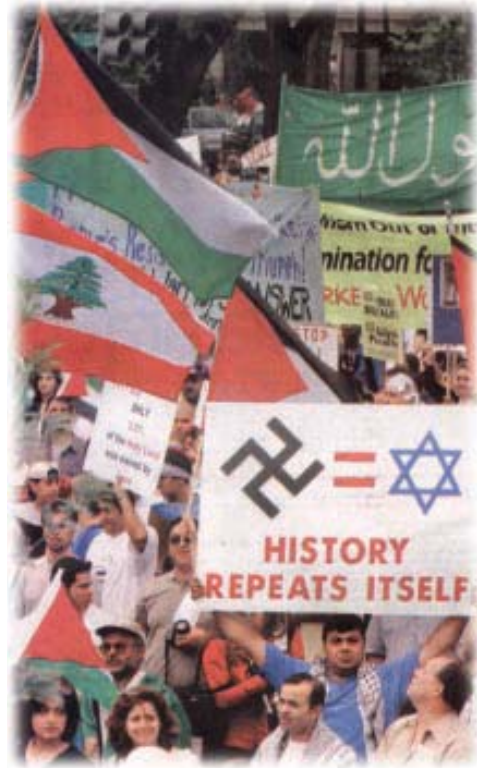
Muğla Üniversitesinde TÖDEF’li öğrenciler düzenledikleri forum ile, “Şaron Kaybedecek Filistin Kazanacak” dediler. Gösteride “Kahrolsun ABD, Kahrolsun İsrail Si-

yonizmi” sloganları atıldı.

Bursa’da DKÖ’ler, sendika ve partilerin katıldığı “Filistin’e özgürlük” mitingi yapıldı.

23 Nisan’da çocuklar İsrail konsolosluğu önünde Filistinli çocuklar için gösteri yaptı.

Giresun’da düzenlenen mitingin şovenist bir gösteriye dönüşmesinin ardından Kesik ve Halkevi ayrı bir basın açıklaması ile Filistin’e destek verdi.

Fransa Seçimleri Ve Avrupa'nın "Şok"u

LE PEN İSTİSNA MI?

LE PEN "DİĞERLERİ"NDEN ÇOK MU FARKLI?

Fransa'da 21 Nisan'da yapılan Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin sonucunda ırkçı partinin lideri Le Pen'in ikinci tura kalması ve "sosyalist" adayın elenmesi, Avrupa çapında bir tartışma dalgası yarattı.

Fransa ve Avrupa bu gelişmeyi, burjuva medyanın deyişiyle "şok" bir gelişme olarak karşıladı.

Ardından Fransa'da Le Pen'e karşı gösteriler başladı. Sol partilerin bir kısmı ikinci turda Le Pen'e karşı bir başka sağıcı olan Chirac'ı destekleyeceklerini açıkladılar.

21 Nisan'dan bu yana gerek Avrupa basınında, gerekse de ülkemiz basınında aydınlar, gazeteciler, Le Pen'in nasıl bu oranda oy alabildiğini tartışıyorlar.

Tartışmalarda kuşkusuz çeşitli doğrular ifade edilmekle birlikte, Avrupa ülkelerindeki "burjuva demokrasisi" adı verilen emperyalist demokrasiyi ve emperyalizmin genel politikalarını sorgulayan bütünlüklü bir bakış açısıyla bakmaktan uzaktırlar.

Le Pen bir "istisna" değildir

"Şok" tanımı, gerçekte burjuva medyanın sorunun asıl çapını gizlemesine de hizmet eden bir tanımdır. Gerçekte "şok" olacak bir şey yoktur. Herşeyden önce, Le Pen Avrupa'da hiç de bir istisna değildir.

İrkçi örgütlenmeler ve onların saldırıları, yıllardır bir çok Avrupa ülkesinin değişmeyen gerçeğidir ve Avrupa'nın o "güçlü" polis teşkilatlarının bu örgütlenmelere yönelik ciddi bir tavır yoktur. Dahası, ırkçı, faşist örgütlenmeler bu "militarist" örgütlenmelerle de sınırlı değildir.

"Kitlese" nitelikteki ırkçı partiler de hemen tüm Avrupa'da gelişme halindedir.

Belçika, Avusturya, İtalya, Danimarka, Almanya, ve Hollanda'da ırkçı faşist partiler, son yıllarda oylarını artırdılar, kimi Avrupa ülkelerinde zaten koalisyon ortağı olarak iktidarı paylaşıyorlar. Neo faşistler İtalya'da hükümettedir. Avusturya'da Hitlerciliğini çok açık savunan ırkçı faşist parti hükümettedir. Bir çok yerel yönetimde varlar.

Bu nedenle, sadece Le Pen ve sadece Fransa üzerinden yürütülecek bir tartışma da bu gelişmenin kökenine inmeyi sağlamaz. Tersine, yanlış sonuçlara götürür.

Asıl soru, Le Pen'leri kimin, hangi politikaların ürettiğidir

Le Pen'le ilgili tartışmada en çok öne çıkarılan yan "ya-

bancı düşmanlığı" meselesidir. Bugün Avrupa ülkelerinde ciddi boyutlarda bir yabancı düşmanlığı olduğu doğrudur, ırkçı-faşist partinin ideolojisi, bu düşmanlığa tercüman olduğu için, Le Pen'in buradan beslendiği de doğrudur.

Ama bu hem "ayrıntı" bir yandır, hem de yabancı düşmanlığının gelişmesinin nedenlerini açıklamaz.

Emperyalist ülkeler, özellikle son yirmi yıldır, geniş halk kitlelerinin ekonomik, sosyal haklarını kısıtlayan politikalara ağırlık verdiler. Yabancı düşmanlığının artması bu politikaların sonucudur. İşsizlik, yoksulluk arttıkça, "rekabet" duygusu, hedefe önce "yabancıları" koymayı getiriyor.

Öte yandan, emperyalist ülkeler, yine son yıllarda demokratik hakları da birbiri ardına tırpanlayıp, terör yasalarını güçlendirmektedir. 11 Eylül'den sonra bu süreç daha da hızlanmıştır. Hedef tabii ki, halkların mücadelesidir. Eğer hedef buysa, Le Pen ve onun gibiler "bu işi en iyi biz yaparız" diye ortaya çıkıyorlar.

Ve son olarak, tüm sömürge ülkelere karşı açık bir saldırganlık politikası izleniyor. Bush'a paralel uygulanan "teröre karşı savaş" politikalarının kendisi, Le Pen'leri üretecek zemindir zaten.

Emperyalist ülkelerin içte ve dışta başvurduğu baskıcı ve terörist politikalar, Le Pen'lerin geliştiği asıl zemindir. Le Pen'in Chirac'tan, Jospin'den farklı olarak söylediği, "tekellerin çıkarlarını ben böyle daha iyi savunurum"dan ibarettir. Öteki tüm sloganları, milliyetçiliği, işsizliği, yabancı düşmanlığını sonuna kadar kullanan demagogilerden ibarettir.

"Avrupa Demokrasisi"nin çözümü var mı?

Avrupa'daki sosyal-demokrat, muhafazakar, liberal vb.

etiketli düzen partilerinin "ırkçı" bir örgütlenmenin varlığından rahatsızlık duyduklarını açıklamaları bir yanıyla göstermeliktir.

Hatırlanırsa, Le Pen karşısında gösterilen tepkilerin, verilen demeçlerin benzeri, Avusturya'da ırkçı faşist parti Avusturya Özgürlük Partisi Jörg Haider'in seçim başarısından sonra da verilmişti. İki yıl önceydi.

Peki geçen iki yıl içinde, Avrupa burjuvazisinin, demokrasisinin "ırkçılığın" gelişimini engellemek için ciddi bir çaba içinde olduğuna tanık olundu mu?

Olunması da mümkün değildir. Çünkü yukarıda kısaca belirttiğimiz gibi, zaten Le Pen'leri geliştiren bizzat onların uyguladığı politikalar. Onların "şimdilik" rahatsız olacakları tek nokta, Le Pen ve diğer ülkelerdeki ırkçı-faşist partilerin istediklerinin ötesinde bir gelişme göstermeleridir. Tekeller, şu an için Le Pen'leri iktidar yapma ihtiyacı duymuyorlar.

Çare, Le Pen'e Karşı Chirac'ı Desteklemek mi?

Fransa'da bir kaç sol partinin dışında, "sosyalistler, komünistler", demokratlar, Chirac'ı destekleme eğilimine girdiler. Peki sonuçta ne olur; en iyi ihtimalle, halkımızın değişikle, Fransızlar "ölümü gösterip sıtmaya razı edilmiş" olurlar.

Le Pen'in alternatifi Chirac olamaz.

Le Pen'in alternatifi halen Fransa başbakanı olan ve seçimlerin ilk turunda elenen "Sosyalist Parti" başkanı Jospin de olamaz.

Kitlelerin bir kesiminin Le Pen'e yönelmesinin bir nedeni de zaten, Chirac ve Jospin'in söylediklerinin ve yaptıklarının birbirinden farksız olmasıdır.

Avrupa demokrasisi de, Amerikanın "filler ve eşekler" demokrasisinden farksızdır. Bir o iktidar olur, bir öteki. Bunun dışında yüzlerce parti ve aday olur, ama sistem onlara geçit vermez.

Avrupa'daki sosyalist etiketli partilerin bir çoğu, düpedüz **BURJUVAZİNİN** partileridir.

Kitlelerin nasıl kandırıldığının, nasıl aldatıldığının, "çok partili sistem" adı altında nasıl sadece burjuvazinin iktidarının süreklileştirildiğinin somut zeminidir Avrupa demokrasisi. Sosyalistin sosyalistlikle, demokratın demokratlıkla ilgisi yoktur.

Avrupa'da da çelişkiler keskinleşiyor. Çelişki, hiç kuşkusuz halk güçleri cephesinde de devrimci, yurtsever örgütleri yaratır. Le Pen'lerin, Haider'lerin geliştirilmesi, bir yanıyla da Avrupa burjuvazisinin buna karşı önlemdir. Avrupa halkının çıkarı, Le Penler'e karşı Chiraclar'ı desteklemekte değil, kesin bir biçimde kendi çıkarlarını savunacak örgütlülükleri yaratmak ve desteklemektir.

Ermeni Katliamı Gerçektir; TARİH İNKARLA DEĞİŞMEZ!

Her yılın 23-24 Nisan'ında "Ermeni iddialarına tokat gibi yanıt...", "Ermeni Yalanına Cevap", "Ermeni katliamının belgeleri" türünden başlıklar görürsünüz burjuva basında. Bu yıl da kural değişmedi. Mesela, "Köln Üniversitesi'nde bir konferans veren Prof. Dr. Erich Feigl, Ermeni soykırımını iddialarını belgelerle yalanladı." (24 Nisan 2002, Hürriyet)

Tarihe, bilime saygısız bir yerli veya yabancı "prof" bulmak o kadar zor değildir. Ortalık bunlarla doludur. Hele ki konu "milli bir dava"ysa, "devlet politikası"ysa, tarihi çarpıtacak Prof'lardan geçilmez YÖK üniversiteleri.

Kürtlerin "ayrı bir ulus olmadığı" üzerine onlarca kitap yazmıştır bu üniversiteler. Onlardan bilimsel, tarihsel doğruluk beklenebilir mi?

Yıllardır şu veya bu biçimde gündemde olan "Ermeni soykırımı" konusunda, oligarşi hamasi milliyetçilik edebiyatıyla, burjuva basın da sahte tezler ve kanıtlarla konuyu geçiştiriyor.

Siyasal ve ahlaki açıdan çözülmemiş bir sorun olarak durduğu, oligarşi **inkar**'dan başka hiç bir şey bilmediği için, bu sorun, emperyalistler tarafından da sürekli **kullanılan** bir sorun olma özelliğini koruyor. Bu yıl 24 Nisan'ın yıldönümünde yapılan yürüyüşler de bu "kullanmanın" bir başka örneğini oluşturuyor.

Hatırlanırsa, daha bu yılın başında, 28 Şubat'ta Avrupa Parlamentosu da, "Ermeni Soykırımını kabul eden" bir karar almıştı. AB'ye girmek için, oligarşi bu kararın da "gereğini yapmak" durumundaydı. Oligarşinin sözcüleri ilk bir kaç gü esip gürlediler, sonra unuttular ve unutturdular.

Geçen hafta da ABD'nin Kaliforniya eyaletinde kabul edildi aynı yasa.

Oligarşinin yine yapacağı bir şey yoktur:

Birincisi; Çünkü hiç bir konuda emperyalistlere kafa tutacak, fiilen direnebilecek durumları yoktur. Avrupa Parlamentosu'nun kararını da kabul ettiler. Duruma bakın; şu veya bu konuda itiraz edecek, diretecek olsa, krediler kesilecek. Herşey burada gelip düğümlenmiş.

İkincisi; Oligarşi tarihi bir gerçeğe direnmiyor. Savunması haklı, meşru, bilimsel bir zeminde değil.

ÇÖZÜM; Tarihi gerçeklerin hiç bir gizleme olmaksızın açığa çıkarılması ilk adımdır. Ermenilerin toprak talebi gerçekçi değildir; ancak; Osmanlı mirasını ve politikalarını sürdüren Türkiye'nin Ermeni halkından özür dilemesi kaçınılmaz tarihi, ahlaki ve siyasi bir zorunluluktur. Ermeni katliamı bir gerçektir. Tarih inkarla değişmez.

Gerillanın çağrısına büyük katılım Nepal'de Genel Grev

Nepal monarşisine karşı silahlı mücadele yürüten Nepal Komünist Partisi (Maoist) gerillaları 23 Nisan'dan başlamak üzere ülke genelinde 5 günlük genel grev

çağrısı yaptılar. Genel greve ilk günden itibaren tüm kentlerde büyük bir katılım sağlandı ve işyerleri, fabrikalar, ulaşım durdu.

Nepal monarşisinin ve tüm düzen partilerinin yaptıkları "greve katılmayın" çağrılarına rağmen, halkın çok büyük bir kesimi kralın ve partilerin değil, gerillaların çağrısına uyarak tercihini açık olarak dile getirirken, sokaklarda sadece silahlı hükümet askerleri dolaştı ve halka gözdağı vermeye çalıştı.

Ne ABD desteği ne de rüşvet gerillaya desteği kesemiyor.

ABD, Nepal monarşisini desteklediğini açık olarak ilan ederken, Nepal ordusuna da 20 milyon dolarlık yardım yapmaya hazırlanıyor. Öte yandan hükümet, gerilla liderlerinin yakalanmasını sağlayanlara büyük para ödülleri vereceğini duyurarak halkı rüşvetle satın almaya çalışıyor.

Halklar, özgürlüklerini, geleceklerini satmayacaklarını dünyanın dört bir yanında gösterdikleri gibi Nepal'de de gösteriyor ve sosyalist bir düzen kurmak için savaşılan gerillaları destekliyor. Asya'nın tepesindeki bu yoksul ülkeden gerillanın sesi yükselmeye devam ediyor.

Kolombiya Gerillası Savaşı Yükseltiyor

Latin Amerika ülkesi Kolombiya'dan her gün bir gerilla eyleminin haberi geliyor. ABD'nin "arka bahçem" dediği Latin Amerika, Venezuela'da halkın gücüyle püskürtülen darbeye, Kolombiya'da iktidar için savaşılan gerillalarıyla Amerika'nın arka bahçesi olmaya başladığını ilan ediyor.

Geçen hafta ülkenin ikinci büyük kenti Ceni parla-

mentosuna girerek 9 milletvekilini kaçıran FARC gerillaları bu hafta da Antioquia kentinin valisi Guillermo Gaviria ve Amerikancı Pastrana hükümetinin danışmanı ve eski savunma bakanı Gilberto Echeverri Mejia'yi, Caicedo şehri yakınlarında kaçırdı.

FARC'ın, rehinelere bırakılması için Kolombiya ordusunun ülkenin belli bölgelerinden tümenden çekilmesini istediği açıklanırken, bu istek Pastrana tarafından şu ana kadar kabul edilmiş değil.

Venezuela'da Chavez'in "suç"larından biri, hatırlanacağı gibi Amerika'ya Kolombiya'da gerillaya karşı operasyonları için hava sahasını açmamasıydı. Yine Farc, ABD'nin "hedef alınacak örgütler" listesindeki 5 örgütten biri olarak sayılmıştı. Amerika, Kolombiya devriminin önüne set çekebilmek için elinden geleni yapıyor. Faşist iktidara silah, para yardımları, askeri danışmanlar, ABD bütçesinden Kolombiya için ayrılan milyon dolarlar hep devrimi durdurmak için. Amerika başaramayacak, Kolombiya halkı gerillanın önderliğinde özgürlüğe yürümeye devam edecektir.

Arjantin'de Hergün Eylem

IMF programının iflas etmesinden bu yana üçüncü hükümetin işbaşına geldiği Arjantin'de halk sokakları terk etmiyor. 23 Nisan'da son Ekonomi Bakanı'nın da istifa etmek zorunda kaldığı Arjantin'de hükümet IMF ile yeni anlaşmalar imzalamaya hazırlanırken, halkın öfkesi dinmiyor. Geçen hafta boyunca yapılan gösterilerde hükümet binaları ve bankalar hedef alındı. Bir çok kentte irili ufaklı gösteriler yaşandı.

İktidara yürüyecek bir önderlikten yoksun olması eylemlerin şimdilik "tepki" düzeyinde kalmasına neden olurken, işçilere, işsizlere, kentlerin barakalarında yaşayan yoksullara, bankazedelere kadar halkın tüm kesimlerin ortak sloganı; IMF'ye hayır, düzen değişmeli. Arjantin halkı, ülkenin tüm zenginliklerini IMF'ye, tekellere satan düzeni değiştirecek yolu da bulacaktır.

Sosyal Haklar İçin Grev

İşçi Merkezlerinin organize ettiği genel greve Yunanistan çapında büyük bir katılım sağlandı. Birçok işyeri ve resmi dairede çalışan emekçinin katıldığı genel grevde, mezarda emeklilik, sosyal hakların kısıtlanması protesto edilerek, yasallaştırılmak istenen yeni yasa tasarısına karşı mücadelenin süreceği ilan edildi. Yunanistan genelinde mitingler düzenlenirken Atina'daki mitinge yaklaşık 20 bin kişi katıldı.

MHP'den Hükümete Genelkurmay Uyarısı

MHP ile koalisyon ortaklarından özellikle ANAP arasında AB'ye üyelik ve idam tartışmaları konularında polemik sürüyor. MHP, "başbakanlığı almaya hazırız" açıklamasıyla hükümeti uyardı.

Halen DSP ile MHP arasında sadece bir milletvekili fark var, bu kadar satılık ve MHP kökenli milletvekilinin olduğu mecliste bu farkı kapatmak çok da zor değil. Şu an için oligarşinin çeşitli kesimleri bu konuda hemfikir olmadığı için bu adım beklemede, ancak MHP bu açıklama ile Genelkurmay adına AB'cilere mesaj veriyor.

Geneykurmay, tank ihalesi için "biz yaparız" havasında konuşuyor, daha önce AB ile ilgili konuşmalarından çark eden Orgeneral İlhan Kılınc aynı anda; "ne yani yanlış mı söyledim" diye meydan okuyor. Ve aynı günlerde MHP "başbakanlığı almaya hazırız" diyor.

Bu "çıkışların" birbirinden bağımsız olduğunu dü-

şünmek saflık olur. Tam tersi birbirine bağlı açıklamalardır. Genelkurmay ve MHP; "biz buradayız" diyor.

Genelkurmay'ın Amerikancılığı, AB konusunda ise iktidarını güçlendirmek için zamanlama yaptığı biliniyor. Askeri alanda ABD ve İsrail ile ilişkiler geliştiren Genelkurmay, düşüncelerini siyasette de MHP aracılığıyla seslendiriyor.

MHP, hükümet içinde Genelkurmaydan aldığı güçle siyaset yapıyor. Avrupa Birliği, idam, hak ve özgürlükler... her konuda Genelkurmayın düşüncelerini savunuyor, parlamentoya taşıyor.

MHP'nin hükümetteki diğer partilere, özelde ANAP'a uyarısı da Genelkurmayın uyarısıdır. Genelkurmay, dün direk polemige girdiği Mesut Yılmaz'a şimdi MHP aracılığıyla yükleniyor. AB'ye giriş ve idam tartışmalarını benim onayım olmadan sonuçlandıramazsınız; ya benim dediğim gibi olur ya da dediğim gibi yapacak MHP'yi iktidar yaparım mesajı veriyor.

Oligarşi içindeki bu iktidar savaşında halkın hiçbir kesiminin hiçbir çıkarı yoktur. Ne AB'ciler ne de katliamcı genelkurmay ve onun partisi MHP halkın çıkarlarını seslendirmiyor. Tümünün derdi iktidarda güç olmaktır.

Yüzde Bir Milyon Amerikancı

Hüseyin Kıvrıkoğlu 23 Nisan resepsiyonunda İsrail'e verilen tank ihalesini de şu sözlerle savundu; "Aldığımız karar yüzde yüz değil, **yüzde bir milyon doğrudur.** Bu anlaşmaya karşı olanlar; analarından doğarken Yahudi düşmanı olarak doğanlar artı bu pastadan pay almak isteyip de alamayanlardır." (24 Nisan basından)

Peki generaller anadan doğma Amerikancı mı?, Generaller bu pastadan ne pay aldı? Bunlara verecek cevapları yoktur Kıvrıkoğlu'nun.

Hiç kimse orduya laf söylememe adına, tüm pislikleri ortaya çıkan tank ihalesini şu ya da bu müsteşara bağlamasın; işte sahipleri üstleniyor. Ama hala herkesin sorduğu sorulara cevap yok; iki müsteşarın istifasına neden olan hangi yolsuzluklardı? İsrail'in batık şirketi neyin karşılığı kurtarıldı? Acil tank ihtiyacı hangi savaş içindi?

Generallerin de iyi takip ettiğini düşündüğümüz, "Savunma Dergisi" bir M-60 tankının modernizasyonunun 3.9 milyon dolar olmasına karşılık, en gelişmiş Merkava

tanklarının tüm maliyetinin 3.7 milyon dolar olduğunu yazıyor. Yine aynı dergideki bilgilere göre, Mısır da M-60 tanklarının modernizasyonunu Avusturya'ya yaptırmış, tank başına 150 bin dolar.

Elbette generaller, nasıl olsa kimse bizi denetlemez, hesap soramaz rahatlığı içindeler. Yüzlerce silah ihalesinin de M-60 tank ihalesinden farkının olmadığı kesindir. 12 Eylül cunta şeflerinden ihale vurguncusu Tahsin Şahinkaya'lar bu ordunun generalleriydi. Mirasını şimdiki generaller sürdürüyor.

Medya "eleştirilere sert cevap" diye duyurdu bu açıklamaları. Bu Genelkurmay klasiğidir; ordu'yu herhangi bir konuda eleştiren mi oldu, hemen tehditler, hakaretler, hot zotlar başlar.

Tanklardan yayılan pis kokulara, İsrail'e verilen desteğe hiçbir cevap veremeyen generaller bunun yerine; **biz yaparız, kesin sesinizi** diye susturmaya çalışıyor. Gazeteleri, yazarları, TV'leri, partileri susturabilirler de, ama halk görmüştür; Ordu, katliamcı İsrail'in ABD'den sonraki en yakın müttefikidir. Ordu, milyonların ekmeğini çalarak IMF kredileriyle daha fazla silahlanma için emperyalist silah tekellerini zengin ediyor, generaller de bu "pastaOdan" pay alıyor.

Tayyip'in Kasetleri ve Şantajcı Oligarşi

ABD'ye ve oligarşiye verilen güvenceler yetmiyor; ya tam biat ya da hayat hakkı yok. Yani Bush'un diliyle; ya bizden yanasın ya bize karşı! Orta yol yok!

Tayyip'in 10 yıl önce yaptığı ve orduyu eleştiren kasetlerinin piyasaya sürülüşü, burjuva siyasetin nasıl bir entrika, komplo ve çirkeflik üzerinden yürüdüğü'nün en açık kanıtı.

Kasetleri kim çıkardı, 10 yıldır o meşhur "hukuk devleti" neredeydi, neden şimdi.... gibi soruları elbette sorulabilir, bunlara cevaplar da bulunabilir. Cevap bulmak isteyenlerin Genelkurmay, MİT, polis arşivlerine bakması yeterli olacaktır.

Tayyip'in önünü kesme manevralarını kimin yönettiği, 23 Nisan resepsiyonunda Genelkurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun konuşmasıyla da ortaya çıktı. Kıvrıkoğlu; "Normal bir insanın söyleyeceği sözler değil. Biz boşuna demedik, **28 Şubat bin yıl sürer... Tayyip değişmedi**" dedi.

Tayyip'in, "10 yıl önceki mesele... değiştim... o günün koşullarında söylenmiştir... ordumuz bizim gözbebeğimizdir." açıklamaları da manevrayı durduramadı. Genelkurmay Tayyip Erdoğan hakkında suç duyurusunda bulundu.

Ordu siyasetin içinde değilmiş yalanına kimseyi inandıramayacakları bir kez daha ortaya çıktı. Ordu siyasetin hem de tam içindedir. "Seçim sisteminin iki türlü" olmasına kadar her konuda konuşma ihtiyacı da bundandır. Tayyip'in "muhabatım siyasilerdir ordu değil" demesinin de bu anlamda fazla bir değeri yoktur. MGK'da kim söz sahibi ise bütün burjuva partilerin doğal muhabatı da odur.

Kaset savaşları ise, oligarşi içi kesimlerin birbirine karşı, çeşitli "muhalif" kesimlere karşı kullandığı bir silah olmaya devam edecektir. Burjuva siyaset sahnesinde politika yapmaya çalışan tüm kesimler hakkındaki kaset arşivleri zamanı geldiği düşünüldüğünde böyle birer birer ortaya çıkarılacaktır. Bugüne kadar yapıldığı gibi, bundan sonra da "kaset savaşları" sürer. Çünkü, burjuva politikası tehditlere, şantajlara başvurmadan yapamaz. Tüm varlık koşulu entrikalar, birbirinin kuyusunu kazmalar, şantajlar, komplo üzerinden.

"Demokratik parlamenter sistem" dediklerinin özü, özeti de bunlardan ibarettir. Bu çirkefliklere razı olan, onun içinde yeralan, bu sistemin içinde de yer alabilir, yoksa tasfiye edilir.

Oligarşi bir yandan alternatifsizlikten dert yanıyor, diğer

yandan alternatiflerini böyle kendi eliyle yok ediyor. Bu elbette bir tezat gibi görünebilir, ama tek başına böyle değildir. Oligarşinin Tayyip'e söylediği açık; bu kadar yetmez, takiiye yapmayı bırak, daha fazla biat edeceksin.

Tayyip'in Dersi

Tayyip nezdinde AKP'nin kuruluşundan bugüne yaşadığı herkese ders olmalıdır.

Birincisi, oligarşi nasıl bölüyor, parçalıyor, oynuyor; sonra istediği çizgiye çekmek için ne manevralar yapıyor. Adım adım yaşandı, yaşanıyor.

İkincisi, ABD'ye, oligarşiye verilen güvenceler, Washington kapılarını aşındırmalar, IMF'ye karşı değiliz demecileri yetmiyor; tam biat ediyor musun, etmiyor musun, düzen, her "muhalife" bunu dayatıyor.

Ya emperyalizme ve oligarşiye tam itaat ya da hayat hakkı yok! Yani kısacası Bush'un dediği gibi; ya bizden yanasın, ya bize karşı!

Kürt milliyetçiliğini de, islamcıları da, reformistleri de bekleyen yol ayrımı budur. Bu yol ayrımında tercih bu kesimlerin olacaktır. Tam biatı seçip halkın çıkarlarının karşısında yeralmak, ya da oligarşiyle, emperyalizmle çatışmayı göze alıp halka dayanan bir mücadele çizgisini benimsemek; bunun ortasının olmadığı yani "arada" yer olmadığı artık tartışmasıdır.

Riyakarlık ve Özgürlükler

Tayyip Erdoğan'ın Anayasa Mahkemesi kararıyla önünün kesilmeye çalışılmasına ilişkin SP Genel Başkanı Recai Kutan'a soruyor gazeteciler. Kutan, "mahkeme kararları hakkında yorum yapmak doğru olmaz..." cevabıyla takiiyecici politikanın bir başka yüzünü, riyakarlığı çok güzel sergiliyor. Daha açık konuşsa; iyi oldu diyecek.

Tayyip'in partisi farklı mı? Onlar da daha düne kadar elini öptükleri Necmettin Erbakan hakkında medyanın çirkefliğe varan kampanyalarını gizliden, sinsice izliyor, dostlar alışverişte görsün misali açıklamalarla geçiştiriyor.

Bunlar kimin hakkını, kimin özgürlüklerini savunabilir? Riyakarlık her yanlarından adeta akıyor.

Polisin Çözümü;

Soyun, Çalın Ama Örgütlenmeyin

Polis, son dönemde artan banka soygunlarında sevinilecek bir yan bulmuş, Emniyet Genel Müdürlüğü Basın Sözcüsü Feyzullah Arslan, çıkıp basın karşısına, rakamlar verdikten sonra utanıp sıkılmadan anlatıyor; “Banka soy-

gunların-
da bizi sevindiren yan, bunla-
rın terör örgütlerinin işi olmamasıdır, bireysel ol-
masıdır”. Soyguncular arasında polis çıkmasına ise “üzül-
düklerini” söylüyor Arslan. “Bireysel soygunların kaynağı-
nın sosyal” olduğunu belirten Emniyet sözcüsü, sanki hiç bi-
linmeyen bir şeymiş gibi, “bilimsel polis” havasında bunun
da “araştırılmasını” buyuruyor.

“Soyguncu polis”e üzülmüş; çetecilik, mafyacılık, haraç,
soygun, rüşvet, uyuşturucu, fuhuş... akla gelebilecek her
türlü pis işin altından polisin çıktığını söylemiyor emniyet
sözcüsü, tek derdi “örgüt”.

“Devrimci olma da ne olursan ol”

Bu “bireysel” olaylardan bir şey olmaz, en fazla “üzü-
cü” olur; asıl siz örgüte bakın diyor polis.

Gözetiminde işkencecilerin “örgütlenme, devrimci olma
da ne olursan ol” öğütleri, resmi açıklamada böyle dile ge-
tiriliyor.

Hırsız, çeteci, mafyacı olabilirsin, her türlü kirli işi ya-
pabilirsin, fuhuş yapabilir, uyuşturucu satabilirsin, bunları
da yapamıyorsan intihar edersin; ama kesinlikle devrimci
olmayacaksın, örgütlenmeyeceksin. Durmadan söylenen,
tüm araçlarla işlenen bu değil midir?

Bir gazetede, bir sosyoloğun konuşmasında duymuş,
“soygun, kapkaç sosyal sorun” diye, aynısını tekrarlıyor. Pe-
ki bu “sosyal sorunu” kim nasıl yaratmış, buna cevap yok.

Savunduğu ve bekçiliğini yaptığı düzen milyonlarca in-

sanı aç, işsiz, ekmeksiz bırakmış sonra da isyan etmesin di-
ye zulüm uygulamış, o hala “iyi ki örgüt değil” diye sevin-
yor. Tam da polisin kafa yapısını gösteriyor.

Böyle bir kafanın “sosyal sorun”dan anladığı, sorunu
çözmek değil, zorla ve şiddet kullanarak yoketmektir. “Sos-
yal patlamalara karşı tedbirimizi aldık” diye daha fazla po-
lis, yoksullar üzerinde daha fazla baskı tedbirleriyle övünen
bir kafanın “sosyal sorun” anlayışı da ona göre olur. Daha
dün, “kapkaççılığa daha ağır ceza verilsin” diye açıklamalar
yapan, soyguncuyu öldürdü diye banka koruma görevlisinin
alından öpen bunlar değilmiş gibi, bir de “bilimsel tahliller”
yapmaya kalkıyorlar utanmadan.

Örgütün kaynağı “sosyal” değil mi?

Bireysel soygunlar “sosyal kaynaklı”, bu doğru; peki
örgütlerin “sosyal kaynağı” yok mu? “Bilimsel tahlilde”
buna yer yok elbette. Durup dururken, üç beş kişi bira-
raya geliyor, sonra onbinlerce insan onlara katılıyor; hep-
si aklını yitirmiş, hepsi terörist, hepsi yaşamaktan bıkmış
ya da akıllarını mı yitirmiş?

Halkların tarihi boyunca tüm örgütlerin bir sosyal kay-
nağı vardır. İşgal, yoksulluk, zulüm, baskılar, adaletsiz-
lik... ya da tümü birden, ama mutlaka bir sosyal temeli
vardır. Bu tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de böyledir.
Ve bugün düne göre çok daha geçerlidir.

Örgüt de “bireysel soyguncu” ile aynı sosyal gerçek-
lik içinde doğuyor ve o gerçeklik üzerinde yükseliyor,
kök salıyor.

Birisi bireysel kurtuluş yolunu seçip soygun yapıyor,
kapkaççı oluyor; ötekisi “bu düzen değişmeden hiçbir so-
runun çözümü yoktur” diyerek örgütlenmeyi seçiyor, sö-
mürü, soygun ve zulüm düzenini çeşitli araçlarla değiştiri-
me mücadelesi veriyor. Bunun için direnişler, gösteriler,
boykotlar ve daha yüzlerce eylem örgütüyor, halkın her
kesimi içinde çeşitli örgütlenmelerine zemin bulabiliyor.

Bunlar çok basit sosyal gerçekliklerdir. “Terör” dema-
gojisi ile bu sosyal gerçeklik değiştirilemez. Onyıllardır oli-
garşi değiştirmeye çalıştı, başaramadı. Demagojilere katli-
amlar, işkenceler, hapislikler eşlik etti, örgütü tüketemedi.

Diyelim ki, Feyzullah Arslan’ın sözünü ettiği, hatta ak-
lından geçen tüm örgütler yokolsun; onları vareden Türki-
ye gerçeği değişmiş mi olacak?

Oligarşi de biliyor ki, o “sosyal kaynak” daha da ağırla-
şacak varlığını koruyacak. IMF’ye bağımlılık, oligarşinin sö-
mürü düzeni durdukça o “sosyal kaynak” duracak. İşte tam
da bu noktada Feyzullah Arslanların sevinme nedeni karşımı-

za çıkıyor; bu "sosyal kaynak" kendini bireysel yollarla ifade etsin, halk örgütlenmesin ve bu düzen böyle sürüp gitsin.

Hayaldir elbette; halk elbette örgütlenecek, hak ve özgürlüklerini isteyecek, kendi iktidarını, adaletli ve eşit bir düzeni kurma mücadelesini verecek.

Oligarşi "örgüt olmasın" istiyorsa, bunun bir tek yolu vardır;

Yoketsin açlığı, değiştirsin bir yanda yoksul milyonların öte yanda bir avuç zenginin düzenini. İşsizlere iş, ekmek-

sizlere ekmek bulsun; adaletsizliğe, zulme, baskıya, çeşitli milliyetlerden halkların dillerinin, kültürlerinin inkarına son versin o zaman örgüt de olmaz.

Bunları yapamıyorsa o zaman kaçınılmaz olarak örgüt de olacaktır. Adı şu olur, bu olur, şu mücadele biçimini de- ğil de ötekini benimser ama bu düzeni değiştirmek için ör- güt de, devrimciler de hep olacaktır.

Bu da, Amerikan imparatorluğunun açlık ve zulmüne mah- kum edilen dünyanın ve Türkiye'nin sosyal gerçekliğidir.

Lanetli Bir Meslek; Muhbirlik -Ankara Emniyeti'nin Muhbirleştirme Faaliyeti-

Filistin'in kuşatma altındaki kentlerinden Ramal- lah'da işgal biraz gevşeyip sokağa çıkma yasağı kalk- tığında ilk görüntüler yansıyor medyaya; şehrin mey- danında üç işbirlikçi Filistinli halk tarafından linç edi- lip direğe asılıyor.

Bu görüntüler, sadece Filistin'de değil, tüm dünya- da halkların muhbirlerle, işbirlikçilere karşı tavrının bir yansıması. Halkımız da ihbarcılar konusunda fark- lı düşünmez.

Halkın Dayanışmasına Karşı Muhbir Ağı

Emniyet teşkilatının Ankara'da "asayiş gönüllüleri" adıyla muhbirlik ağı yaratma faaliyeti dağıtılan "muh- bir vatandaş" kartlarıyla resmileşti. Emniyet Müdürü Hasan Yücesan, düzenlediği törenle 400 gönüllü muhbire, kod numaraları muhbirlik tanıtım kartlarını dağıttı. Yücesan törende yaptığı konuşmada şöyle de- di; "ülkenin birlik ve beraberliğine göz diken, toplu- mun huzurunu bozanlara karşı birlikte mücadele ede- ceğiz. **Birlikte savaşaacağız. Biz memleketimizi savuna- cağımıza ülkemize yönelen her eli kıracağımıza söz vermiştik. Sizler artık bizim silah arkadaşımızsınız.**"

Kimse bu ifadelerle bakıp, polisin "ülkemize göz di- ken" IMF'ye, ABD'ye karşı mücadele başlattığını san- masın; onlar IMF düzeni sürsün diye, "IMF'ye Hayır" diyenlere karşı savaşsınlar, Amerika'dan eğitimlerini alır, onlara hizmet ederler. Muhbirlik ağı da bu ihti- yacın sonucudur. Halk, IMF'nin "gönüllü muhbirleri" haline getirilmek isteniyor. Halkı onyıllardır birbirine düşürmek için komplolar, provokasyonlar düzenle- yenlerin "ülkenin birliğinden" anladığı; herkesin IMF düzeni karşısında biat etmesidir, sömürü düzenine karşı örgütlenmemesi, dayanışma içinde olmaması,

kendi gücünü göreceği örgütlenmelere girmemesidir.

Broşürlerindeki, afişlerindeki "asayiş, yolsuzluk, uyuşturucu" gibi gerekçelerin kirli, ahlaksız emelleri- ni gizlemek için kullanılan yalanlar olduğu şimdi daha açık.

Kafası vurup kırmaktan, silahtan başka bir şeye çalışmayan polis, gecekonduarda gençleri spor kulüp- leri aracılığıyla, taksicileri telsiz bağlantılarıyla muh- bir ağına dahil edip, Ankara halkını kuşkunun, güven- sizliğin, ahlaksızlığın ve lanetlenmiş bir onursuzluğun batağına sürüklüyor.

Muhbirleştirmeyle hedef; gösterilen halkın örgüt- lenmesidir, halkı dayanışmaya, örgütlenmeye çağıran devrimci mücadeledir. Bunu yaparken de halk birbiri- ne düşürülecek, herkes birbirine kuşkuyla bakar hale getirilecek.

Bu uygulama elbette Ankara ile sınırlı kalmayacak- tır. **Ankara pilot bölge** olarak seçilmiştir. Amaç muh- birlik ağını her yere yaymak. Açlık, yoksulluk, ne ka- dar büyürse, IMF'ye bağımlılık ne kadar artarsa oli- garşi muhbirlerle o kadar ihtiyaç duyuyor.

Muhbirler, kod numaralarını vererek mahallelerin- de karşılaştıklarını 24 saat ihbarda bulunabilecekmiş. Yani, bir mahallede halk bir sorununu çözmek için bi- raraya mı gelmek istedi; muhbir ağı çalışacak; "örgüt var". Çocuklarına ekmek götüremeyen bir işsiz, "bu nasıl düzen" mi dedi, bir başkası zamlara karşı tep- kisini mi dile getirdi, hemen muhbir açacak telefonu; "devlete isyan var..." İstene bunlar. Haraç alan bir polisi, uyuşturucu satan bir polis karakolunu, kadınla- ra kızlara sarkıntılık eden bir ekip otosunu, en büyük hırsız ve soyguncu tekelleri kimse ihbar edemeyecek, etse de bir şey olmayacak.

Ankara halkı, Yücesan ve şeflerinin düşündüğü gi- bi aptal değildir; muhbirliğin şerefsizlik olduğunu, lan- etli olduğunu bilir. Kendi dayanışmasını kendi eliyle yoketmeye hizmet etmez.

Namuslu, onurlu, dürüst insanlar bu oyuna alet ol- maz, olanları da lanetlemesini bilir.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Faşistleri “Koruma Hukuku”

Ankara Gazi Üniversitesi’nde, Ülkü Ocakları’na üye bir grup faşist, BBP’ye bağlı Alperen Ocakları’na geçen faşistlerle bıçaklı, sopalı birbirine girdi. 100’e yakın faşistin göstermelik gözaltına alındığı olay faşist çetelerin üniversitelere hakim olma savaşının yansıması olduğu kadar, faşistleri koruyanları da gösterdi.

Yüzlerce eli sopalı, silahlı kişiler polisin gözleri önünde girmişti okula. Gözaltı aşamasında, “dört dörtlük ifadeler” ile polis abilerinin koruması sürdü. Sonra sıra mahkemeye geldi. Ankara Cumhuriyet Savcısı Ahmet Mutlu ifade dahi almadığı 100’e yakın faşisti karşısına dizdi, bir güzel nasihat etti “bir daha olmasın” dedi ve serbest bıraktı.

Radikal gazetesinin sorularını cevaplayan savcı Mutlu, hukuktan ne anladığını şu cümle ile ifade etti: “Hem kavga eden öğrenciler tamamen **karşıt görüşlerden değil ki, aynı gruptan kişiler**. Onlara yarından itibaren kavga etmeyin dedim. Ayrılıp gittiler, birbirlerine sarıldılar. Hem ortada çok büyük suç da yok... Ayrıca o kadar kişinin katıldığı kavga-da cenaze çıkmaması büyük başarı”.

Savcı bu başarıdan dolayı madalya da takabilirdi!

“Aynı gruptan” daha doğru deyişle aynı faşist gruplardan olunca, hukuk da değişiyor. Böyle bir olayda “hukuk devletinin” mahkemeleri için ortada tutuklanacak kimse yok anlaşılan.

Bir an, bunların faşist değil de ilerici, demokrat öğrenciler olduklarını düşün, bırakın satırlı, sopalı kavgayı, eğitim hakkı için basın açıklaması yapan, ya da *F tipleri istemiyoruz* diyen solcu öğrenciler olduklarını varsayın; en azından “öğrencileri kışkırtıcıları tesbit edilen” 5-10’u tutuklanırdı.

Peki, hani hukuk “herkese eşit” idi?

12 Eylül öncesinde de, sonra da, bugün de binlerce sivil faşist, karakollarda, mahkemelerde böyle korundu, kollandı. Gençliğe, gecekondulara saldırdılar, gözaltılar tutuklamalar kendini koruyan devrimci-demokrat öğrencilere, yoksul halka yönelik oldu.

Türkiye’de her zaman geçerli “iki hukuk” oldu; faşistlere, devlet adına suç işleyenlere uygulanan “koruma hukuku”, halka uygulanan “ceza hukuku”.

Susurlukçular Böyle “Hapis” Yatıyor

Susurlukçuların, Susurluk’u meşrulaştırma oyunu sürüyor.

Korkut Eken için DYP’li Ayaş belediyesinin düzenlediği **futbol turnuvası** bu uğraşlardan biri. Turnuva Susurlukçulara sahip çıkma şovü için hazırlandı ama ilk açılış gününden ortaya çıktı ki, başaramadılar.

Ayaş halkı turnuvaya itibar göstermediği gibi, sanatçılardan da bir ikisi dışında giden olmadı. “Silah arkadaşları” ise oradaydı. **Mehmet Ağar**, emekli general **Hasan Kundakçı** başta, Susurlukçular oradaydı.

Ayaş belediyesi çok büyük bir kamu hizmeti yapmış oldu! Aferin! Devletin resmi olarak yapması gerekeni yaptı Ayaş Belediyesi.

“Hukuk devleti”nin Adalet Bakanı’nı görelim bakalım; kendi yasalarına göre “çete üyesi” ilan ettiği Eken adına turnuva düzenleyen belediye başkanına ne diyecek?

Ne diyeceği, İbrahim Şahin’i özel ofisine yerleştirmesinden belli.

İbrahim Şahin özel ofisinde

Adalet Bakanının Sami Türk, devletin Susurluk’un kendisi olduğu yerde Susurlukçuların “hapislikleri” de hapislik olmaz elbette.

İbrahim Şahin, hortumcu Cavit Çağlar gibi, tutuklandıktan bir kaç gün sonra Kartal Lütfi Kırdar Eğitim ve Araştırma hastanesindeki “mahkum koğuşu”na oradan da **özel odasına yerleştirildi**. “Doktoru” Şahin’in “kulak kontrollerinden dolayı sessiz ortamda bulunması gerektiğini” söyledi. Şahin buradan işlerini telefonlarla, özel ziyaretçileriyle aksa-madan yürütebilir.

Kanlar, yaralar bereler içindeki tutsakların ise bedenlerinde kurşun çekirdekleriyle pen-ceresiz, havasız tutuklu koğuşlarında, F tipi hücrelerde tutulduklarını, en insani ihtiyaçlarının dahi karşılanmadığını herkes hatırlar.

Sami Türk Susurlukçulara ve hırsızlara iyi bakıyor.

Devlet kimlere sahip çıkacağını biliyor.

UTANMADILAR!

23 Nisan, Ulusal Egemenlik
ve Çocuk Bayramını

KUTLADILAR!

23 Nisan “ikiyüzlülük günü” törenlerini izledik her yerde. 23 Nisan, “ulusal egemenlik ve çocuk bayramı”ydı resmi adıyla.

IMF talimatları dışında hiç bir adım atılamazken, hani neredeydi “ulusal egemenlik”?

Lösemili çocuklar ölüme terkedilirken, hangi yüzle çocukların bayramı kutlanacaktı?

“Ulusal egemenlik” bir felaketti; çocuklarımızın durumu ise başka bir felaket.

Ama sanki “ulusal egemenliğe” sahip bir ülkeymiş gibi, sanki çocuklarımızın beslenme, eğitim, sağlık sorunlarını çözmüş, geleceklerini garanti altına almış gibi, yüzüstüce bayram kutlamaları yaptılar.

“Çocuklarını çalıştıran”, “çocuklarını pazarlayan” bir ülkeyi mi kutluyorsunuz?

Rakam ortada. Gerçek çıplak:

- 4 milyon çocuğumuz “ucuz işgücü” olarak çalıştırılıyor.

İşte onlara armağan ettiğimiz Türkiye.

İşte onlara hazırladığımız gelecek.

Her 100 çalışandan 18’i çocuk!

“Gelin, gelin bizde işgücü çok ucuz” diye çağrılar çıkartılıyor ondan sonra emperyalist tekellere.

Hatırlayın, bir zamanlar Karadeniz’in bir kasabasında çocuklarını kiralayan ailelerin görüntüleri yansımıştı ekranlara. Herkes “infial halindeydi” güya. Oysa, bu gerçeğin küçücük bir parçasıydı.

Gerçeğin kendisi, işte bu 4 milyon çocukta. Milyonlarca aile, çocuğunu çalıştırmak zorunda. Milyonlarca aile, çocuğunun emeğini satışa çıkarıyor. Hem de ucuza; sendikasız, sigortasız.

Ondan sonra, emperyalist tekellere gelin yatırım yapın, bizde çocuklar çok ucuz deniyor.

Türkiye çocuklarını satıyor! Türkçesi bu.

“Çocuklarını öldüren” bir ülkeyi mi kutluyorsunuz?

Bunlar “yaşayan” çocuklarımıza dair rakamlar. Ama çocuklarımızın çok önemli bir bölümü de **yaşayamıyor!**

Bin çocuğumuzdan 48’i beş yaşını göremiyor.

Rakam bu, gerçek bu.

Türkiye, komşu ülkeler içinde, (Irak hariç), çocuk ve bebek ölüm oranlarının en yüksek olduğu ülke durumunda. Ülkemizde binde 48 olan ‘çocuk ölüm oranı’, Yunanistan’da binde 7, Bulgaristan’da binde 17. Irak’ta ise binde 128.

Irak Amerikan ambargosu altında, bombalar altında. İlaç bulunamıyor. Bunların hiçbirisiyle karşı karşıya olmayan Türkiye’de ne var peki ki, oran bu kadar yüksek?

Türkiye’de de IMF var, IMF’ci hükümetler var. Onların ambargodan ve bombalardan farkı yok.

İşte çarpıcı bir rakamsal gerçek daha:

“Kişi başı ulusal geliri 1000 doların altında olan Arnavutluk, Azerbaycan, Ermenistan, Makedonya, Gürcistan, Honduras, Moldova, Nikaragua, Solomon Adaları gibi yoksul ülkelerde bile çocuk ölüm hızı Türkiye’den daha düşük.”

Neden?

Çünkü hortumculardan sağlığa ayrılacak bütçe kalmıyor. Çünkü, yaşlısı, emeklisi gibi, çocuklar da bu düzenin umrunda değil.

“9 milyon çocuk oyuncak yüzü görmeden büyüyor.” Bizim çocuklarımız bunlar.

Çırac yaptığımız, ırgat yaptığımız, sokaklara salıverdiğimiz, ilk-orta-liseyi okutsak üniversiteye gönderemediğimiz çocuklar.

Birçoğunu 5 yaşına gelmeden öldüren, öldüremediğini çalıştıran düzen, ikiyüzlüce işte onların bayramını kutluyor.

Kampanyalı Şarlatanlık!

Bu yıl ki 23 Nisan törenlerine, tüm TV ekranlarından canlı yayınlanan bir kampanya eşlik etti: “1 Milyon Çocuğa Eğitim Kampanyası!”

Ne kadar ulvi bir amaç ve ne büyük bir şarlatanlık. Türkiye çok gördü bu tür kampanyaları. Hepsi bir kaç hafta, bir kaç ay, bir hava yaratır, sonra her şey eski tas eski hamam sürer.

Mevcut sistemi değiştirmedikçe neyi çözebilirsiniz? Bu kampanya da, TV ekranlarında her gün birini gördüğünüz yardıma muhtaç bir ailenin “kurtarılması” hikayelerinden biridir. Sadece sayı biraz daha fazla o kadar...

Okula gidemeyen milyonlarca çocuğumuz var, doğru. Milyonlarca çocuğumuz yoksul, doğru. Bu çocuklar okuyamıyorsa, sorumlusu kim? Kim 4 milyon çocuğumuzu çalışmak zorunda bırakıyor?

Bu kampanyanın başını çeken medya holdinglerinin savunduğu düzen değil mi bu sonucu yaratan?

IMF programlarının baş destekçisi değil mi bu TV ve gazeteler? Eh, milyonlarca çocuğun okuyamaması da bu programların sonucu olduğuna göre, bu kampanya bir şarlatanlıktan başka nedir?

Bir yandan SÜT kampanyası, bir yandan EĞİTİM kampanyası... Önce halkı yoksullaştır, bir şişe süte muhtaç hale getir, okuma hakkını yoket, sonra tuzukuruların “gönüllerinden” kopacak sadakalarla üçünü beşini okut, bir kaç şişe süt içir! Düzen şimdi vahşi sömürücü yüzünü böyle gizlemeye çalışıyor.

Biliyorum kardeşim, bugün 23 Nisan ama, neşe dolmuyor senin için.

Senin bayramın değil bu. Bu bayram da değil zaten; şarlatanlık, ikiyüzlülük.

Canım kardeşim, senin geleceğin yok bu düzende, halktan hiç kimsenin olmadığı gibi.

Ama bu ülkede bir gelecek kavgası var. Ekmek ve adalet kavgası var. Senin alınterinin yürüttüğün, hücrelerdeki abilerinin, ablalarının can bedeli yürüttüğü, alanlarda emekçilerin talepleriyle yürüttüğü bir kavgadır.

Bekle biraz, senin de bayramın olacak.

Ölüyoruz... borsa tavan yapıyor...

Durum iyiye gidiyordu.

Tünelin ucundaki ışık görünmüştü.

Borsa tavan yapıyor, pariteler yükseliyor, üçüncü beşinci dilim krediler serbest bırakılıyor, faizler, hatta enflasyon bile düşüyordu.

Reel sektör temsilcilerinin yüzü gülüyordu.

Ama 12 yaşındaki Rıdvan ölüyordu.

Çünkü o lösemiliydi.

Çünkü onun tedavi olacak parası yoktu.

Çünkü bu ülkede sağlık sigortası, güvencesi yoktu. Bu ülkede IMF'nin talimatlarına uygun olarak “parası olmayan ölsün” sistemi yürürlükteydi.

Rıdvan öldü. Parası yoktu. 12 yaşındaydı.

Dünya Bankası Türkiye temsilcisi geldi... IMF Türkiye Masası Şefi olan Mösyö de geldi. Genel olarak durumdan memnundular; şunlar şunlar da yapılmalıydı ki, daha çok memnun olsunlardı.

Şunlar şunlar yapıldıkça, 8 yaşındaki Münevver Albayrak'ın, 7 yaşındaki Kezban Danacıoğlu'nun, 3 yaşındaki Kübra Kuranlı'nın durumu daha kötüye gidiyordu.

Çünkü onlar, IMF'nin dedikleri yapıldıkça işsiz kalan, IMF talimatları uygulandıkça yoksullaşan babaların çocuklarıydılar.

Büyük bir mecliste, bir kez daha kalktı parmaklar yeni bir IMF yasasını onaylamak için.

Münevver, Kezban ve Kübra da öldüler.

Mecliste kalkan parmaklar sanki onların idam hükmüydü.

Yeni niyet mektubu da verilmişti IMF'ye.

Delikanlılığın, genç kızlığın eşliğindeki Ahmet Acar (16), Raşide Gedik (16), Fadime Kıran (14), ve 12 yaşındaki Rıdvan Başaslan'ın tüm vücudunu sarmıştı kanser hücreleri.

O eşiği atlayamayacaktı onlar, birer genç kız, birer delikanlı olamayacaklardı.

Çünkü açlığın eşliğindeydi aileleri.

“Krizi aşıyoruz” diye demeç verdi ekonomi bakanı, onlar son nefeslerini verirken.

Durum iyiye gidiyordu, ekonomik göstergeler umut vericiydi... Ama buna rağmen, Buca'da 2 yaşındaki Rabia ve 3 yaşındaki Beydanur, mum ışığına mahkumdular.

Çünkü evlerinde elektrik yoktu. Çünkü faturayı ödeyemedikleri için elektrikleri kesilmişti. Mum yakıyorlardı ve devrilen mumlar onları yaktı.

Durum buna rağmen iyiydi IMF temsilcisine göre...

GLOBAL KÖYÜN KAVALCILARI ŞİMDİ HANGİ TÜRKÜYÜ ÇALACAK?

“*Dünya artık global bir köy*”dü. En temel tezleri, en sık başvurdukları kavram buydu.

Bu “global köy”de, ulusal sınırlar giderek ortadan kalıyor, anlamsızlaşıyor, ülkelerin iç işleri diye bir şey kalmıyordu.

“İki kutuplu dünya”daki “soğuk savaş” bitmiş, yerini barış, demokrasi ve insan haklarının egemen olacağı bir süreç almıştı...

Tek kutupluluk, globalizm, küreselleşme, barış, uzlaşma, diyalog, Yeni Dünya Düzenini güçlendirici ideolojik ve politik kavramlar olarak Global köyün kavalcılarının ağzından hiç düşmemeye başladı. Devrim, silah, şiddet terk edilmeliydi. Liberal iktisadi politikalar, özelleştirmeler, insan hakları, çevrecilik, kadın hakları, sivil toplumculuk... zamanıydı şimdi.

Bu köyün mimarı ve jandarması ABD’ydi.

Tek kutuplu dünyada, ABD’yle çatışmak mümkün değildi. Silahlar bırakılmalı, global köyün efendisinin kabul edeceği sınırlara çekilmeliydi.

“Sol”da ve “Sağ”da bu yeni dünya düzeninin dışında kalmak istemeyen bir çok güç çıktı. Özellikle devrimi, sosyalizmi savunduğunu söyleyen kimi güçlerin dönüşü trajikti, kendileri açısından sonuç daha da trajik oldu.

“Emperyalizm değişti”!

Tabii bütün bunların inandırıcı olabilmesi için, daha baştan en temel gerçeği çarpıtmak gerekiyordu: Emperyalizm değişti.

Emperyalist ülkeler artık bildiğimiz emperyalizmden uzaktılar.

Ünlü marksologlardan Kürt milliyetçilerine kadar, düzenle uzlaşmaya giren, düzen içileşmeye yönelen her kesim, çeşitli biçimlerde emperyalizmin değiştiğini kanıtlamaya soyundu. Çünkü uzlaşmacılığı, teslimiyeti, işbirlikçiliği meşrulaştırmanın tek yolu, buradan, emperyalizmin değiştiğini, gerçekten ilişkileriyle-çelişkileriyle yeni bir dünya oluştuğunu ileri sürmekten geçiyordu.

Bunların en karakteristik sözcülerinden biri olarak Murat Belge’nin sözlerini özetleyerek aktarabiliriz:

“*Sosyalist sistemin dağılmasıyla rahat bir nefes alan ABD, faşist diktatörlükleri desteklemekten vazgeçmiş... Carter döneminde uygulanmaya başlanan dış politikada demokrasi ve insan haklarını temel alan bu politikalar yavaş yavaş geçirmiş...tir. Bugün artık içinde bulunulan koşul-*

larda ‘soğuk savaş’ dönemindeki diktatörlüklerin yaşaması mümkün değil...dir. Latin Amerika’daki diktatörlükler, Güney Afrika’daki ırkçı rejim radikal bir biçimde değiştiler... Netanyahu da istenilen çizgiye getirildiğinde Orta-doğu’da barışa doğru sağlam adımlar atılacak...”

Reformist solun akıl hocası Murat Belge, bu “olguları saptayıp” sonuç olarak şunu söylüyor: “*Amerika böylece soğuk savaş yıllarıyla kıyasladığımızda çok daha olumlu rol oynamaya başladı. Koşullar zorlamadıkça bunun devam edeceğini varsayabiliriz...*” (Radikal, 9 Mayıs 1999)

Tabii bu durumda, sol da kendini buna göre ayarlamalıydı.

... Ve dünyanın gerçekleri

Doğruydı; ABD Latin Amerika’daki faşist diktatörlükleri birer birer tasfiye edip, yerlerine “sivil iktidarlar” getiriyordu. Ama cuntalar da, sivilleştirilmiş cuntalar da, Amerika’nın çıkarlarının döneme özgü ihtiyaçlarına denk düşüyordu.

Doğruydı; ABD çeşitli ülkelerdeki insan haklarına, işkencelere ilişkin raporlar hazırlayıp, bunların “son bulmasını” istiyordu. Ama bu da emperyalizmin pazar alanlarını “derinliğine” geliştirme ihtiyacına denk düşüyordu.

Sonraki gelişmeleri herkes izledi zaten.

Değişti denilen emperyalizm, önce Irak’a saldırdı... “Saddam zaten diktatördü” deyip, aynı masalı sürdürdüler.

Değişti denilen emperyalizm, Yugoslavya’ya saldırdı. “Miloseviç diktatör” denilip geçiştirildi.

Değişti denilen emperyalizm, Afganistan’a saldırdı, “Taliban çağdışı” denildi...

Ama değişti denilen emperyalizmin saldırılarının sonu gelmiyordu.

En başta kendi ülkesinde yaptığı insan hakları ihlallerine, çıkardığı baskı yasalarına diyecek bir şey bulamadı Global köyün kavalcıları, sesleri kısılmaya başladı.

En son Filistin’e saldırı ve Venezüella’daki darbe karşısında kavalcılarının sesi sustu. Şimdi sadece doğrudan ve alenen **AMERIKANCILAR** savunuyor bu dünya düzenini.

Küreselleşme övgücüler

İşte “küreselleşme”yle coşan bir yeni dünya düzcüsünün övgünamesi:

“*Miloseviç’in başına gelen, dünyanın her yerinde özellikle Avrupa kıtasındaki her ‘saldırgan milliyetçi’nin kulağına küpe olmalıdır. Günümüz dünyasında, ‘saldırgan*

milliyetçiliğe" yer yoktur. ... bugün, tüm yorumcuların altını çizdiği gibi: "Balkanlar için tarihi bir gün; Avrupa için tarihi bir gün; Uluslararası hukukun üstünlüğü için tarihi bir gün ... Küreselleşmenin hangi boyutlara ulaşabileceğinin çok çarpıcı bir örneği Milošević'in başına gelenler. Bu arada, Şili'nin eski faşist Devlet Başkanı Augusto Pinochet'nin başına gelenleri unutmayın. İngiltere hapishanelerinde geçirdiği günlerin ardından, 80 yaşının üzerindeki eski diktatör, Şili'den burnunu dışarı çıkaramıyor." (30 Haziran 2001, Cengiz Çandar)

Sesi boğazına kaçan kavalcılardan biri de tabii ki Cengiz Çandar oldu.

Çünkü "Peki Şaron'a ne diyorsun?" sorusuna cevabı yoktur Cengiz Çandar'ın.

Nerede senin "uluslararası hukukunun üstünlüğü?" sorusuna vereceği bir cevap yoktur.

Hani "küreselleşmiş dünyada saldırgan milliyetçiliğe yer yok"tu? Ne kadar da kesin söylüyor değil mi?

Küreselleşmeciler, işte yıllardır böyle yazıp çizmektedirler.

ABD'nin olumlu rolünü keşfeden Murat Belge'den ÖDP'lilere, Kürt milliyetçilerine kadar hepsinin ortak düşüncesi "**küreselleşmenin kaçınılmaz, vazgeçilmez**" olduğudur. Küreselleşmeye karşı çıkmak artık "ilkellik", "çağdışılık"tı.

"Karşıtları'nın da kabul etmek zorunda olduğu gibi, küreselleşme, engellenemeyecek bir olgu. Kendi hesabıma, bu olgunun 'karşıtı' değilim. Şimdiye kadarki bütün gelişmelerden sonra, bizi 'aynı dünyalı' haline getirme yolunda en güçlü süreci bu olgu başlattı... Küreselleşince, küreselleşmenin sorunlarıyla yüz yüze geliriz; küreselleşilmiyor olsaydı, küreselleşemeyen bir dünyanın sorunlarıyla uğraşacaktık (ve bunlar çok daha beter olacaktı bence).

Solun bazı 'arkaik' öğeleri faşizmin peşine takılabilir, fena da olmaz. Ama modern sol, küreselleşmenin avantajlarını benimseyerek handikaplarıyla mücadele etmenin yöntemini geliştirecektir." (Murat Belge, Radikal, 22/07/2001)

Abdullah Öcalan da bu noktada Murat Belge'yle aynı fikirdedir:

"Eskiye benzeyen bir anti-emperyalizmin yeni versiyonu olarak anti-küreselcilik halkların kurtuluşuna ne getirebilirdi?" (A. Öcalan, Halk Cumhuriyetine Doğru...)

Belge, küreselleşmeyi, "**aynı dünyalı**" olma açısından da önemli ve yerinde görüyor, Öcalan, bu noktada da hemfikir:

"Enternasyonalizm, ulusal ve kültürel kimliklerin ortak paylaşımı olarak, her çağda gelişim kaydetmiştir. Çağımızda küreselleşmenin olumlu bir yanı olarak, en yaygın ve yoğun bir dönemini yaşaması kaçınılmazdır. Dünya köyünde tüm sorunlar ve gelişmeler ortaktır. Dolayısıyla çözümleri de ortak çabayı gerektirir ve olumlu gelişmele-

GLOBALİZM SAVUNUCULARINA SORU:

"Emperyalizm değişti" diyenlerden; şimdi, tek bir kanıt istiyoruz emperyalizmin değiştiğine dair.

Afganistan'ı mı gösterecekler bize?

Yoksa, ABD'de, Avrupa ülkelerinde peşpeşe çıkarılan "Terör Yasaları" mı?

Yoksa Filistin'i, Venezüella'yı, İran'ın ve Kuzey Kore'nin de hedef ilan edilmesini mi?

ri de tüm insanlık birlikte paylaşır.” (A. Öcalan, Halk Cumhuriyetine Doğru...)

Globalizm teorisinin tüm klasik öğelerini görüyoruz burada. “Dünya köyü”, globalizmin özet tanımıdır zaten. Ama küreselleşmeyi **enternasyonalizmle** özdeşleştirmek, en keskin küreselcilik savunucularının bile aklına gelmemiş olmalı. Bir kez “küreselleşme” bir kaçınılmazlık, bir olumluluk olarak değerlendirilmeye başlanınca, onda da pek çok cevher bulunabilir elbette.

Ama sonuç hep aynıdır; emperyalizmin dünya çapındaki ekonomik-siyasi-kültürel-ideolojik egemenliğinin meşrulaştırılmasına varır.

Hunnington’dan Cengiz Çandar’a Murat Belge’den, Abdullah Öcalan’a, Ufuk Uras’tan Cohn Benditt’e kadar aynı şeyler söylenmeye başlanır.

“Sivil”leşin, “çağdaş”laşın!

Herşey sistem içinde çözülmeliydi. Zaten bir “alternatif” yoktu. Başka bir “kutup” yoktu. Alternatifin olmadığı yerde uğruna silaha sarılınacak, savaşılacak, ölünecek bir şey de kalmamıştı.

Tabii yine belli bir “muhalafet” olacaktı; Kitlelerin talepleri, muhalafeti ise NGO’larda (yani Sivil Toplum örgütleri’nde) toplanacaktı. NGO’lar aslında, esas olarak emperyalistlerin denetimlerindeki kuruluşlardı, onlar tarafından finanse edilip yönlendirilmekteydiler.

Ama Celal Bayar’ın “*bu ülkeye komünizm lazımsa, onu da biz getiririz*” dediği gibi, emperyalizm de “*dünyaya muhalafet lazımsa, onu da biz örgütleriz*” diyordu NGO’lar aracılığıyla. NGO’lar Global emperyalist sistemle kitleler arasında bir bağıdı. Asıl işlevleri muhalafetten çok, sisteme güç katmaktı.

Artık her türlü muhalafetin adı da, “**sivil toplum hareketi**” olacak, kırk yıllık gerilla hareketleri böyle anılmaya başlanacak, yüzlerce yıllık kitle eylemleri ise “**sivil itaat-sizlik**” olarak adlandırılacaktı.

Çağdaş uygarlık, **çağdaş** demokrasi, **çağdaş** sendikacılık’la ifade edilecekti artık her alandaki mücadele ve örgütlenme.

Devrim demek, sosyalizm demek, sınıflar mücadelesinden, proletaryadan, emperyalizmden bahsetmek artık “**çağdaş**”lıktı, veya Avrupalıların deyimiyle “**taş devri düşünceleri**”ni savunmak demekti.

Artık proletarya, hatta **HALK** olmamalıydı dillerde, onun yerine **YURTTAŞ**’lar denilmeliydi.

Bütün bunların tek bir anlamı vardı: muhalafetin her türünün **sistem içine** dahil edilmesi. Bunlar “sistem içi muhalafetin” kavramları ve tanımlarıydı. Herhangi bir siyasi hareketin, partinin **sistem içi** olup olmadığını, kullandığı kavramlara bakarak net olarak saptamak mümkündü artık.

Sistem ise, kiminin küreselleşme, kiminin “global köy” dediği Amerikancı dünya düzeninden başka bir şey değildi.

Siz savaşmayın!

Biz (NATO, BM, ABD, AB) Çözeriz!

1980’li yılların sonlarından itibaren bir çoğu “**uluslararası**” ön adını taşıyan yeni kurumlar oluşturulurken, eskiler, BM, NATO, IMF, Dünya Bankası gibi eski mevcut kurumlar da doğrudan ABD’nin denetiminde hareket eden örgütler haline getirildiler.

Irak, Somali, Haiti, Bosna, Kosova, Yugoslavya, Afganistan, BM ve NATO şemsiyesi altında “müdahale edilen” yerlerden bazılarıydı.

“**Emperyalizm değişti**” teorisinin devamı da, sözkonusu kurumların, BM’nin, NATO’nun işlevinin, misyonunun değiştiğine dair tesbitlerdi.

Bunun için de, kendine ilerici, yurtsever diyenler, pervasızca NATO’nun Yugoslavya’ya, Irak’a müdahalesinde olumlu bir yan görebiliyor, daha da ileri gidip, NATO’YU TÜRKİYE’YE MÜDAHALE ETMEYE DAVET edebiliyorlardı. Şu satırları ibret verici bir not olarak anmakta yarar var:

“(…) Bir kere Türkiye’nin şu ‘üniter devlet’ politikası-
nı eskisi kadar ABD de içinde olmak üzere uluslararası or-
tama dayatması mümkün değildir.Varşova paktı dağıldı.
NATO sözde siyasal sorunların ve daha çok da insan hak-
ları sorununu hatta bağımsızlık isteyen halkların istekle-
rinin çözümlenmeye çalışıldığı siyasal bir kuruma **dönüşü-
yor**. NATO bugün kendi gündemine Sovyetler Birliği’ni,
Yugoslavya’yı ve Çekoslovakya’yı alıyor, yarın Türkiye’yi
gündemine alacaktır. Türkiye’den ‘üniter devlet’ anlayışı-
nı terketmesini ve federasyondan bağımsızlığa kadar
kendisini açık tutmasını isteyecektir. O çok güvendiği NA-
TO’nun yarın ya da öbürün TC’ye bunu dayatması fazla

şaşırtıcı olmamalıdır. NATO anayasası sözde de olsa başından beri bunu savunuyor." (Serxwebun, sayı 119, Kasım 1991)

Emperyalist güçlerin müdahalesinden çözüm bekleyen sadece Kürt milliyetçileri mi? Hayır!

Hemen tüm reformist güçler, Türkiye'nin demokrasi sorununun çözümünü, NATO'ya değil ama AB'ye ve "küreselleşmeye" havale etmişlerdir. AB ve ABD'nin dayatmasıyla Türkiye demokratikleşecektir masalını, 1987'den beri tekrarlıyorlar.

"ABD'nin demokratik uygarlık çağı için geliştireceği fazla bir yenilik yoktur. Ama yine de dünya çapında sınırlı da olsa oynayacağı rol AB'ninkiyle örtüşmektedir. Daha otoriter ve faşist eğilimleri beslemesi çıkarına olmaktan çıkmıştır. Açık müdahaleleri yürütecek gücü yoktur. Bilimsel-teknik gücüne dayanarak, demokratik örtü içinde küreselleşmeyle kendini sürdürmeyi temel strateji durumuna getirmiştir." (A. Öcalan, Halk Cumhuriyetine Doğru...)

Bu satırların yayınlandığından sadece bir kaç ay sonra Filistin'deki katliam ve ondan bir kaç hafta sonra da Venezuelada DARBE oldu.

Küreselleşme masalına dinleyici bulmak artık o kadar kolay değil!

Amerikancı dünya düzeninin 1990'ların başından itibaren dayattığı bu oldu.

"Teslim olun, başka çareniz yok!"

Düşman askerleri, böyle seslenir karşısındakine. Sol adına söylenenler de bundan farklı değildi. Küreselleşmeye "karşı" olmanın anlamı yoktu!

Bunun çok çeşitli akımlarda doğrudan yansıması oldu. İş- te çarpıcı örneklerinden biri:

"Süreç değişiyor ve biz çözüm arıyoruz... Çözümü değil de mücadeleyi geliştirmek istediğimiz dönemin sloganlarıyla, mücadele biçimleriyle bu dönemi götüremeyiz. ... uluslararası güçler bizi böyle bir duruma sürüklediler. Hakimdirler. Bu anlamda çözümü bizim de bu gerçeği görme temelinde aramız gerekir." (6 Haziran 1999, Duran Kalkan)

Oysa burada bir çözüm yoktu.

Arafat da aynı "gerçek" temelinde Oslo anlaşmalarını yapmıştı. El Salvador'daki, Guatemala'daki gerillalar da aynı "gerçek" temelinde silah bırakmıştı. Peki, Filistin, El Salvador, Guatemala halklarının eline ne geçti?

Bu "gerçek"ten geriye kalan sadece daha fazla açlık, daha fazla yoksulluk, daha fazla katliamdır.

Çünkü "gerçek" denilen, gerçek değildi. "Gerçek" diye adlandırılan şey, Amerikan emperyalizminin dayatmalarından ibaretti. Ve bu olgu karşısında iki yol vardı. Amerikancı dünya düzenine teslim olmak ya da emperyalizme karşı savaşmak.

Hala da öyledir!.

Emperyalizm değişti diyenler; HALA MUHASEBE YAPMAYACAK MISINIZ?

Çok açık ki, ne Cengiz Çandar'lar, ne Murat Belge'ler, ne Öcalan'lar, yukarıda sadece yüzlercesinden bir kaçını aktardığımız satırları artık aynı biçimde tekrarlayabilecek durumda değillerdir.

Dünya gerçeği onları çıplak ve kesin bir biçimde yalanlamıştır.

Emperyalizmin değiştiği teorileri, New-York'taki ikiz kuleler gibi, geride hiç bir şey kalmamacasına çökmüşlerdir.

Ya bu teori enkazının altında kalacaklar, ya da dünya gerçeğini, daha somut olarak, emperyalizm ve halklar arasındaki savaş gerçeğini görme cesaretini göstereceklerdir.

Gerçeği görme cesaretini göstermek ise, hiç kuşku yok ki, bu savaşın halklar cephesinde yer alma cesaretini de gerektiriyor.

Ama kimse artık kendini, veya başkalarını aynı "globalizm", "dünya köyü" masallarıyla aldatmaya devam edemez.

Uluslararası hukuk, demokrasi insan hakları adına uluslararası müdahaleler masalları-yalanları gerçeğin kanlı kayalarına çarpıp parçalanmıştır.

Bu saatten sonra, aynı kavalla aynı türküyü çalmaya devam etmek, halklara karşı işlenen suçların ortağı olmak anlamına gelecektir.

Çünkü artık açıktır ki, bu masal, "Global köydeki" milyarları aldatmanın aracıdır.

Amerika, dünya halklarını, ülkeleri, "teröre karşı savaş" demagogisiyle, "küreselleşme" demagogisiyle peşine takıp, açlığın ve zulmün uçurumlarından aşağıya yuvarlamaya çalışıyor.

Ya Amerikan tekellerinin bu demagogilerini teori adına, politika adına savunanlar ne yapmak istiyor?

Bu soruyu tüm "küreselleşme" savunucuları kendine sormalı artık.

Venezuela'dan yayılan slogan:

BİRLEŞEN HALK YENİLMEZ

Devrimci mücadelelerin bugüne göre çok daha gelişkin olduğu dönemde Latin Amerika ülkelerinin neredeyse tümünde kullanılan ortak bir slogan vardır; BİRLEŞEN HALK YENİLMEZ.

Bu slogan Venezuela'da geri püskürtülen darbe ile birlikte, direnen Filistin'in verdiği moralle şimdi daha gür bir sesle her yana yayılıyor. Venezuela'da yaşananlar sadece Venezuela ve Amerikancı darbelerin en sık yaşandığı Latin Amerika halklarına değil, tüm dünya halklarına birleşen, direnen halkların emperyalizme de, emperyalizmin desteklediği cuntalara da direnebileceğini ve onları yenebileceğini gösterdi.

Bu güç bizim gücümüzdür, halkların gücüdür.

Kim Hangi Dersi Aldı?

Venezuela'da halkın direnişine çarparak bozguna uğrayan ABD başkanı Bush, işi hem pişkinliğe vurarak, hem de yenilgiyi tehditle zafere dönüştürme umuduyla, "*Chavez yaşananlardan ders almalıdır*" açıklaması yapmıştı.

Halklar elbette tüm direnişlerden olduğu gibi, Venezuela halkının zaferinden de önemli dersler çıkardılar.

Peki emperyalistler, onlar ne ders çıkardı?

Örneğin, bombalarla, işgallerle, cuntalarla halkları yenemeyeceklerini gördüler mi?

Kazandıkları "zaferlerin" geçici, halkların direnişlerinin kalıcı olduğunu anladılar mı?

Halkların iradesini, onlara rağmen yokedemeyeceklerini, halkın kendi kaderini kendi ellerine alma gücü olduğunu gördüler mi?

Görseler de elbette halklara karşı açtıkları savaştan vazgeçemeyeceklerdir. Daha fazla sömürü, daha fazla kar için yeni planlarla, yeni yöntemlerle saldır-

maya devam edeceklerdir. Ama dünyayı istediği gibi şekillendiremeyecekleri, önlerinde en büyük barikat olan, **halkların barikatının** dikilmeye devam edeceği kesindir.

Bir yerdeki barikatın yıkılması, geçici yenilgiler alınması hiçbir zaman belirleyici olmayacaktır. Halklar dünyanın bir başka köşesinde yeni barikatlar kuracak, direnme yöntemleri geliştirecek ve emperyalizme darbeler vurmaya devam edecektir.

Çünkü, bir değil, beş on değil milyarlarız biz. Emperyalistlerin güçlü silahları, tankları, topları, orduları, işbirlikçi generalleri, dolarları olabilir; ancak bizim tüm bunları altedecek gücümüz vardır. **Gücümüzün en büyük kaynağı birliğimizdir.** Filistin'den Venezuelaya bu gerçek tüm dünya halklarının beyinlerine kazılıyor, emperyalist demagojinin bulandırdığı beyinler yeniden berraklaşıyor.

Venezuela deneyi halklara, birlik olduklarında, direndiklerinde ne denli büyük bir güç olabileceklerini gösteren önemli bir deney olmuştur. Meydanları dolduran onbinler emperyalizmin gücünün mutlak, yenilmez olmadığını gösterdiler. Amerikancı darbenin fiili olarak yenilgiye uğratılmasının ötesinde, bu mesajın Venezuela'dan milyarlarca ulaşan bir rüzgara dönüşme potansiyeli taşıması emperyalistlerin en büyük korkusudur. Afganistan'ı hala tümüyle teslim alamamış olması, Filistin'de büyük bir direnişe çarpmış olması bu rüzgarı güçlendirmekte, korkularını büyötmektedir.

Halkların Tercihi Bağımsızlık Yolu

Venezuela darbesinden sonra generallerin "devlet başkanı" yaptığı burjuvazinin örgütü Fedacamaras'ın başkanı Petro Carmona ilk konuşmasında, "*Venezuela artık Bolivarcı Cumhuriyet değil, işten atılmış*

olan Pdvsa yöneticileri görevlerine geri dönecekler” demişti (La Hora, 13 Nisan)

Pdvsa dünyanın en büyük petrol şirketi, Chavez’in görevden aldığı yöneticileri ise pervasız birer Amerikancıydılar. Bolivarcı cumhuriyetin en özlü anlamı ise; “bağımsızlıkçılık” demektir.

Darbeciler bağımlılığı, ABD tekellerinin çıkarlarını savunarlardı. Chavez sosyalist, komünist değildi ama bir Latin Amerika yurtseveriydi. Gerçek yurtseverliğin her ne pahasına olursa olsun bağımsızlığı savunmak olduğu ise tartışmasız. Bu nedenle Chavez nezdinde temsil edilen bağımsızlıkçılıktı. Venezuela halkı işte bu ikisi arasında karar verdi; **bağımsızlık yolunu seçti.**

Çünkü, bağımsızlık olmadan ekmek yoktur!

Bağımsızlık olmadan adalet, eşitlik, özgürlük yoktur!

Chavez’in bu çizgide bundan sonra da yürüyüp yürümeceği bir yana, Venezuela halkının tercihi, tüm dünya halklarının ortak tercihinin de yansımasıdır. Bu, globalizm, küreselleşme diye diye, ulusallığın yokedilmek istendiği dünya düzenine vurulan ideolojik bir darbedir.

Halkların bağımsızlık tutkusunu işbirlikçi ordularla, açık-gizli işgallerle yoketmek mümkün değildir.

“Değişen Emperyalizm” Masalı

Emperyalizm değişmişti, böyle söyleniyordu. Artık ne darbeler desteklenecek ne de darbeler tezgahlanacaktı. Hem CIA da eskiden yaptığı darbelerin belgelerini de “demokrasi, açıklık” adına açıklamamış mıydı... Halklar “global köyde” demokrasi, insan hakları, barış içinde olacaktı... Bunları söyleyenler arasında sadece emperyalist ideologlar değil, kendine “solcu” diyenler de vardı üstelik. Şimdi onlar **sus-kun! Venezuela darbesinde emperyalizmin nesinin değiştiğinin yorumunu hala yapmadılar.**

Değişen hiçbir şey yok. Afganistan ve Filistin’de işgaller ve bombalar, Venezuela’da darbe. Nerede hangi yöntemi kullanabiliyorsa, çıkarları için emperyalizm onu kullanmaya devam ediyor.

Hem de daha pervasızca yapıyor bunları.

12 Eylül cuntasını telefonla “bizimkiler başardı” diye müjdelemişlerdi, Venezuela’da darbe açıklamasının yapıldığı ana kadar generallerle toplantı yapan ABD ateşesinin, “ulusal ordu”nun “Silahlı Kuvvetler Müfettişlik Binası”nın 5. katında olduğu ortaya çıktı.

“Birleşen Halk Yenilmez” Şiarı Yayılacak

Emperyalizme, işbirlikçi oligarşilere, faşizme karşı direnişler büyüyecektir. Ortadoğu, Latin Amerika, Asya... Türkiye; zulmün ve açlığın olduğu her yer bu potansiyele sahiptir. Birleşen halkın yenilmeyeceğinin bilincine varan her halk bu gücü ortaya çıkarmaya muktedirdir.

Çünkü, baştan sona zulme ve adaletsizliğe kesmiş bir dünya düzeninde halkların tek çaresi, adalet ve ekmek savaşını büyütmek, direnmektir.

Gerçek ve Yalan

Darbeciler ve tekeller ABD’den öğrendikleri gibi halkı medya aracılığıyla yalanla peşlerinden sürüklemek istediler. Buna benzer yalanlar 12 Eylül dahil tüm cuntaların yalanlarıyla benzerdir. İşte bunlardan bir kaçı;

YALAN: Diktatör Chavez, kendisi ve yakın çevresinin siyasi çıkarları için ekonomiyi bir yıl kımın eşğine getirdi.

GERÇEK: Kötüye giden tekellerin ekonomisiydi. Chavez onlara göre “büyük günahlar” işlemişti: “Pdvsa’nın gelirini kullanarak sağlık, eğitim gibi toplumsal harcamaları geliştirmek, ilaç fiyatlarını yüzde 40’lara varan düzeyde desteklemek, ilköğretime katılımı bir milyon arttırmak, ücretlerin artmasına olanak sağlamak, işsizliği azaltmak, küçük üreticiye, yoksullara yönelik bir mikrokredi sistemi kurmaya başlamak, yabancı petrol şirketlerinden alınan yüzde 1 komisyonu arttırmaya çalışmak. Çok sınırlı bile olsa, bir toprak reformu uygulaması bağlamında kullanılmayan toprakları topraksız köylüye devretmek, verimli toprakları işlemeyenlerden de vergi almaya kalkmak. Kıyılarda geniş ölçekli balıkçılık yasağını 5 milden 10 mile çıkartarak hem kıyı şeridindeki doğal yaşamı hem de küçük ölçekli, yerel balıkçılığı korumaya kalkmak. Son olarak da anayasaya bir madde daha ekleyerek devletin petrol rezervlerinin özelleştirilmesini tümüyle imkânsız hale getirmek. Bu arada ekonomi büyümeye, enflasyon düşmeye, işsizlik azalmaya devam ettiği için de neo-liberalizmden başka bir seçenek olabileceğini de göstermek.” (Ergin Yıldızoğlu, Cumhuriyet)

YALAN: Chavez’in adamları gösteri yapanlara ateş açtı, 15 insan öldü, buna sessiz kalamazdık.

GERÇEK: Tekellerin harekete geçirdiği kitle yönlerini değiştirerek Chavez taraftarlarının gösteri yaptığı yere yöneldi. Her iki grupta da silahların olduğu daha sonra ortaya çıkacaktı. Üçüncü bir silahlı grup ise, Faşist Bendera Roja grubu’nun önceden evlere yerleştirdiği kişilerdi. Medyanın gösterdiği sadece üzerlerine ateş açılan kitleyi savunan halkın milisleriydi. Oysa gerçek başkaydı ve ölen 15 kişinin tümü Chavez taraftarıydı. (Aktaran Ergin Yıldızoğlu)

YALAN: Chavez’in istifasını istedik, o da etti.

GERÇEK: Chavez tutsak edilmişti ve istifa etmediği ortaya çıktı.

YALAN: Genel grev masalı.

GERÇEK: Ulaşımı dahi durduramayan bir “genel grev” vardı. Çağırıcı yapan sendikalar konfederasyonu kararı alırken üyelerine danışmadığı gibi, başkanı da, başkan seçildiğini kanıtlayan belgeleri resmen onaylatmayan “korsan başkan”dı. (Aktaran Ergin Yıldızoğlu)

Irak'a Saldırı Hazırlıkları Sürüyor Amerika'ya Hizmet Etmeyen Gider

BM'ye bağlı Kimyasal Silahların Yasaklanması Örgütü (OPCW) Genel Müdürü Brezilyalı Jose Butani görevinden alındı. Butani OPCW'nin müdürü olduğu dönemde, son beş yıl içinde 2 milyon kimyasal silah imha edildi ve kimyasal silah üreten birimlerin üçte ikisi ortadan kaldırıldı. Yine aynı dönemde bu anlaşmayı imzalayan ülke sayısının 87'den 145'e çıkmasını sağlamasının karşılığında Butani Mayıs 2000'de yeniden bu göreve getirildi.

Ancak Butani'nin tüm bu başarıları görevinden alınmasını engelleyemedi, çünkü **ABD görevden alınmasını istedi**. Bunun için Ocak'da Brezilya'ya baskı yaptı, "çalışma tarzını beğenmiyoruz" diyerek görevden alınmasını istedi. Anlaşmanın, 'genel müdür hiçbir üye ülkeden talimat almaz' maddesine aykırı olan bu isteği Brezilya reddetti. ABD, Mart ayında da Butani'nin istifasını istedi, Butani kabul etmedi. Bunun üzerine 19 Mart'da ABD güven oylaması istedi; bu oylama sonucunda Butani büyük bir çoğunlukla oylamayı kazandı ve görevine devam etti. Ancak ABD, Butani'yi görevden aldirmaya karar vermişti; oylama ile yapamadığını geçen hafta üye ülkelerle özel görüşmeler sonucu yaptı ve Butani görevden alındı. Amerika tehditle, şantajla, baskıyla istediğini bu "uluslararası" kuruma yaptırdı. Gerekçe komikti; "başarısızlık".

Irak'a Saldırı Bahanesi Kalkmamalı

Irak operasyonu Ortadoğu'daki savaşın yanıbaşında adım adım hazırlanmaya devam ediliyor. Kuzey Irak'daki Kürt feodal miliyetçileri Barzani ve Talabani'nin Al-manya'da ABD Dışişleri, CIA ve askeri yetkililerle yaptığı görüşme hazırlığın bir parçası olarak basına yansırken, Butani'nin görevden alınmasının birinci nedeni de Irak operasyonu.

Butani, **Irak ile kimyasal silahlara ilişkin görüşmeleri sürdürüyordu** ve kısa bir süre önce "anlaşmak üzereyiz" demişti. Yani ABD'nin saldırı gerekçesinin ortadan kalkma riski vardı.

Keza bu riske karşı ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, "Irak'ın kitle imha silahlarının denetlenmesi için bu ülkeye BM denetçileri gönderilmesine **değereceğini sanmadığını**" söyleyerek gardını çoktan almıştı bile.

ABD, her ne olursa olsun Irak'a saldıracaktı ve bunun için bahanenin ne olacağı hiç önemli değildi, Butani de engelleri temizleme operasyonunun bir parçası oldu. Ancak benim saldırılarıma zemin hazırlarsan görevde kalırsın, yoksa gidersin diyor Amerika.

Ben Denetlerim, Kimse Beni Denetleyemez

Butani'nin alınmasının ikinci nedeni de Amerika'yı denetlemede ısrar etmesi. "Kimyasal silah üretiyor" diye ülkelere saldırı hazırlıkları yapıp, tehditler savururken, dünyanın en büyük kimyasal silah üreticisinin Amerika olduğu biliniyor. Bush'a "kimyasal silah laboratuvarlarını denetlettirmeme, numune aldirmama" yetkisi veren ABD, göstermelik denetimlerde de fabrikanın neresini göstereceğine kendisi karar veriyor.

ABD Saddam'ın yatak odasına kadar bakacak, ama kendisi kesinlikle denetlenmeyecek, hem de en ölümcül silahları ürettiği bilinirken.

ABD'nin tüm dünyaya bombalarla, yalanla, terör demagogisi ile kabul ettirmeye çalıştığı hukuk budur. "Uluslararası kurumlar" da bu amaca hizmet ettiği ölçüde vardır. BM'nin komisyonları, memurları, diplomatları ABD'nin memurları olmayı kabul etmezse, Butani'nin yaşadıklarını yaşar. Hiç kimse halkların bu teröre boyun eğmesini, bu oyuna seyirci kalmasını bekleyemez; onlar da meşru direniş haklarını kullanacaktır.

BM MASKARALIKLARI

BM'nin Amerika'nın onay merci olduğuna tüm dünya Filistin nezdinde tanık olmaya devam ediyor.

BM **Cenin'de yaşananları araştırmak için komisyon** kurmak zorunda kaldı. Ama bu komisyon Arap ülkelerinin Güvenlik Konseyi'ne sundukları tasarıdaki gibi değil, soruşturma ve İsrail'e kınama ifadeleri olmayan ABD tasarısının kabul edilmesiyle oluşturuldu. Bu da yetmedi, İsrail komisyonunda görev yapacakları beğenmediği için iki gün sonra anlaşmayı askıya aldığını açıkladı.

BM ne yaptı buna karşı? Hiç.

BM Genel Sekreteri Annan, **Kudüs'e uluslararası güç yollamayı** önerdi; İsrail ve ABD reddedince, öneri kabul edilmedi!

BM ne yaptı buna karşı? Hiç.

Hangi "birleşmiş", hangi "milletler"; bir yanda Amerika ve İsrail, öbür yanda "ötekiler". ABD onaylamadan hiçbir karara geçit yok. O zaman tartışılacak bir yanı var mı; BM sadece ABD'nin bir onay kurumudur, bunu gizlemek için de oyun oynamaya devam ediyor.

İşgal ve Yoksulluk

“Terörün altyapısı yokediliyor” diyen İsrail Filistin halkını yüzde 53 daha yoksullaştırdı.

“Teröre karşı savaşıyorum” diyen Amerika ve emperyalist tekeller yakarak, yıkarak, işgal ederek, bombalayarak katlediyor ve yoksullaştırıyor.

Cenin mülteci kampına yardım kuruluşları girmeden önce katliam çılgınlığının yanısıra bir ses daha yükseliyordu yıkıntılar arasından; *su yok, ekmecek yok, ilaç yok* diye haykırıyordu Filistinliler.

İşgalle birlikte yakılıp yıkılan tüm Filistin artık Cenin’in açlığını paylaşacak.

Dünya Bankası Başkanı James Wolfensohn, İsrail işgalinin Filistin’in milli gelirinin % 53’ünü yokettiğini açıkladı. Wolfensohn, işgalin yarattığı fiziki zararın 600 milyon doları bulabileceğini, Filistin’in 4,5 milyar dolarlık GSMH’sinin işgal sonucunda 2.1 milyara düşeceğini açıkladı.

Yine bir başka rakam yoksul ama başını sokacağı bir mülteci evi olanların durumunu anlatıyor; işgalin başından bu yana 35 bin civarında Filistinli evini barınını kaybetti.

Bu gerçekleri görmek için elbette Dünya Bankası’nın açıklamasına, rakamlara da gerek yoktu belki; her gün TV’lere yansıyan görüntüler, deprem geçirmiş gibi dümdüz edilmiş binalar, kentlerin alt yapısı, harabeye çevrilen yollar, araçlar ve işyerleri anlatmaya yetiyor. Rakamlar ise bu görüntülerin daha net anlamını ifade ediyor. Yarı yarıya bir yoksullaşma, zaten yiyecek ekmeği bulmakta zorlanan, bir avuç toprağa sıkıştırılmış, ekilecek arazisi dahi olmayan bir halkı açlığa mahkum etmenin bir başka ifadesidir.

İsrail “*terörün alt yapısını yok ediyoruz*” diyerek gerçekten Filistin topraklarının alt yapısını bilinçli bir politika ile yok ediyor. Yolun kenarında park etmiş bir aracı tanklarla ezmenin, su-kanalizasyon hatlarını parçalamanın, dükkanları yağmalamanın kendi tanımlarındaki “*terörle mücadele*” ile dahi ne ilgisi var? İsrail sadece terörle değil, **açlıkla da teslim almak** istiyor halkı.

İşgal öncesinde de bu politika uygulanıyordu; her gün yakılan bir tarla, batırılan bir balıkçı teknesi haberi basına yansıyor. İşgalle birlikte gelen pervasızlık bu daha da yoğun olarak uygulanır oldu.

Emperyalistleriyle, işbirlikçi Arap rejimleriyle 50 yıldır bir halk mülteci kamplarına, yoksulluğa mahkum ediliyor. Böyle bir dünya düzeninde kim, hangi barıştan sözedebilir? Bu neyin barışı olacaktır?

İsrail her şeyi yokeden bir makina gibi girdiği yere yıkım ve ölüm götürüyor; emperyalist devletler ve işbirlikçi Arap rejimleri “*Filistin’e şu kadar yardım yapıyoruz*” diye verdikleri sadakalarla dünyayı aldatmaya çalışıyorlar.

Filistin topraklarında acı ve zulme açlık eşlik ediyor, bundan sonrasında açlığın haykırışı daha da yükselecektir.

Dünyanın İsraili; Amerika

İsrail Filistin’i yakıp yıkıyor, **Amerika aynı açlığı ve zulmü tüm dünyada yaratıyor.**

Emperyalizmin kendine direnenlere yönelik ambargolarıyla işgalin yıkımları arasında hiçbir fark yoktur. O da yoksullaştırıyor, ölüme mahkum ediyor, ötekisi de.

Amerika onyıllardır Küba’yı teslim almak için ambargo uyguluyor, yetmiyor balıkçı teknelerini batırıyor, arıcılığı öldürmek için biyolojik silahları, bakterileri Küba topraklarına gönderiyor.

Irak’a Amerika’nın çıkarları için uygulanan BM’nin ilaç ve gıda ambargosu yüzünden sadece 2001 yılının Ocak ve Şubat aylarında toplam **29 bin 547 kişi öldü**. Bunlardan **14 bin 91’i 5 yaşın altındaki çocuklardan** oluşuyor. Düşünün ki, bu ambargo körfez savaşından bu yana sürüyor.

Sadece iki ayda 30 bin insan Amerikan emperyalizminin Irak’ı teslim alma operasyonunun parçası olan ambargoda böyle katledildi. BM, katliamın direk ortağı durumundadır.

Demek ki, Amerika sadece bombalarla katletmiyor, ambargolarla, sömürsüyle aç bırakarak, hastalık yayarak katlediyor.

Emperyalist tekellerin yarattığı dünyada açlığın sınırında yaşayanlar milyonlarla değil, milyarlarla ifade ediliyor. 6 milyarlık dünyanın **1,2 milyarı** bu düzende **açlık** içinde. Bir o kadar da yoksulluk sınırında olup, yarı açların arasına katılacak olanlar var.

“Teröre Karşı Savaş” ve Yoksulluk

Tekeller doymuyor. Zulüm, ölüm ve açlık tekeller daha fazla kazansın diye bombalarla halklara dayatılıyor. Afganistan’ın tepesine bombalar yağdırılarak yolları düzlenen enerji ve petrol tekelleri gibi, İsrail’in işgal ve katliamlarının bir yanı da emperyalist tekellerin çıkarlarıdır. Amerikan tekellerinin İsrail’e aktığı dolarlar, tekellerin devleti ABD’nin yardım adıyla verdiği silahlar, tek başına “Yahudi lobileri”nin değil, tekellerin İsrail’e desteğidir. Tekellerin dini, milliyeti, imanı, mezhebi yoktur.

İsrail’in başkenti Tel Aviv sokaklarındaki dünyanın en zengin tekeli Amerikalı Microsoftun ilanları da bunun başka bir örneği; **“Kalbimizin derinliklerinden İsrail Silahlı Kuvvetlerine şükranlar... İmza: Microsoft”**

Microsoft aslında “kalbinin” değil, kasalarının derinliklerinden selamlıyor İsrail’i.

Patronu Bill Gates bir yandan dünyadaki yoksullardan, Afrika’dan, açlıktan söz ediyor; diğer yandan İsrail’e şükranlar sunuyor. ABD’nin Afganistan’a hem bomba hem yiyecek paketleri atması ne kadar insani ise, onunki de o kadar insani.

Peki Microsoft tüm dünya halklarının karşısında yer aldığı İsrail’e bu kadar açık desteğini neden sunuyor? Microsoft’un çıkarı ne?

Tekellerin birebir Ortadoğu’dan, petrolden çıkarları olup olmaması değildir sorun; **“teröre karşı savaş”** adıyla süren her savaşın, her saldırının, katliamın tekellerin düzeni için olduğunu en iyi onlar bilir. Ezilen, uzlaştırılan her direniş kalesinin, tekellerin kalelerini güçlendirdiğinden en iyi onlar haberdardır. Ve yine **“teröre de savaşa da karşıyız”** diyenlere de en çok Microsoftların, General Motorsların patronlarının güleräk baktığı kesindir.

Yine kesin olan bir başka şey de; Filistin topraklarındaki işgal ve zulme karşı direniş Filistin’in özgürlük mücadelesi olmasının yanısıra tekellerin düzenine de bir başkaldırıdır.

İsrail tekellerin çıkarlarını, Filistinli direnişçiler ezilen yoksul halkların çıkarlarını temsil ediyorlar. Dünya halkları da saflarını buna göre belirliyor; Filistin’in yanında olduğunu haykırıyor.

GECEKONDU HALKI FİLİSTİN İÇİN YÜRÜYOR

İstanbul’un yoksul gecekondularından Nurtepe’de sokaklar bu kez Filistin için adınlanıyor. Yaşlı, genç, kadın, erkek tüm gecekonduluların yüreğinden kopup geliyor **“Filistin Kazanacak”** sloganı. Çünkü onlar emekçi, biliyorlar ki,

Filistin direnişi emekçi halkların direnişidir. Biliyorlar ki, Filistin’in kazanması ezilen tüm dünya halklarının hanesine yazılacak. Bu bilinçle haykırıyorlar direniş ve zafer sloganlarını.

“Filistin için 1 dakika karanlık” eylemleri başladığından bu yana her gün 100-150 kişiyle sokakları aydınlatan **Nurtepeliler**, 21 Nisan günü daha kitlesel olarak çıktılar sokaklara.

Meşalelerin aydınlattığı gecenin sessizliğini 500’e yakın kişinin **“Katil Şaron Filistin’den Defol”** sloganı bozarken, F tiplerinde süren direniş de sloganlarla selamlandı. Nurtepe halkının gözü Ortadoğu’da kulağı F tiplerindeki direnişte; **“Direnen Filistin Kazanacak”** sloganıyla **“Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz”** sloganı birbirini bütünleyen, direnenlerin aynılığını ve ortaklığını anlatan bir uyum içinde ardı ardına atıldı.

Nurtepe Sokullu caddesinde meşalelerle yürüyen kitleye mahalle esnafı da ışıklarını yakıp söndürerek destek verirken Nurtepeliler şehitleri unutmadıklarını **“Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez”** sloganıyla ifade ettiler.

Fazlasını Eksiğini IMF'den Öğrenen Devlet

Dünya Bankası ve IMF heyeti, kamuda istihdam fazlasını tespit etmek için çalışmalarını yaptı ve raporunu açıkladı: **"125 bin istihdam fazlası var"**. Yani bunun anlamı; 125 bin kişi işten atılacak. IMF programının uygulanmaya başlamasından bu yana çeşitli biçimlerle işsiz kalanların sayısı milyonlarla ifade ediliyor.

Bu bilinen bir gerçek, ama bir devlet düşünün ki, **kendi kurumlarının durumu hakkında bilgisiz, yetkisiz ve iradesiz** bir devlet olsun.

Ne kadar istihdam fazlası olup olmadığını tespit etmekten aciz bir devletin resmi çıkıyor ortaya. Bu-nu dahi IMF tespit ediyor. **"Kamu'da 1 milyon 700 bin memur var, bu artırılmamalı"** diyor. **"Her yıl 55 bin memur emekli oluyor, yeni işe alınacaklar da bu kadar olmalı"** diyor. Hangi müsteşarlık hangi alanda söz sahibi olacak, IMF belirliyor...

Artık Ecevit'in kaç tane odacısının olacağına, hatta odacısının kim olacağına bile IMF karar veriyor. Onlarca yıllık kurumlar birer birer lağ-vediliyor, yerine IMF'nin memurları atanıyor.

"Büyük devlet" böyle mi oluyor?

"Bağımsızlık"tan bunlar mı anlaşılıyor?

Elbette alakası yoktur! Hükümeti IMF'nin basit bir memuru, ordusu Amerika'nın silahlı bir gücü olan devlet var karşımızda. Her ikisi de efendilerinin çıkarları için halkın karşısında saf tutmuş durumdadır. Onlar için karar alıyor, onların çıkarları için silahlanıyorlar.

Bu arada Türk-İş başkanı Bayram Meral de "istihdam fazlası" diye emekçilerin atılmasına "IMF emrediyor...greve gideriz..." yine esip gürledi. Yapacağı bir şey yoktur; çünkü o da bağımsız değil. Türk-İş de patronlara, oligarşi içi çıkar çatışmalarına bağımlı. O da emekçinin çıkarlarını bu bağımlılığın çıkarlarına kurban ediyor.

Baskı ve Yasadışı İktidarla Armutlu Yerinde Duruyor

Ne zaman bir gecekonduda bir halk hareketi yaşansa, bir katliam olsa, bir iki gün hararetle bir şekilde **"gecekondular gerçeği"** tartışılır. Sonra unutulur. Oysa, "gecekondular gerçeği" yerinde duruyor.

Örneğin Armutlu yerinde duruyor, Esenler yerinde duruyor. Sorunları da, devletin baskısı da yerinde duruyor.

Hasan Özdemir baklava dağıtınca mı, yoksa İstanbul'un orta yerine bayrak dikince mi yazacaksınız Armutlu'yu, yoksa halk sokaklara dökülünce mi? Bir şeyler olacak sonuçta; çünkü Armutlu'da değişen hiçbir şey yok, tam tersi baskı kurumulaştırılıyor.

23 Nisan'da Armutlu'da çocuklar da vardı, bayramını kutlamayan. Bir kaç yıl önce yapılarında bayram yapar gibi seven Armutlu çocuklarının salınacağı binecek, oyun oynayacak parkları da yok artık. Salıncaklar bal-yozlarla, kazmalarla yıkıldı ve yerine çok katlı bina temeli kazıldı. Halka sağlık ocağı, gençlere meslek kursları, kültür siteleri yapılmayacak parkın yerine; kapısında 7 yaşındaki Sevcin'i ezen panzerlerin durduğu karakol inşa edilecek...

Armutlu halkı her an iki göz gecekondusunun basılıp; **evinizde misafir var mı? Kimler var? Adları ne, nereden geldiler, akrabanız mı?** baskısına isyan edince mi tartışılacak "gecekondular gerçeği"? Oysa tartışılmalı;

Mesela; Armutlu halkının da herkes gibi, **evinde misafir kabul etme hakkının olup olmadığını** sormalılar İstanbul Valisi ve Emniyet Müdürü'ne. Armutlu'da hangi kanunların uygulandığını merak etmeliler örneğin.

"Şiddet şiddeti doğurur, baskı isyan ettirir" diye söyleyen gazeteci, yazar, aydın az değildir; polisin kafasına silah dayayıp, **ya işbirliği yapacaksın ya da sana dünyayı dar ederiz** denilen Armutlu gençlerinin ne düşündükleri, ne yaşadıkları merak edip gitmeliler, yoksul gecekondularının kapılarını çalıp araştırmalı, sormalılar.

Kim Daha Katliamcı? Kim Daha Faşist? Hangisi Daha Çok Hücre Savunucusu? Le Pen mi, Ecevit mi, AİHM mi, Şaron mu, TC Adalet Bakanlığı mı, CPT mi?

❖ AİHM, bazı avukatların ölüm oruçlarıyla ilgili yaptığı “acil tedbir” başvurusunu reddederek direnişçilere, *“açlık grevini bırakın”* çağrısı yaptı.

❖ Ulucanlar Katliamı davasının duruşması, 24 Nisan’da Ankara Ağır Ceza Mahkemesi’nde yapıldı. Dava ertelendi. Katiller yerinde, oyalama sürüyor...

❖ Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi (CPT) Türkiye raporunu açıkladı. Raporda *“İnsan haklarında ilerleme var”* deniliyor.

Ulucanlar Katliamı davasının duruşması vardı 24 Nisan’da. “Sanık” olarak operasyonda görev alan 161 asker yargılanıyor. Daha baştan katliamın kararını alanlar, emrini verenler, katliam operasyonuna komuta edenler, davanın dışında bırakılmış.

Ama katliam gerçeği yok sayılamadığı için dava açıldı. Nasıl yok sayacaklar?

TBMM milletvekilleri Ulucanlar operasyonunu gösteren kasetleri izledikten sonra *“insanlığımdan utandım”, izleyemedim* diye demeçler vermemişler miydi? Nasıl yok sayacaklardı?

Ulucanlar katliamı herşeyiyle açığa çıkmıştır.

Saldırı için uyduruk, sözde, göstermelik bir “gerçekçe”si bile yoktu katliamcılarının. Girdiler, bombalarla, kurşunlarla, köpükle, ve işkenceyle katlettiler.

24 Nisan’daki duruşmada tanık olarak ifade veren adli tutuklu Hasan Menteş, askerlerin silahlarıyla saldırdığını belirterek gerçeği bir cümlede özetliyordu: *“İsmet Kavaklıoğlu’nu gözlerimizin önünde öldürdüler.”*

Cesetler, otopsi raporları, tanıklar, koğuştta öldürmediklerini hapishanenin hamamına götürüp orada işkenceyle katlettiklerini belgeliyordu.

Böyle bir zulmün mümkün olabildiği ülkede, 19 Aralık’ta Bayrampaşa’da da diri diri yakıyorlardı. Bunları gerçekleştiren katliamcılar, işkenceciler yargılanmış, cezalandırılmış mı? Hayır!

Ama adında “işkenceyi önleme” olan bir Avrupa komitesi diyor ki, *“insan hakları konusunda olumlu gelişmeler var.”*

AİHM, bazı avukatların ölüm oruçlarıyla ilgili yaptığı “acil tedbir” başvurusunu reddederek direnişçilere, *“açlık grevini bırakın”* çağrısı yapıyor.

Burjuva hümanizmi ve hukuku açısından bakıldığında bile, *“F tiplerindeki tecrit insan haklarına aykırıdır tecrite son verilmelidir; siz de ölüm orucunu bırakın”* demesinin bir mantığı vardır. Ama adına kocaman harflerle “insan hakları” yazmış, hukuk adına kararlar alan bu kurum bunu bile diyemiyor; sadece direnmeyi bırakın diyor. Konuşan bir *“insan hakları mahkemesi” değil de sanki Sami Türk, sanki katliamcılarının aklayıcısı.*

CPT, İstanbul cezaevlerindeki düzelmeyi ‘olağanüstü’ diye tarif ediyor. *“Olağanüstü düzelmiş”* ha-

ULUCANLAR

BAYRAMPAŞA

AVRUPA:

**“Aşırı şiddet kullanılmış...
Ama insan hakları konusunda olumlu gelişmeler var!..”**

pishanelerden **cesetler** çıkıyor!

F tiplerinden cesetler çıkarken, ve tecrit tüm katılığıyla sürerken, Sami Türk'ün tümüyle bir aldatmacadan ibaret olan genelgelerinde bile "olumluluk" buluyor.

Katliamları, işkenceleri, cesetleri görmezden geliyorlar.

Avrupa, **Şaron'a nasıl bakıyorsa**, Türkiye'ye de öyle bakıyor. Şaron'un katliamlarını nasıl görmezden geliyorsa, aynı şekilde Türkiye'deki katliamları da görmezden geliyor.

Niye? Çünkü, **tekellerin çıkarları** öyle gerektiriyor çünkü. Raporlar, mahkeme kararları, herşey tekellerin çıkarlarını gözetiyor.

AIHM de, CPT de, Le Pen de, Ecevit de hücreleri savunuyor:

Avrupa'nın "insan hakları, demokrasi" vitrinini oluşturan her iki kurumun karar ve raporları, Avrupa emperyalizminin F tiplerine, F tiplerindeki tecrite, hücrelere, 19 Aralık katliamına verdiği desteğin yeni-den teyid edilmesidir.

İnsan hakları maskesi altında katliamlar meşrulaştırılıyor, katliam politikalarına destek veriliyor.

"Demokrasi elden gidiyor" diye Fransa'da faşist Le Pen'in aldığı oya tepki gösteren Avrupa, Le Pen'in seçim vaadine sömürgelerde destek vermekte bir sakınca görmüyor demek ki. Le Pen'in Fransızlara vaatlerinden biri

"200 bin yeni cezaevi hücresi"ydi. (24 Nisan, Milliyet)

Hangisi daha çok hücre savunucusu peki? Faşist, ırkçı diye lanetlenen Le Pen mi, yoksa Avrupa'nın insan hakları, hukuk, demokrasi temsilcisi kurumları mı?

Katliamlara bir şey demez, gerçekte karşı çıkmazlar, ama "insan hakları savunuculuğunu kimseye kaptırmamak içinde ellerinde bir klişe vardır, her zaman, her yerde onu kullanırlar: **"oransız şiddet kullanımı"**!

Ölen ölmüştür. Operasyon haklıdır, ama, **"şiddetin dozu kaçmış..."**tır.

Nasıl olsa, **ölen biziz!**

Onun için iki kelime **"aşırı şiddet"**. Peki bu şiddetin sonucunda ne olmuş, kim ölmüş, şiddetin sahiple-ri buna nasıl cesaret bulmuş, bunlar önemli değil.

Katledilen, işkence yapılan, ve direnen **"terörist"**! O zaman yokolsun. Katledilen, işkence yapılan, ve direnen "muhalif"; yokedilmesinde mahsur yok; ama **"şiddetin dozu kaçınılmadan"** yokedilsin.

ABD'yle, Avrupa'nın politikalarının bu noktada hiç bir farkı yoktur. Şaron'lar, Ecevit'ler, Le Pen'ler ek-sik olur mu bu politikalar varken?

Kim yetiştiriyor Şaron'ları, Ecevit'leri, Le Pen'leri; onların politikalarına kim güç veriyor? AIHM kararları-na, CPT kararlarına, Avrupa'nın "olumlu gelişmeler var" dediği Türkiye hapishanelerinin durumuna, mahkemelerinin kararlarına bakın, cevap işte bunlardadır.

Avrupa daha neyi tartışıyor; Le Pen'ler işte böyle doğuyor.

Almanya "Terör Yasası"nın Kapsamını Genişletiyor **129-a YETMEDİ ŞİMDİ DE 129-b**

Almanya'daki Terör Yasası'nın 129-a maddesini okurlarımız hatırlayacaktır... Almanya bu maddeye göre, düzene muhalif herkesi "teröre yardımcı" olarak niteleyebiliyor, bu maddeden yargıladıkları kişilerin tüm haklarını gasbedebiliyor. Hapishanelerde de, bu maddeye dayanılarak tutsaklar tecrit ediliyor.

Şimdi Almanya buna bir de **129-b** maddesini eklemeyi düşünüyor.

Der Spiegel ve Focusta yer alan haberde, bu ek maddeye göre, **"bundan böyle, yurtdışındaki bir terörist örgüte üye olan ya da böyle bir örgütü des-**

tekleyen kişilerin de cezalandırılması" öngörülüyor. (129-a, "Almanya içerisinde terör örgütüne üye olunması ya da desteklenmesi" durumunda ceza öngörüyordu.)

129-b'yle emperyalistler işbirlikçilerinin yardımına koşuyor... Artık Alman mahkemeleri yeni-sömürgelerdeki faşist diktatörlükler adına da ceza verecek.

CPT'nin "Türkiye'deki insan haklarıyla ilgili" raporundaki mantık, aslında buradaki mantıktır. "Teröriste" karşı her yerde, her türlü baskı, şiddet mübahdır!

Bush'la ve Le Pen'i, Şaron'la, Avrupa'nın anlı şanlı "sosyal demokrat, sosyalist" yöneticilerini ayınlıştıran da işte bu mantıktır. "Teröre karşı mücadele" dedikleri, haksız, gayrı-meşru savaş, bizzat terörün kendisidir ve bu da onların insan hakları konusundaki tüm söylemlerini boşa çıkarmaktadır.

Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar'da ABD TAŞERONLUĞU KURUMLAŞIYOR!

1990'lı yıllarda emperyalizmin dünya çapında geliştirdiği politikalar içinde, Türkiye oligarşisine yüklenen rol, "Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar'da taşeronluk" rolüydü.

Türkiye'nin bütün bu süre boyunca emperyalizmle yaptığı tüm ekonomik, askeri, siyasi anlaşmalar buna hizmet etti. Oligarşinin hemen her kesimi tarafından bu rol kabul edilmiştir. Böyle bir rolün kabul edilmesinin iç politikadaki yansıması ise, tek kelimeyle baskı ve terör, halk üzerindeki baskıların daha fazla olacağıydı.

Biz bu tahlilleri yaparken, geniş kesimler, AB'ye giriş, Kopenhag kriterlerine uyumu tartışıyorlardı. Onlara göre ise, "AB yolunda"ki bir Türkiye'de, "Kopenhag kriterlerine" uyum çabasındaki bir Türkiye'de gelişme tam tersi yönde, yani "demokratikleşme" yönünde olacaktı.

Görmedikleri şuydu; Avrupa'yla ilişkiler, oligarşinin "uluslararası ilişkiler ağındaki" yerinin sadece bir parçasıydı ve Avrupa'nın da oligarşinin bölgesel taşeronluğuna bir itirazı yoktu. Tersine bu taşeronluktan kendine pay çıkarma hesapları vardı. Türkiye'nin zulüm politikalarını görmezden gelmesi, hatta desteklemesi, daha da ötesine geçip faşizm her geçen gün tetörünü koyulaştırırken "olumlu gelişmeler var" raporlarıyla kamuoyunun aldatılması politikasının ortağı olması, bu çıkarlarla ilgiliydi.

Süreç, **DIŞTA** taşeronluğu kurumsallaştırma, **İÇTE** de baskı ve terörü artırma yönünde ilerliyor.

Kafkaslar'da Taşeronluğun Kurumu: KAFKASYA ÇALIŞMA GRUBU

Önce Doğan Medya'nın köşe yazarları, açık ki belli

ÜLKEMİZİ AMERİKANLAR YÖNETİYOR!
AMERİKAN ÇIKARLARININ BEKÇİLİĞİNE HAYIRI

bir yönlendirmeye peşpeşe "Kafkaslar'a ilgide yetersiz kalıyoruz... Demirel'den sonra Türkiye Cumhuriyetleri unuttuk" mealinde yazılar yazdılar. Ardından Ertuğrul Özkök'ün açıklaması geldi. "Sivil iktidar unutmıştu, yeterince ilgilenmiyordu ama... ilgilenenler vardı!

"Geçtiğimiz haftalarda Türk ve Amerikan genelkurmayları, aldıkları ortak bir kararı sessizce uygulamaya koydular.

İki genelkurmay, ortak bir çalışma grubu oluşturdu.

Bunun adı da, yakın siyasi tarihimizde ilk defa "Bati Çalışma Grubu" ile işittiğimiz bir özellik taşıyor.

Kurulan çalışma grubunun adı, "Kafkasya Çalışma Grubu". (Ertuğrul Özkök, 19 Nisan 2002 Hürriyet)

Kafkasya Çalışma Grubu'nun ne yapacağı tahmin edilebilir. Herşeyden önce bu "grubun" **Amerika ile ortak** oluşturulmuş olması, onun Kafkaslar'da Amerikan çıkarlarının savunuculuğunu yapacağını, ABD adına çalışacağını gösteriyor.

Türkiye oligarşisinin kendi ekonomik, askeri gücü, oralara gitmeye, müdahale etmeye yetmez, bu açık bir gerçek. Ancak sırtını bir emperyalist ülkeye yaslayıp, onun taşeronu olarak bölgede etkili olabilir. Yapılan da budur.

Mesela, Özkök'ün sözkonusu yazısında TSK'nın Gürcistan'a askeri araç-gereç verdiği yazılı. Kendi tankını modernleştirmek için İsrail'e muhtaç, IMF'den gelecek kredilere muhtaç bir Türkiye kalkmış başkalarına "hibe" yapıyor!

Bölgeye yönelik askeri müdahalelerde, Amerikan askeri yerine "Türk askeri" gönderilecek, Amerikan politikacılarının, bürokratlarının halkların tepkisine neden olacağı durumlarda, başta MHP'liler olmak üzere Türkiyeli politikacılar gidecek... Amerika'nın Kafkaslarda başta petrol olmak üzere, çıkarları güvence altına alınacak.

Taşeronluğun Askeri Kurumsallaşması İSTANBUL MERKEZLİ NATO GÜCÜ

Türkiye halklarının ilgisi, bilgisi, onayı dışında ordu, emperyalizme yeni bir üs oluşturmak üzere.

NATO'ya bağlı güçlerden biri, "kriz bölgelerine ilk müdahaleyi yapmak üzere örgütlenen" ve adına Yüksek Hazırlık Düzeyli Güçler (High

Readiness Forces-HRF)'dir.

İstanbul'daki 3'üncü Kolordu, NATO HRF karargâhı haline dönüştürülmesi sözkonusu.

Bu gerçekleştiğinde, 3'üncü Kolordu karargahı, emperyalist generallerin cirit atacağı "uluslararası" bir karargâh haline gelecek. Komuta yapısı değişecek. ABD, Alman askeri birlikleri yerleşecek.

Yeni NATO üsleri için aday olan başka ülkeler de var. İspanya, İtalya, Almanya bu adaylardan bazıları. Ama Amerika'nın "desteği" Türkiye'ye. Amerika, NATO'nun bu yeni müdahale gücünün İstanbul'da kurumlaşmasına destek veriyor.

Peki ABD neden bu öncü gücün ve karargahının Türkiye'de olmasını istiyor?

Birincisi, Türkiye gibi, her istediğini yapabileceği bir işbirlikçiye zor bulacağını biliyor. İncirlik'i nasıl "babalarının çiftliği" gibi kullanıyorlarsa, yeni üssü ve 3. Kolordu'yu da öyle kullanacaklardır.

İkincisi, Azerbaycan ve Irak petrollerini Ceyhan üzerinden taşıyıp dünya pazarlarına sürmeyi planlayan Amerikan tekelleri, askeri gücün de buraya yakın olmasını istiyor tabii ki.

Kısacası, **3. Kolordu**, NATO adına, ABD adına, Irak'tan ve Kafkaslardan gelecek petrolün bekçiliğini yapacak.

Ortadoğu taşeronluğunun zemini: ABD-ISRAİL-TÜRKİYE İTTİFAKI

Türkiye oligarşisinin "taşeronluk" rolünün en somut ortaya çıktığı alanlardan biri de hiç kuşku yok, Ortadoğu'dur. On yıldır NATO ve ABD üsleri, Irak'a saldırıda kullanılmaktadır. İsrail'le Ortadoğu halklarına karşı açık bir ittifak kurulmuştur. İşbaşındaki hükümetlerin bu ittifaka karşı olup olmaması hiç bir şeyi değiştirmemektedir; İsrail-Türkiye ittifakı, klasik deyimle bir "**devlet politikası**", bir "**milli politika**" olarak Genelkurmayın sorumluluğunda sürdürülmektedir.

Bu ittifak Genelkurmay tarafından büyük bir kararlılıkla, tank ihalesine karşı çıkan herkesi "anadan doğma Yahudi düşmanı" olarak suçlayacak kadar bağnazlıkla savunuluyor.

Tam Filistin halkı katledilirken, tank ihalesinin imzalanması, bu ittifakın niteliğine göstermeye tek başına yetiyor zaten.

ABD'nin Irak'a karşı hazırladığı yeni saldırıda da oligarşi aynı rolü üstlenecektir. "Kürt sorunu" çerçevesinde oligarşiyile ABD arasında çıkan bazı pürüzler, bu ittifakı ve taşeronluk rolünü zerre kadar değiştirmiyor. O kadar ki, emperyalist medya, bu konuda "**IMF Türki-**

ye'yi bizim için satın aldı" diyecek kadar rahat.

Türklük, müslümanlık, tarihi bağlar, her şey emperyalizmin hizmetinde:

TAŞERONLUK, AMERİKAN ÇIKARLARININ BEKÇİLİĞİDİR

Türkiye'nin ordusu ve politikacıları, Amerikan emperyalizminin elinde, çeşitli ülkeleri "**sırtından hançerlemek**" için kullanılan bir maşa durumunda. Kafkaslar'da "**Türklük**", Ortadoğu'da "**müslümanlık**", Balkanlarda **ikisi birden** kullanılarak, ABD güçlerinin tepkiyle karşılanacağı yerlere, Türk Silahlı Kuvvetleri işgalleri kalıcılaştırmak için gönderiliyor. Somali'den Haiti'ye, Kosova'dan Afganistan'a, Lübnan'a kadar onlarca yerde TSK'ya bağlı birlikler görev alıyor.

Oligarşi, bunu "büyük devlet" olmanın kanıtı olarak gösterip bundan bir de utanmadan övünme payı çıkarıyor; ama herkes biliyor ki, yapılan sadece bekçiliktir. Oligarşi taşeronluk karşısında kendisine düşecek kırıntıların peşindedir.

Taşeronluğun AMERİKAN ÇIKARLARI ADINA MÜDAHALE VE SAVAŞMAK olduğuna hiç bir kuşku yoktur. Ertuğrul Özkök **Kafkasya Çalışma Grubu**'yla ilgili yazısında şunları belirtiyor:

"Kafkasya Çalışma Grubunun ilgi alanına gelince... Benim tahminim, Gürcistan'daki 'Pankisi Vadisi'nin kontrol altına alınması konusunda bazı adımlar atılabilir.

*Pankisi Vadisi, Çeçenistan'a giden yolun en kritik yeri. Bazı Çeçenlerin burada saklandığı sanılıyor. Ama Amerikalılar açısından daha önemli bir iddia var. Afganistan'dan kaçan çok sayıda **El Kaide** teröristi de bu vadiye sığınmış durumda.*

... Yani burası bir anlamda Kafkasya'nın "Bekaa Vadisi"...

Askerlerin Kafkasya politikası iyi gidiyor."

Bu sözlerin ek yoruma ihtiyacı yok.

AB yolu, Kopenhag kriterlerine uyum derken ABD'yle ittifak pekiştiriliyor... İsrail'e "soykırım yapıyorsun" derken ABD-İsrail-Türkiye ittifakı güçlendiriliyor... NATO'nun "ileri müdahale gücü"nün merkezi ABD desteğiyle İstanbul'da kurumlaştırılıyor... Türkiye, her yönüyle tümüyle **ABD'nin bir "ileri üssü"** haline getiriliyor... Amerikalı generallerle TSK'nın generallerinin arasından su sızıyor, neredeyse sürekli birlikte toplantı halindeler. Bu toplantılarda kimin emreden, kimin emri alan olduğunu tahmin etmek zor değildir... **Amerika ve Avrupa adına** Kosova'ya asker gönderiliyor, Afganistan'da "komutanlık" üstleniliyor, yine **Amerika adına!**

İşte "**milliyetçi**" ordu, "**milliyetçi**" DSP, "**milliyetçi**" MHP'nin durumu.

Amerikancı darbeye, Amerikancı sendikacılar KADERİMİZİ BUNLARIN ELİNE Mİ TESLİM EDECEĞİZ?

Düzen sendikacılığının, sarı sendikacılığın nasıl işçilerin çıkarlarına karşı "savaşabileceğini" Venezuela'da bir kez daha gördük. Venezuela'da, halk tarafından püskürtülen Amerikancı darbe girişiminde sarı sendikalar, **Amerikancı generallerle ve tekelci patronlarla elele** yurtsever Chavez yönetimine karşı darbe yapmaya çalıştılar.

İşçilere sormadan generallerin isteği üzerine "genel grev" ilan ettiler. (İşçilere sorsalar, Chavez'e karşı bir genel grevi reddedecekti tabi işçiler.) Sormadan ilan ettikleri greve katılımın düşük olacağını bildikleri için de, patronların fabrikaları kapatmasıyla "zoraki" bir grev havası oluşturdular.

Venezuela'da darbe püskürtüldü. Ama dünyanın tüm işçilerinin bu tablodan çıkartacağı dersler var. Amerikancı-darbeci sendikacılar, hiç kuşkunuz olmasın ki, **Bayram Meral'lerin** Venezuela'daki suretidir.

Ülkemizdeki sendikalara ilişkin az çok bilgisi olan herkes bir yerlerde okumuş veya duymuştur. Türk-İş, daha başından itibaren Amerikan sendikaları tarafından finanse edilmiş, Türk-İş'in yöneticileri de Amerikan sendikacıları tarafından eğitilmiştir. Bugün DISK'ten KESK'e hepsi, ABD'den veya AB'den para alıyor, onlardan eğitim alıyor. Emperyalistler, işçilerin düşmanıdır. Bu açıktır. **"Düşmanın parasını yiyen, düşmanın kılıcını sallar"!** Bu da, bu kadar açık ve basittir.

Düzen sendikacılığı, egemen sınıflar tarafından kullanılmaya her zaman açıktır.

12 Eylül'ü hatırlayın. Türk-İş, cuntanın en baş destekçilerinden biriydi. İşçilerin oyalanmasına hizmet etmiş, Cuntanın hükümetine Türk-İş Genel Sekreterini bakan olarak sokmuştu.

28 Şubat'ı hatırlayın; MGK'nın ve Genelkurmay'ın planlarının uygulayıcısı, **aynı Venezuela'da olduğu gibi**, TÜSIAD-Türk-İş-DISK-TİSK dörtlüsüydü.

Bunlar tabii, düzen işbirlikçiliğinin, burjuva politikalarının aracı olmanın ve işçi-sendikacıları da burjuvazinin **MAŞASI** olarak kullanmanın en somut ve uç örnekleridir. Ama işbirlikçilik, bunlarla sınırlı değildir.

İşte, Üç yıldır tüm pervasızlığıyla uygulanan IMF programlarının da **hükümetin baş yardımcısı** durumundadırlar. Sözde IMF'ye karşı çıkıyor görünmelerinin hiç bir hükmü yoktur. Fiili tavırlarıyla **hükümetin ve IMF'nin işini kolaylaştıran** bir durumdadırlar.

Artık "sarı sendikacılık", "düzen sendikacılığı" kelimeleri bile bunlar için hafif kalıyor. Bunlar özünde, açıkça IMF'cidir, Amerikancıdır. Bu yanırlarıyla da, patronlardan, hükümetteklilerden hiç bir farkları yoktur. Venezuela'daki durum, bu yönlü herkesin gözlerini açacak kadar çıplaktır.

IMF programına, zamlara, zulme, işten atmalara, açlığa karşı mücadele etmek isteyen işçi, kaderini, iradesini bunların eline teslim edemez. Ederse, karşılığında bulacağı şey, bugün bulduklarıdır.

Cuntacı, IMF'ci, Amerikancı sendikaların dışında örgütlenmek, ekmek kadar, su kadar, iş kadar hayatı bir zorunluluk-tur artık işçiler için.

Seyyar Satıcılar Direniyor

Eminönü'ndeki seyyar satıcılar, geçen hafta tezgahlarının kaldırılmasını protesto etmek için bir basın açıklaması yapmak istediler. Açıklama, polisın saldırısı üzerine yarım kaldı.

Eminönü'ndeki kavga haftalardır sürüyor aslında. Belediye, seyyar satıcıların tezgahlarını kaldırıyor ve onlara yeni bir yer de göstermiyor.

Bu insanlar nasıl ekmek kazanacak, nasıl geçimini sağlayacak? Belediye için bu soruların cevabı önemli değil, işsiz aç kalsın, hatta ölsünler!

Seyyar satıcılar, polis de saldırsa, tutuklansalar da, ekmeklerini kazandıkları o yer için kavga edecekler. Ekmek kavgasını kazanmak için başka yolları var mı?

Dokumacı Esnafı Şalter İndirdi

IMF politikaları sonucunda 2000 civarında dokuma tezgahının kapanması üzerine, İstanbul'daki dokumacı esnafı, 21 Nisan'da şalter indirdi.

Gümrük Birliği'ne girildiği günden beri Türkiye'nin yabancı malların istilasına uğradığını, IMF kararları nedeniyle Halk Bankası'ndan da kredi alamaz olduklarını belirten dokumacılar, elektrik fiyatlarının indirilmesini ve esnafa destek kredisi verilmesini talep ettiler.

CAN GÜVENLİĞİ, ÖĞRENİM HAKKI!

Tv ekranlarından Gazi Üniversitesinden çıkan satırları, döner bıçaklarını izlemişsinizdir. Satırların, döner bıçaklarının sahipleri faşistlerdi. İki faşist grubun çatışması üzerine yapılmıştı bu "arama"!

Faşistlerin olduğu her okulda durum aynıdır. Tüm öğrenciler, özellikle de devrimci, demokrat öğrenciler, okul girişlerinde didik didik aranırken, faşistler bunun dışındadır. Onlar her türlü kesici aleti sokabilir, üzerlerinde silah da taşıyabilirler.

Bir olay;

Evvelki hafta, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde faşistlerin saldırısı sonrasında, okulda "kontroller" artırıldı. Devrimci demokrat öğrencilere silah ve satır çeken faşistlerdi ama kontroller yine devrimci demokratlara yönelikti.

Öğrenciler, önceki saldırıya katılıp öğrencilere silah gösteren bir faşistin polis noktasından aranmadan geçtiğini gördüler. Bunun üzerine duruma müdahale ettiler. Faşist öğrenci polis noktasına kaçtı. Polis mecburen bir arama yaptı ve öğrencilerin tahmin ettiği gibi faşistin üzerinden silah çıktı. Polis silahı aldı.

Bir grup öğrenci Dekan yardımcısına başvurarak bu gelişmeyi aktardılar. Dekan yardımcısı polis noktasını arayarak olayı sordu. Komiser, faşistin üzerinden silah çıkmadığını söyledi!

Faşist örgütlenme, üniversite yönetimlerinin ve polisin himayesindedir!

Oligarşi, MHP ve BBP güdümündeki sivil faşist hareketi teşvik etmeye hiç ara vermemiştir. Hem kitle tabanını genişletmek, hem de gerektiğinde kullanmak üzere, özellikle gençlik içinde "ocak" örgütlenmeleri geliştirilmiştir. (Faşist hareket sendikalarda da, yine devletin desteğinde aynı sinsi çalışmayı sürdürmektedir.)

Öğrenci gençliğin devrimci demokratik mücadelesinin ge-

lişme eğilimi gösterdiği her dönem, faşist saldırılar öne çıkmış, bunun dışında geri çekilmişlerdir. Dikkat edilirse, çeşitli dönemlerde bir anda faşist saldırılar yoğunlaşmakta, sonra da birden kesilivermektedir.

Faşistler saldırmakta, ama gözaltına alınan, soruşturulan, tutuklanan devrimci, demokrat öğrenciler olmaktadır.

Polisin sivil faşistlerle açık işbirliği içinde olduğu kesindir. Ama bu, geçmişte olduğu gibi, bugün de sadece "polisin" tavrı değildir, devletin faşistleri sahiplenmesidir.

YÖK-Polis-sivil faşistler aracılığıyla, üniversitelerdeki devrimci demokrat güçlerin sindirilmesi, tasfiye edilmesi planı, şiddetlenerek sürdürülüyor. Ülkenin her köşesinde, her kurumunda "muhalif güçleri" sindirme ve tasfiye etme politikasının bir parçası olarak üniversiteler de, devrimci mücadelenin mevzilerinden, muhalif bir odak olmaktan çıkarılmak isteniyor.

Bütün ülke F tipine çevrilirken, "F tipine dönüştürülmek" istenen yerlerden birinin de üniversiteler olacağı açıktır.

Fiziki tasfiye planı

Yeni YÖK Yasası, yürürlüğe girdiğinde, üniversitelerdeki yoksul halk çocuklarının oranı otomatikman sınırlandırılmış olacak.

Yani, üniversiteler, sadece ideolojik, kültürel olarak değil, fiili olarak da **tekellerin üniversitelerine** dönüştürülüyor. Orta kesimlerin çocukları, eskaza bu okullara girebilseler de, ancak oligarşinin düzeninin ideolojisini ve onların hizmetinde olmayı kabul ettiğinde, okula devam etme şansı bulabilecekler.

YÖK-polis-sivil faşist işbirliği işte bunu sağlamak içindir.

Bu nedenle, Yök Yasasına karşı mücadele şu veya bu akademik hakkın, demokratik hakkın savunulması, üniversite özerkliğinin savunulmasından önce, doğrudan **ÖĞRENİM HAKKININ SAVUNULMASI** demektir. Yeni Yasanın getirdiği baskılar, kısıtlamalar, bu hakkın ortadan kaldırılmasının yanında **"tali"** kalmaktadır.

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ'NDE

- Yeni YÖK Yasa Tasarısı'na
 - İsrail-ABD saldırısına
 - F Tipi Saldırıya karşı
- PROTESTO YÜRÜYÜŞÜ**

Eylem 18 Nisan'da İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'nden çıkan öğrenciler ile dışarıdan gelen öğrencilerin birleşmesiyle saat 14:00'da Beyazıt Meydanı'nda başladı. Aralarında İYÖ-DER'li öğrencilerin de bulunduğu yaklaşık 1000 kişilik kitlenin sloganlarının arkasından basın açıklaması yapıldı. Grup Yorum'un bir dinleti verdiği eylem, 1 Mayıs çağrısıyla sona erdirildi.

Gerçek hayatta seyirciler var mı?

Bir yanda kahramanlıklar yaratılırken, bir yanda aydın olma adına, sol adına UTANÇ tabloları yaratılıyordu. Bu tabloda “seyirciler” vardı. Zehra ve Canan’ın babası, tabloyu şöyle özetliyor kitapta:

“... Ve bayanlar DIRİ DIRİ YANIYORLAR. Yanıyorlar ve bu katliamı yapanlar seyrediyorlar. ... Ama hayır yalnız onlar seyretmediler. ... Okumuş anlı şanlı **profesörlerimiz, öğretim elemanlarımız, öğretmenlerimiz** seyretti.

Anlı şanlı burunlarından kıl aldirtmayan **siya-setçilerimiz** seyretti.

Bu insanlık dramı yaşanırken işçinin hakkını koruyorum diyen **sendika ağaları** seyretti yüzleri kızarmadan, utanmadan, arlanmadan.

İki dönüm orman yandığında sokağa çıkan **çevreciler**, doğayı koruyoruz diye ortalıkta dolaşan bu madrabazlar insanlar cayır cayır yanarken seyrettiler. Kimbilir seyrederken oh olsun devletle uğraşmak neymiş gördünüz mü gününüzü diye düşünerek seyrettiler bu insanlık dramını.

Aslında orada o koşu da yanan bayanlarla beraber kendi insanlıklarının da onurlarının da yandığının farkında olmayan **bazı ilerici solcu parti yöneticileri** de seyretti.” (S. 30)

Aydın mı denir şimdi bunlara? Sendikacı mı, hümanist mi denir bunlara? Solcu, ilerici parti mi denir şimdi bunlara?

Bu tablonun bir parçası olan Profesör ne öğretebilir öğrencilere? Hangi bilimi geliştirebilir? Seyreden O öğretmen, öğrencilerine insanlar diri diri yakılırken, siz gözlerinizi kapayın dersi mi verecek? Ya o sendikacı, işçinin hangi hakkını savunabilir bu utançla? O “solcu” parti yöneticileri; hangi yüzle halka gidip, sizin haklarınızı en iyi biz savunabiliriz diyebilirler?

Görülebileceği gibi, sorun aslında katliama, direnişe duyarsız kalıp kalmamalarının çok ötesindeydi. Kendi kimliklerini, kişiliklerini, mesleklerini, düşüncelerini, herşeyi ama **herşeyi yadsıma** vardır bu **SEYİRCİLİK**’te.

Çünkü, herkes bilir, söyler; gerçek hayatta seyirciler yoktur. Seyreden, zulmün yanındaydı aslında o gün. Zulmün sessiz destekçisiydi.

İkiyüzlülükleri gösteren ayna

Hiç bir şey, çeşitli sıfatlara ve iddialara sahip kesimlerin sıfatlarındaki ikiyüzlülüğü böylesine açığa çıkaramazdı. Alın “çevreci”leri, “hayvan severleri” ! Dıştan bakılınca ne kadar merhametli, ne kadar sevgi dolu, ne kadar da hümanist görünürler. “Hayvanları sevmeyen insanları sevmeyiz, çevresine saygısız olan insana saygısızdır” diye dillerine doladıkları nakaratları vardır.

Peki be sahtekarlar, riyakarlar, insanı sevmeyen, hayvanı sevebilir mi? İnsanların diri diri yakılmasına üzülmeyen, bir köpeğin gördüğü eziyete üzülebilir mi? Hadi cevap verin!

Veremezsiniz.

Cevabı, sizin ikiyüzlülüğünüzdür çünkü.

Canan ve Zehra’yı Okumak

Canan ve Zehra adlı kitabı, bir muhasebe yapmadan okuyabilmek, gerçekten mümkün değildir. Muhasebesiz okuyabilen, artık amiyane deyimle, kaşarlanmış, yüzleşmiştir, **kalpsizleşmiştir**. Bu kitapta yüzüne tutulan ayna karşısında bile muhasebe yapmıyorsa, bu halkın acılarından, umutlarından, bu topraklardan kopmuş demektir.

Baba Ahmet Kulaksız’ı en çok şaşırtan şeylerden biri de, aylarca hücre gerçeğini anlattıkları halde, bir çok aydının onlara inanmaması, ama ancak “Avrupa hapishanelerinde hücreyi ve yalnız-

laştırmayı anlatan ‘Sessiz Ölüm’ filmi” seyredince inanmalarıdır. Sorar Kulaksız: “Neden halkına bu kadar yabancı davranırlar? Tutukluların, direnişçilerin ve ailelerin açıklamaları neden inandırıcı gelmezdi aydınlarımızın çoğuna.” (s. 118)

Canan ve Zehra, direnişe davettir, ülke gerçeğimize davettir, halkın bağrına dönmeye davettir. Politikalar, duygular, ancak halkın bağrında sapmalardan, kirlenmişliklerden arınır çünkü. Canan ve Zehra’nın gözlerinde düzenin kirlerinden arınmaya çağırıcı bir bakıma bu kitap. Çünkü direnişin ateşiyle yazılı satırlardır.

Köpekler için, çevre için döktüğünüz gözyaşlarınızın sahteliğidir.

İlerici, demokrat, aydın diye taşınan tabelaların da sırları döküldü.

“Ölmeyin çocuklar, sizi çok seviyoruz çocuklar” deyişlerindeki sahtelik sırttı.

“Ölüme meydan okumak, ölümü rezil etmek ve ölümsüzleşmek için çok genç olduklarını düşünüyorlar. ‘Hayır’ diyorlar ama sizlerin yaşamda kalmaları için kıllarını kıpırdatmıyorlar. O zaman anlıyor Canan, anlıyor Zehra; **‘Bunlar bizi sevmiyorlar, bunların sevgileri sahte’** diyorlar. Eğer gerçekten bizi sevselerdi bizim yaşamamız için bir şeyler yaparlardı.” (s.15)

Ölüm yatağındakilerin bu sağlam mantığına, muhasebesine karşı ne diyebilecekler?

Neredeydi sevginin tezahürü?

Neredeydi ölmesinler diyenlerin Canan ve Zehra’ların ölmemesi için hareketleri?

Evet, kitapta söylendiği gibi, “kıllarını kıpırdatmayanlar” vardı içlerinde ve en çok sevgi gösterileri yapıp, direnişi en çok eleştirirler de onlardı.

Canan, aynanın önüne çağırıyor

“Kalın duvarları delip özgür tutsakların yüreklerini aydınlatan bu ışık, yanbaşında-ki gönüllerin kalın duvarlarına çarpıp geri dönüyordu. Isıtmıyordu kabuk bağlamış yürekleri. **‘Ölümlerimiz bile’** diyordu Canan, **‘Ölümlerimiz bile yumuşatamıyorsa yüreklerinizi, neden bir kez daha düşünüp aynaya bakmıyorsunuz?’** ‘Bakın’ diyordu Zehra. “Aynaya bakın ama yalnız olduğunuz bir zamanda bakın. Ne göreceksiniz? Gördüğünüzü çekinmeden kendinize itiraf edin. Riyakarlığı göreceksiniz, sevgisizliği göreceksiniz. Sıcaklığı ve dostluğu göremeyeceksiniz. Cenazelerimize bile katılmayı uygun görmediniz kendinize. Kendinize yabancılaştınız.” (s.15)

Onların, bu gencecik öğrencilerin, 40-45 yaşındaki devrimcilerin, bir, iki çocuklu ev kadınlarının, bu kahramanların cenazesine bile katılmayanlar; aynanın karşısına geçip, “BEN DEVRİMCİYİM... BEN AYDINIM...” diyebilirler mi? Dediklerinde, kendilerine kendileri inanır mı?

Solun Beyni

Dayanışma Yerine Yasakçılık... Neden?

Yasakçılıkta, düzen güçleriyle yarışıyor bazen solun kimi kesimleri. Bunlar eskaza iktidar olsa, biz yine yasaklara karşı mücadele etmek zorunda kalacağız dedirtiyorlar insanlara.

Yasakçılık, düzene güven vermek için, devrimcilere karşı geliyor. Geçen yıl 1 Mayıs’da F tipine karşı sloganlara ambargo koymaya çalışmıştı sendikacılar ve legal parti çevreleri. Direniş sloganlarına ambargo koyan kafa, hangi konuda haklar ve özgürlükler mücadelesi yürütebilir?

Bizim gündemimizde IMF var diyenler, sendikaların kuyruğuna takılmanın dışında, bu doğrultuda tek bir mücadele örgütleyebildiler mi?.. Bu 1 Mayıs’ta da devrimcilerin, hücrelerdeki direnişçilerin sesini kısmak için bin türlü manevra çevirecekler mi?..

Geçen 1 Mayıs’ta sanki çok çok önemli gündemleri bütün zamanları doldurmuş gibi, konuşturmamışlardı bir tutsak yakınını. Zehra ve Canan kitabında da anlatılır bu konu:

“Böyle bir süreçte ve böyle anlamlı bir günde tutuklu yakınları adına birinin orada bir kaç dakika konuşmasına izin verilmemesi ne kadar büyük bir talihsizliktir diye düşündüm.... Davet edilmişim ama konuşmama izin vermediler. Ben bir kızımı kaybettim ve diğerini kaybetmek üzereydim. Bana konuşma izni verselerdi ne kaybederlerdi? Ya da izin vermeyerek ne kazandılar? Bugün yaptıklarını düşündükçe ne hissediyorlar acaba? İşçilerin ve emekçilerin mücadele gününde böyle yasakçı bir anlayışın sahipleri demokrasi konusunda neyi savunabiliyorlar? ... (Ahmet Kulaksız)

1 Mayıs Tertip Komitesi’nde yer alanlar Ahmet Kulaksız’a ne cevap verecekler? Bu yasakçılıkla, ne kazanıp, ne kaybettiklerini geçen 1 yıl içinde görmüşler midir acaba? 1 Mayıs’ta göreceğiz.

Hizbullah, elindeki İsrail’li rehinleri, El Fetih örgütünden tutsak alınan Mervan Barguti’yle takas etmeyi önerdi. Hizbullah örgütünden de tutsaklar var İsrail zindanlarında. Ama o elindeki rehinleri, başka bir örgütün insanı için kullanıyor. Hizbullah dincidir, El Fetih milliyetçidir, bu önemli değil, burada **direnen güçlerin dayanışması** var; lki gücün de **savaşın içinde olmasının getirdiği bir dayanışma...** Bizdeki sorunların bir kısmının kaynağı da burada yatıyor.

Mücadelenin, direnişin dışında olanlar, dayanışma duygusundan da yoksun oluyor...

İşkence yapmıyoruz diyen polisin bir işkence yöntemi

UYUTMAMA İŞKENCESİ

"Bir noktadan sonra kendimi nerede olduğumu sorguladım. Bir aile evinde olduğum hayalini kurdum. Televizyon açtı ve sanki ben bir arkadaşımın evindeyim ve sözde arkadaşımız ailesinden izin alıp çıkamıyormuş kurgularını yaptım."

Uykusuz bırakma işkencesi yapılarak üzerinde, güvensizleşme, hayaller kurma, kurgular yapma, halisünasyonlar görme vb dengesizlikler yaratmak hedeflenen binlerce insandan birinin anlatımlarından alındı bu satırlar.

Bir başkası da şunları anlatıyor;

"Sinirlerde yıpranmalar başlıyor... yani sinirli bir hal alıyorsun, karşıdakinin kim olduğunu karıştırmaya başlıyorsun. Sanki düşte gibisin... İraden dışı uyumaya başlarsan da, masaya, sağa sola vurup, ya da seslenerek uyandırıyorlar."

Uyutmamak için başkaca akla gelmedik aşağılık yöntemler de kullanıyor işkenceci polis;

"Yanıma biri geldi. Ben rahatsız olduğum için öksürüyordum. 'Sen hastasın değil mi, ben sana dua okuyayım, şifa dualarım var benim' dedi. Önce anlamadım, sonra cebinden kağıda yazılı dualar çıkardı ve sesli sesli okumaya başladı. Dakikalarca okudu. Uyumadığım 3. gece olacaktı o zaman. Bana, ben örgüte ilgili bir şey bilmem ama senin de uyumaman gerekiyormuş, ne yapayım ben de bildiğim şeyi yapıyorum. Allah rızası için dua okuyorum sana... Dört gün uykusuz kalmamıştım hiç daha önce. Sinirleri yıpratıyor, sese ve ışığa karşı çok duyarlı oluyorsun veya yaptıkları en ufak harekete tepki verebilir hale geliyorsun..."

Gün gün uykusuz bırakmanın insan üzerindeki etkilerini araştıran bir bilim adamı da, bu yöntem üzerine şunları yazıyor;

"Uykusuz bırakma yer yer bilinçli olarak da yapılır. Kore Savaşı'nda tutsaklığa düşen pilotlar üzerinde beyin yıkama yapılıyordu ve bunun bir yöntemi uykusuz bırakmaydı, direnç böyle kırılıyordu. Bunlar yeni şeyler değildi. Zürih'li psikolog Hermann Huber-Weidmann ayıklığın işkencesi Romalılar tarafından da kullanıldığını söylüyor. Orta çağda yaygın olan uykusuz bırakma işkencesi sadece itirafname yapmayı getirmesi için kullanılmamış şeytan çıkarma için de kullanılmıştı.." (Michel de Montaigne)

Aynı bilimsel araştırmada, uykusuzluğa dayanaklığın fiziksel güç ile ilgili olmadığını da belirtiyor.

İşkenceci polis, nasıl askıyı, falakayı ortaçağın zorbalarından devraldıysa, bu yöntemi de ta o dönemin zorbalarından devraldılar. Dünden bugüne tüm işkence yöntemleri gibi bu da ithal.

Yalancılığı kendine meslek edinmiş işkenceci polis, "işkence yapmadıklarını" anlatıp durur bunları yaşıtırken. Yanlış bir düşünce olarak, işkence sanki sadece elektrik, askıymış gibi bilinçli olarak yerleştirilmiş kafalara. Elektrik de, falaka da, askı da **iradeyi teslim almayı** hedefliyor, uyutmama işkencesi de.

Tüm işkence yöntemlerinin amacıdır bu. Kimi zaman fiziki zor kullanılır, kimi zaman uykusuz bırakılarak beynin dengesi bozulmaya çalışılır, kimi zaman da kimyasal ilaçlar devreye girer; ama amaç hiç değişmez, iradeyi teslim almak.

Yani sorun ne göz kapaklarının yorgunluğunda, ne de elektriğin şiddetinde. İradeyi teslim eden de, ayakta tutan da beyindir. Beyni motive eden düşüncedir. Düşünceyi yönlendiren de insandır.

İşkence Karşısında İnsan İradesi

İşte tam da bu noktada yüzlerce gün aç kalıp, birincini yitirdiği anda dahi koluna serum takılan **ölüm orucu direnişçilerini** hatırlıyoruz. Nasıl oluyorda, bırakalım uykusuz kalmayı, bilinci tümünden gitmişken iradesi dışında yapılan bir hareketi engelleme gücüne sahip olabiliyorlar.

Sorunun cevabı basit ve yalındır; insan iradesi. Yani bir başka anlamıyla **kilitlenme**.

İşkencecilerin sorularına cevap vermemeye kilitlenme.

Örneğin sadece *"işkence yapmak şerefsizliktir"* sözüne kilitlenme.

Ya da, *"dilim ve beynim namusumdur"* düşünce-sine kilitlenme.

Kilitlenen insan iradesini kırabilecek, yenebilecek hiçbir işkence yöntemi tarih boyunca üretilmemiştir. İşkence yöntemlerinin sürekli değişmesi de bu yüzdendir. Bir yöntem insan iradesi karşısında başarısızlığa uğrar, sonra yenisini uygulurlar. Bu konuda emperyalistlerin labaratuvarlarında çalışmalar dahi yapılır. İşkencehanelerde uyutmama işkencesini yapanlar da, bu yöntemi kullanmadan önce bunun eğitimi aldıkları kesindir.

Aydın Ankara'da Oturur

Bilgesu ERENUS

Sanık bölmesinde on dört kişiydiler, adları, iddianamedeki sıralamaya göre şöyle: Şükrü Erbaş, Ahmet Telli, Ali Balkız, Aydın Çubukçu, Selma Ağabeyoğlu, Yılmaz Demiral, Kuvvet Yurdakul, Hüseyin Şahin, Necmeddin Salaz, Fettah Köleli, Oktay Etiman, İlhan Akalın, Zerrin Taşpınar, Abdullah Aydın. En genci 1968, en yaş almış 1938 doğumlu ve çoğu Anadolu'nun çeşitli il ve ilçelerinde doğmuş bu sanıklar, iki numaralı Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde kimlik tesbiti sırasında, kendilerine mahkemece yöneltilen *"okur yazar olup olmadıkları"* sorusuna *evet* diyerek yanıt verdikten sonra, mesleklerinin ne olduğu sorusunu açıkladılar. Yazar, yazar, yazar, yazar sözcüğü mahkeme salonunda defalarca yinelenirken, ayrıca, kendilerini çevirmen, tiyatro oyuncusu-yöneticisi, emekli öğretmen-yazar diye tanımlayanlar da vardı.

İstanbul'dan gelerek, Orhan Alkaya ve Dilek Gökçin'le birlikte 9 Nisan 2002 tarihinde izlediğimiz davada, Ankara iki numaralı Devlet Güvenlik Mahkemesi Başkanı Hüseyin Eken *"Tebliğ ettik ama ulaşmamış olabilir"* diyerek tümüyle okuduğu iddianameden, sanık bölmesinde oturan aydınların, *"Hal ve sıfatını bilerek silahlı çeteye yardım etmek."* suçu işlediğini çıkartıyoruz, yani yardım yataklık... Hazırlık evrakını inceleyerek iddianameyi düzenleyen Cumhuriyet Savcısı'nın soyadı çok ilginç; Ömer Suha Aldan.

Aldan'ın iddiasına soyadının ne anlama geldiğini bilmediğim bir başka Cumhuriyet Savcısı Talat Şalk ilk celsede sanıklar için beraat talebinde bulunarak noktayı koyuyor. Şalk'ın beraat isteminde şu cümleler var: *"F tipi cezaevlerine karşı, insani açıdan doğru olduğuna inandıkları tepkilerini ortaya koymuşlardır. Açıkladıkları basın bildirisinde suç unsuru yoktur. Sanıkların eylemi, demokratik tepkilerdir. Demokratik ülkelerde her zaman yapılması mümkündür."*

Davanın fazla bilinmeyen öyküsünü özetlemenin tam sırası: Fotoğraf sanatçısı Mehmet Özer, hakkında Ankara 1 Nolu DGM'de F tipi eylemlerine katıldığı gerekçesiyle dava açıldığında, adları kimlik tesbitine göre sıralı bu on dört aydın kişi,

savcılığa giderek, kendilerinin de aynı eylemler içinde olduklarını ve arkadaşlarına açılan bu davada kendilerinin de yargılanmak istediklerini belirtmişlerdi.

Ve işte, Türkiye'de aydın geleneği var, dedirten örnek bir tutum!

İddianame, bu aydınlarımızın açık ad ve adreslerini, **Ankara'da oturur**, cümlesiyle bitiriyor. Yazımın başlığı bu yüzden böyle, onların aydına yaraşır bu duyarlı ve yiğit davranışları karşısında yinelenmek isterim, evet; Aydın Ankara'da oturur.

İstanbul'da oturan aydınlar olarak izlediğimiz bu davada benim öğrendiğim bir şey var; her nerede oturursak oturalım, biz Türkiyeli aydınların hızla slogan sözcüğünün etimolojisi ve psikolojisi üzerine kafa yormamız gerekiyor. Aydın ve Sanatçı girişimi üyelerinin beraatlerine oy birliği ile karar verildiğini açıklayan mahkemenin, sorgu sırasında, iddianameyi baz alarak, aydınlaraya yönelik, *"slogan attınız mı atmadınız mı"* şeklindeki üstelemesine çok daha dayanıklı ve hazırlıklı olmak durumundayız. Salonda Ankara'lı aydınlar yargılanırken onları yalnız bırakmamak adına çoğu da İstanbul'dan gelen tutuklu yakını ana babalar vardı. Slogan atan aydın durumuna düşmek ihtimalinden korunma adına verilen kimi yanıtlar, bu ana babaların acılı yüreklerinin burkulmasına neden olmuştur diye düşünüyorum.

Slogan konusunda belki bir başka yazı aracılığıyla ben de çok daha derinlemesine düşüneneceğim ama, şimdiden söyleyebiliyorum; iktidar ve muhalefetin her fırsatta ve her türden slogan attığı bir ülkede, elbet halkın ve aydının da sloganı olacaktı, olmalı.

DGM'den ayrılırken, Şanal Saruhan'la karşılaştık. Bütün savunmanlar adına onu öpüp, yüreğini nize sağlık dediğim de, *"biz bir şey yapmadık ki, ağzımızı bile açamadık"* dedi. Oysa yapmışlardı. Savcı Şalk'ın beraat istediği bu davanın emsal olması gerektiğini sezinleten bir konuşmaydı yaptıkları, ne güzel!

Ve bu yüzden işte, bu tür davalar, beraatle sonuçlandığında, tekerci medyada haber olamıyor. Bunu bu netlikle açıklayacak kadar ülke gerçeklerinden uzaklaşılar.

Benim, Ekmek ve Adalet yazışım da bu yüzden; iyi haberi kötülerden daha hızla yaymak gerek, hepimizin buna ihtiyacı var.

Egemenlerin Zirvesine Karşı Halkların Zirvesi

İspanya-Valencia'da AB çerçevesinde Avrupa ve Akdeniz ülkelerinin katıldığı EuroMed zirvesinden önce, Avrupa ve Akdeniz devrimcileri, ilericileri de biraraya geldiler. Bir yanda halkları nasıl daha çok yoksullaştıracaklarını tartışan egemenler, diğer yanda emperyalizme karşı halkların birlikte direnişini örgütlemeye çalışan devrimciler vardı.

Egemenlerin 22-23 Nisan'daki toplantılarından

önce, 20-21 Nisan günü, İspanya Halkları Komünist Partisi (PCPE) tarafından düzenlenen toplantılara Türkiye'den Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi katılırken, Filistin'den FHKC, Fas'tan Demokrasi Yolu, Cezayir'den Cezayir Demokrasi ve Sosyalizm Partisi (PADS), Rusya'dan SBKP, Belçika'dan Belçika Emek Partisi (PTB), Hollanda'dan Hollanda Yeni Komünist Parti (NCPN), Yunanistan'dan Yunanistan Komünist Partisi (KKE), Almanya'dan DKP,

İspanya'da düzenlenen Avrupa ve Akdeniz ülkelerinin devrimci ve ilerici örgütler toplantısında, ABD'nin Türkiye, Filistin ve Kolombiyalı devrimcileri "hedef" ilan etmesine ilişkin hazırlanan bir deklarasyon da imzaya açıldı. Bir süre daha imzaya açık kalacağı belirtilen deklarasyonu şu ana kadar imzalayan parti ve örgütler şunlar: İspanya Halkları Komünist Partisi (PCPE) DHKC Uluslararası İlişkiler Komitesi, FHKC, Fas'tan Demokrasi Yolu, Cezayir Demokrasi ve Sosyalizm Partisi (PADS), Belçika Emek Partisi (PTB), Yunanistan Komünist Partisi (KKE), Bask Komünist Hareketi (EHK), İtalya'dan Komünistler Forumu ve Halk Demokrasi, Katalanya Komünist Yeniden İnşa Örgütü (MRCC). İmzaya açılan deklarasyonda ise şöyle denildi:

BİZ DE AMERİKA'NIN POLİTİKALARINA KARŞIYIZ BİZ DE AMERİKAN SAVAŞLARINA KARŞIYIZ BİZ DE AMERİKA'YI ELEŞTİRİYORUZ

Amerika'nın tarihi dünya halklarına karşı savaşlarla, komplolarla, darbelerle, katliamlarla, işkencelerle doludur. Dünya halklarının yaşamlarına yönelik tehditler yetmiyor. ABD tüm dünya kendi önünde eğilsin istiyor; tüm ülkeler, örgütler, kişiler ona boyun eğsin istiyor. Canlarını aldığı halkları yoksulluğa mahkum eden sömürsüne kimse ses çıkartmasın istiyor.

Bununla da yetinmiyor; kendisine boyun eğen tüm halklar kültürlerini, değerlerini de terketsin, herkes Amerikancı olsun istiyor. Dün Körfez'de Irak, Balkanlar'da Yugoslavya halklarını bunun için katletti. Bugün Afganistanı bunun için bombalamaya devam ediyor. Kore'de, Vietnam'da, Latin Amerika'da, Afrika'da, Ortadoğu'da, Afrika'da da Amerika hep haksızdı. Milyonlarca insanın kanına girmiştir. 2. emperyalist savaştan sonra milyonlarca insanın katledilmesinin sorumlusudur.

Dünyanın başındaki en büyük terördür Amerika. Ve ilginçtir, tüm bunları hep 'özgürlük ve demokrasi' uğruna yaptığını savunmuştur.

Yeter artık! Dünya halkları Amerika'nın 'özgürlük ve demokrasisini' istemiyor. Amerika'nın tarihi karanlıktır. O karanlıkta katliam, işkence ve sömürden başka şey yoktur. Dünya halklarına onyıllardır terörün dışında birşey vermemiştir. NATO ülkelerindeki Gladio'ları o kurmuştur. Yeni sömürge ülkelere yö-

nelik olarak kontrgerilla örgütleri kurmuştur, işbirlikçilerinin işkence etmeyi ve öldürmeyi öğrendiği okullar açmıştır Amerika. School of America gerçeği ortadadır. Ne yetiştirdi Amerika bu okullarda? Katiller sürüsü yetiştirdi, başka birşey değil.

Amerika **'beni hiçkimse eleştiremez, eleştirenlere savaş açarım, yokederim'** diyor. Amerika **'herkes benim gibi düşünecek, ya benim yanımdasınız, ya bana düşmansınız'** diyerek tüm dünyayı tehdit ediyor. Sonra da kalkmış, **'Neden bütün dünya bizden nefret ediyor'** diyor. Halen, neden dünyada en çok atılan sloganın **'Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi'** olduğunu anlayamamış...

Afganistan gerçeği ortadadır. Amerika'nın Afganistan'daki savaşını açıktan eleştirdi diye DHKP-C'yi, anti-Amerikancı diye FARC'ı, Filistin politikasını eleştiriyor diye FHKC'yi... yok edilmesi gereken örgütler listesine alıyor. Irak, Libya, Venezüella, Küba gibi ülkeler bunun için tehdit ediliyor. Anti-globalci hareket bunun için tehdit ediliyor. 'Terörle mücadele' diyerek tüm dünya halklarının demokratik haklarının gaspedilmesini istiyor.

Biz, aşağıda imzası bulunan örgüt, kişi ve kurumlar olarak; Amerika'nın politikalarını onaylamadığımızı, eleştirdiğimizi ve Amerika bu politikalarında devam ettiği sürece de eleştirmeye devam edeceğimizi beyan ediyoruz.

Bask Ülkesinden Bask Komünist Hareketi (EHK), İtalya'dan Komünistler Forumu ve Halk Demokrasi, Danimarka'dan DKP ve DKP-ML, Katalan-ya'dan Katalanya Komünist Yeniden İnşa Örgütü (MRCC) katıldı. Kolombiya'dan Union Patriótica adlı ittifaktan bir temsilci ise özel davetli olarak toplantılarda yer aldı.

Emperyalizme Karşı Ortak Mücadele

Devrimci, ilerici parti ve örgütlerin toplantıdaki gündemleri; emperyalistlerin savaşına karşı ortak tavır almak, AB'nin Avrupalı ve yabancı devrimci güçleri hedefleyen terör yasalarına karşı çıkmak ve Avrupa çapında örgütler arasında koordineli bir çalışma başlatmak ve küreselleşmeye karşı gelişen hareketlere sosyalist bir perspektif kazandırmak gibi maddelerden oluşuyordu.

Ortak deklarasyonun hazırlanması doğrultusunda halka açık olarak yapılan konuşmalarda Cephe temsilcisi, sözlerine ölüm oruçlarında şehit düşenleri ve hücrelerde direnenleri selamlayarak başladı. Türkiye devrimci hareketinin Avrupa'da yasaklanması için oligarşinin girişimleri ve ABD patentli savaşlara karşı devrimcilerin ortak bir tavır sergilemeleri gerektiğini vurgulayan Cephe temsilcisi, anti-emperyalizm bayrağının daha yükseklerle kaldırılması, halkların ve devrimcilerin anti-emperyalist birliklerinin süreklileştirilmesine değindiği konuşmasını İspanya ve tüm dünya devrimcilerini selamlayarak bitirdi. Bu arada 1936-1939 yılları arasında Franco faşizmine karşı savaşıp gazi olan yaşlı devrimciler Cephe temsilcisinin konuşmasından sonra, Türkiye'nin direnen devrimcilerine "yoldaş selamlarını" ilettiklerini belirttiler.

Devrimci, ilerici parti ve örgütlerin toplantısının olduğu günlerde, Valencia'da bir de gösteri vardı. Temsilcilerin de katıldığı "Euromed" zirvesini protesto gösterisinde **50 bin kişi emperyalizme karşı** sloganlarını haykırdı. *"Filistin kazanacak, vatanım, toprağım, halkım, Filistin, NATO'ya hayır, askeri üsler kapatılsın"* sloganlarının atıldığı yürüyüşe Batı Sahra halkının katılımı yoğundu.

ATİNA'DA ŞEHİTLER ANILDI

Yunanistan'da Dayanışma ve Mücadele Derneği'nde 17 Nisan günü, Devrim Şehitlerini anma ve Parti-Cephe'nin kuruluş yıldönümünü kutlamak için düzenlenen etkinlikte Yunanlılara Türkiye devrim şehitleri ve Cephe'nin tarihi Yunanca anlatıldı. Cephe'nin tanıtımını içeren video gösteriminden sonra Sevcen çocuk müzik grubu da marşlar söyledi.

Mülteci Kampı Değil İşkence Merkezi

Emperyalizmin yeni dünya düzeninin en çarpıcı sonuçlarından biri de mültecilerdir. Zengin kapitalist ülkeler daha zenginleşirken, yoksul sömürgeler daha da yoksullaştı ve büyük bir göç dalgası dünyanın her yanında yaşanıyor. Yoksul ülkelere milyonlarca insan mülteciliği seçerek vatanlarını terk ediyorlar. Avrupa, Amerika başta olmak üzere, kapitalist ülkelerde "umut" arıyorlar.

Kaçak yollarla, çürük gemilerle, tırların bölmelelerinde havasız kalarak ulaştıklarında ise hemen mülteci kamplarına dolduruluyor yoksullar. Mülteci kampları ise tam bir zulüm yeri. Özellikle demokrasi, hukuk, insan hakları gibi kavramları dillerinden düşürmeyen ülkelere mültecilere yönelik işkence, aşağılama yöntemleri çok daha pervasızca uygulanıyor. Bir süre önce kamptaki işkencelere dayanamayıp kamptan duvarlarından kendini aşağıya atanların görüntülerinin yansıdığı Avustralya'daki mülteci kampları bir örnek. Geçen hafta içinde yine buradan görüntüler yeraldı TV'lerde. Hücrelere konulmuş yoksul insanlar, dayanılmaz koşullara isyan ediyorlardı. Bu görüntüler biraz eksik, biraz fazla tüm emperyalist ülkelerin mülteci kamplarının resmidir. Kapitalizmin insan hakları, demokrasi yüzünün resmidir.

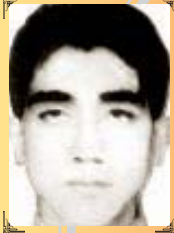
Le Pen'lerin, Heider'lerin gelişme zemini buldukları ırkçılık ve faşizm potansiyeli böyle böyle yaratılıyor. Ve bu zulümü yapanlar ya "demokrat" partili, ya "sosyalist" partili. Ezilen halkları aşağılamada, ucuz işgücü olarak işe yarıdıkları sürece kullanmada hiçbirinin birbirinden farkı yoktur. Tüm tekelin hizmetinde olduklarını böyle ispat ediyorlar.

KAZIM GÜLBAĞ YÜRÜYÜŞLE ANILDI

20 Nisan 2001 tarihinde Almanya'nın Regensburg şehrinde, ölüm orucundaki devrimci tutukluları desteklemek için bedenini tutuşturan **Kazım Gülbağ** yapılan bir yürüyüşle anıldı. 100 kişinin katıldığı yürüyüş Kazım Gülbağ'ın kendini feda ettiği yere çelenk bırakılmasıyla sona erdi. Yürüyüşden sonra Kazım Gülbağ için Che Kültür Merkezi'nde anma yemeği verildi.

kahramanlar ÖImez

Güven KESKİN

Esmâ POLAT

Hasan KARAGÖZ

Fehime ÖZTÜRK

KAYIP:

Recep GÜLER

Nisan 1994.

Uzun yıllar mücadele içinde yer aldı, İzmir'de Yeni Çözüm temsilciliği yaptığı dönemde, bütün gayretiyle mücadelenin yeniden geliştirilmesine çalıştı. 1994 Nisan'ında polis tarafından gözaltına alındığından bu yana haber alınamadı.

Şehitlik tarihi:

30 Nisan 1992

Şehit düştükleri yer:

Adana

Şehit düşme şekli:

SDB savaşçılarıydılar. Birlik komutanları Sıddık'tı. Bulundukları üssün, polis tarafından kuşatılması üzerine direnerek şehit düştüler. Esmâ, şehit düşerken, örgütünün ismini duvara kendi kanıyla yazarak bir geleneğin başlatıcısı oldu.

Şehitlik tarihi:

28 Nisan 1980

Şehit düştüğü yer:

Malatya Taştepe

Şehit düşme şekli:

Faşistlerin kurduğu bir pusuda katledildi.

Şehitlik tarihi:

Nisan 1978

Şehit düştüğü yer:

Samsun

DEV-GENÇ örgütlenmesi içinde faaliyet yürütüyordu. Hastalığı nedeniyle aramızdan ayrıldı.

1 Mayıs Şehitlerimiz

Şehitlik tarihi:

1 Mayıs 1977

Şehit düştüğü yer:

Bursa

Şehit düşme şekli:

İşçi sınıfının mücadele günü 1 Mayıs'ta faşist güçler tarafından katledildi.

Sadettin Emir ÇINAROĞLU

Öztürk ACARİ

Şehitlik tarihi:

30 Nisan 1988

Şehit düştükleri yer:

İstanbul Okmeydanı

Gürsel Mahallesi

Şehit düşme şekli:

Kaldıkları ev polis tarafından basılarak katledildiler.

Salih KUL

Şengül YILDIRAN

Şehitlik tarihi:

30 Nisan 1993

Şehit düştükleri yer:

İstanbul Moda

Şehit düşme şekli:

Bir öğrenci evinde

kalan İYÖ-DER'lilerdi.

O gece evde ertesi

gün katılacakları 1

Mayıs'ta taşıyacakları

pankartı hazırlıyorlardı. Silahsız ve savunmasız durumda

polis tarafından yapılan baskında katledildiler.

Uğur Yaşar KILIÇ

1 MAYIS 1977 ŞEHİTLERİ

ALİ SİDAL, KADIR BALCI, HASAN YILDIRIM, HİKMET ÖZKÜRKÇÜ, RAMAZAN SARI, M. ELMAS, MÜLTEZİM OLTULU, MAHMUT ATILLA ÖZBELEN, ÖMER NARHAN, BAYRAM ÇİTAK, KAHRAMAN ALSANCAK, ALEKSANDROS KONTEAS, MEHMET CEBREN, KADRIYE DUMAN, LEYLA ALTIPARMAK, AHMET GÖZÜKARA, ERCÜMENT GÜRKUT, GARABET AYHAN, SİBEL AÇIKALAN, NAZAN ÜNALDI, HATİCE ALTUN, ALİ YEŞİLGÜL, NİYAZI DARI, MEHMET ALİ GENÇ, HACER İPEK SAMAN, BAYRAM SÜRÜCÜ, HÜSEYİN KIRKIN, NAZMİ ARI, JALE YEŞİLNİL, KENAN ÇATAK, RASİM ELMAS, DİRAN NİGİZ, HAMDİ TOKA, ZİYA BAKI, BAYRAM EYİ

1 MAYIS 1996 ŞEHİTLERİ

Dursun Odabaş, Hasan Albayrak

Yalçın Levent, AKIN RENÇBER

M. Akif DALCI

Şehitlik tarihi:

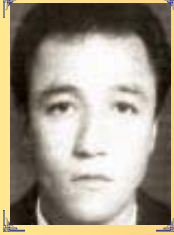
1 Mayıs 1989

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Şişhane

Şehit düşme şekli:

1 Mayıs gösterisinde polis tarafından açılan ateş sonucu katledildi.

Yalçın LEVENT

Şehitlik tarihi:

1 Mayıs 1996

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Kadıköy Meydanı

Şehit düşme şekli:

1 Mayıs mitinginin bitişi sırasında polisin saldırısı sonucu vurularak katledildi.

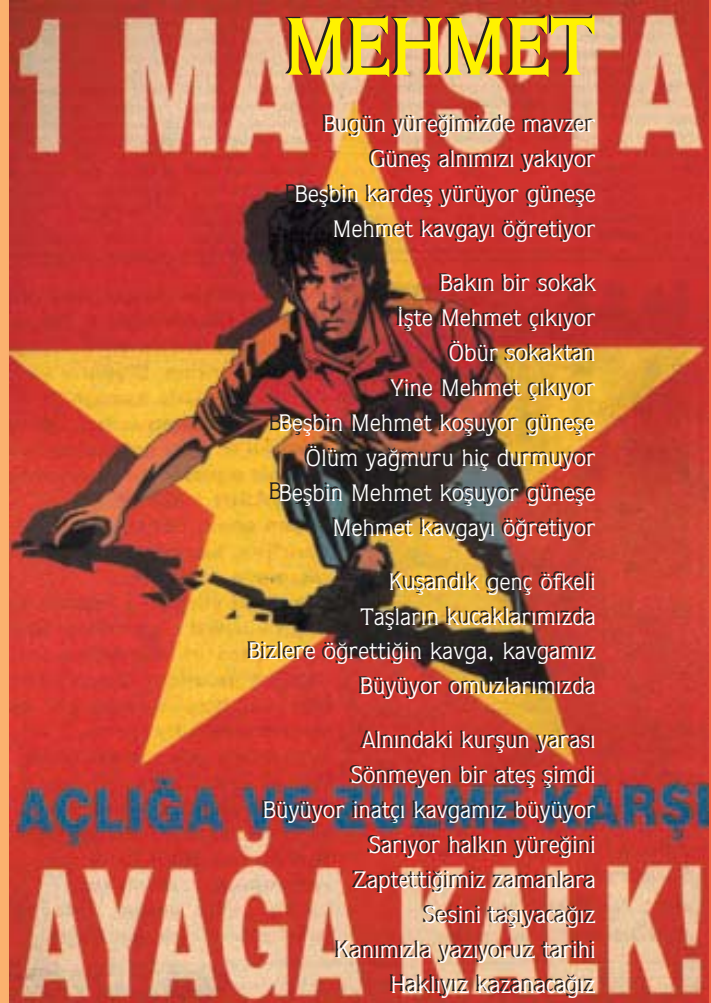

Mehdi ALKAN

Şehitlik tarihi:

2 Mayıs 1993

KTÜ Öğrencisi ve TÖDEF'li idi. İstanbul'da 1 Mayıs gösterilerine katıldıktan sonra Trabzon'a dönerken geçirdiği trafik kazasında kaybettik.

Bugün yürüğümüzde mavzer

Güneş alnımızı yakıyor

Beşbin kardeş yürüyor güneşe

Mehmet kavgayı öğretiyor

Bakin bir sokak

İşte Mehmet çıkıyor

Öbür sokaktan

Yine Mehmet çıkıyor

Beşbin Mehmet koşuyor güneşe

Ölüm yağmuru hiç durmuyor

Beşbin Mehmet koşuyor güneşe

Mehmet kavgayı öğretiyor

Kuşandık genç öfkeli

Taşların kucaklarımızda

Bizlere öğrettiğin kavga, kavgamız

Büyüyor omuzlarımızda

Alındaki kurşun yarası

Sönmeyen bir ateş şimdi

Büyüyor inatçı kavgamız büyüyor

Sarıyor halkın yürüğünü

Zaptettiğimiz zamanlara

Sesini taşıyacağız

Kanımızla yazıyoruz tarihi

Haklıyız kazanacağız

ARAP YIĞIDI 40. GÜNÜNDE ANILDI

Ölüm Orucu direnişinin 506.

gününde Ankara Numune

Hastanesin'de şehit düşen **Yusuf Kutlu** memleketi Hatay'da mezarı başında anıldı.

19 Nisan'da Yusuf'un doğup büyüdüğü Ekinci Beldesin'de yapılan anmaya ailesi, yoldaşları, devrimci dostları ve Ekinci halkı katıldı. Evden mezarlığa doğru alkışlı sloganlı yürüyüşle başlayan anmada, Yusuf'un mezarı başında saygı duruşu yapıldı. Erdiç Arslan'ın annesinin ağıtlar yaktığı anmada kavganın marşları direniş şehitleri için söylendi.

Anmanın yapıldığı yere gelen jandarma kitleyi tahrik etmeye çalışsa da başarılı olamadı. **"KAHRAMANLAR ÖLMEZ HALK YENİLMEZ"** ve **"YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ"** sloganı anmaya katılan yaklaşık 150 kişi tarafından coşku ve öfkeyle haykırıldı. Mezar ziyaretinin ardından verilen 40. gün yemeğinden sonra anma sona erdi.

REKTÖR TÜRKAY TÜDEŞ'E PROTESTO

18 Nisan günü Trabzon Meydanında toplanan devrimci demokrat öğrenciler, Karadeniz Teknik Üniversitesi rektörü Türkay Tüdeş'i istifaya çağırarak bir basın açıklaması yaptı.

KTÜ'nün rektör Tüdeş'in uygulamaları ile bilim dışında her türlü magazin skandallarıyla gündeme geldiğini belirten öğrenciler üç kağıtçı ve sorumsuz bir yönetime sahip bir üniversitede okumaktan utanç duyduklarını vurguladılar. KTÜ Tıp Fakültesinde küvezde ihmalen ölen 10 bebeği kamuoyuna açıklayanları hain ilan eden Türkay Tüdeş'e öğrenciler şöyle seslendi. *"Asıl hainlerin kim olduğunu kamuoyu çok iyi biliyor. Yeter artık! Rektör Türkay Tüdeş ve ekibi derhal istifa edin. Üniversiteyi gerçek sahiplerine bırakın. Siz daha fazla kazanç getirecek işleri televolelerde bula bilirsiniz."*

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

**"Saddam deve virüsüyle vura-
cak"** (22 Nisan 2002 Hürriyet)

**"Saddam El Kaide'ye kol kanat
gerdi."** (22 nisan 2002 Milliyet),

Doğan Medya ve Amerikan Çıkarları

Doğan Medya, Amerikan çıkarlarının propa-
gandistliğine devam ediyor. Yukarıda özetlediği-
miz iki haber Doğan Medya'nın Irak operasyonu
için hizmetlerinden sadece ikisidir.

Haberlerin ayrıntılarına biraz daha bakalım;

*"Iraklı bilimadamlarının, develerde rastlanan
çiçek visüsüne benzer bir virüsü ölümcül bir biyo-
lojik silah haline getirebileceği bildirildi.*

*New Scientist Dergisi, söz konusu virüsün ge-
netik yapısındaki bazı oynamalar ile bu virüsün
korkunç bir silaha dönüşebileceğini kaydetti."*

*"Saddam'ın El kaide militanlarına kucak açtığı-
nı, Kuzey Irak'ta üslenmelerine yardımcı olduğu-
nu yazan İngiliz The Sunday Telegraph gazete-
si..."*

Bu Kafa Demokrat Olabilir Mi?

Tayyip Erdoğan ile
genelkurmay arasındaki
tartışma 25 Nisan tarih-
li Milliyet'de bakın nasıl manşet oldu; **"İKİ DAKİKA
YETTİ: Genelkurmay başkanı Kıvrıkoğlu, Tayyip için
iki dakikalık yorum yaptı; AKP'liler sabaha kadar
oturup 'ne yanıt verelim' diye tartıştı."**

"Nasıl, işte böyle yaparız" dercesine bu manşeti
atanlar, yarın bir cuntada **"yaşasın cuntamız"** man-
şeti atarlar. Bu nasıl ordu, bir partiyi nasıl tehdit
eder diye sormuyor, seviniyor.

Gazeteler kendi muhabirlerinin izlemediği ha-
berleri genelde "ajans" diye tabir edilen, haber ta-
kip eden kuruluşlardan alırlar. Ajansların yalan
haber yapması, kamuoyunu yönlendirmesi suçtur.
Buna rağmen yönlendirirler de. Gazeteler de ger-
çekten okuyucusuna doğru haber vermek istiyor-
sa, bu gerçeği dikkate alarak haberleri verir.

Doğan medya için bunların hiçbiri geçerli de-
ğildir. Gazete değil sanki papağan gibi Amerikan
basınının (bazen de İngiliz basınının) haberlerini,
hem de abartarak, manşetlere çıkararak duyurur.

Peki ne için yapar böyle bir sahtekarlığı?

Temelde Amerika'nın çıkarlarına hizmet var-
dır. Bunun karşılığını da elbette alacaktır.

Gündemde Irak'a saldırı için zemin hazırlamak
mı var; her ülkedeki Amerikan dostları, ülkemiz-
de de Doğan medya harekete geçer. Yalan haber-
lerin, uydurma senaryoların ardı arkası kesilmez.

Bir çoğunun yalan olduğunun ortaya çıkması
karşısında özür diler mi peki? Bugüne kadar dile-
diği görülmemiştir.

Sonra çıkıp utanmadan "basın ilkelerinden",
"tektezip haklarından", "yalan habercilikten" söze-
derler.

Amerika'yı halkımıza şirin göstermek için her
türlü hileyi kullanmak da ihmal edilmez bu arada.
Türkiye halkının büyük bir çoğunluğunun anti-
Amerikancı olmasından büyük bir rahatsızlık du-
yar Doğan Medya.

Doğan Medya Tv ve gazetelerinde ABD propa-
gandası yapan **her habere mutlaka kuşku ile ba-
kılmalıdır**. Hatta kuşkuya bile gerek yok; peşinen
yalan kabul edilmelidir.

Doğan medya, Tayyip Erdoğan ile ilgili "haber"
yapmıyor, aylardır ısrarlı bir kam-
panya yürütüyor. Sağcısına da,
solcusuna da, sporcusuna da ga-
zete lazımsa ben çıkarırım diyen
Doğan Medya, bu görevi daha çok
"solcu" Milliyet'e vermiş anlaşılan.
Milliyet de cengaverce savaşıyor.

Tayyip Erdoğan ile ilgili karşı haber çıkmadığı bir
tek güne rastlamak neredeyse mucize. Hızını alamı-
yor; Anayasa mahkemesi kararlarının ne demek is-
tediğini "böyle anlamalısınız" diye yol göstererek
yorumlar bile yapıyor.

Gazetecilik yapmadıkları kesin; zerre kadar de-
mokratlıkları olmadığı da ortada.